

AMRITADHWANI

2015

AMRITA SCHOOL OF ENGINEERING
COIMBATORE



our mission

To provide value-based education and mould the character of the younger generation through a system of wholesome learning; so that their earnest endeavour to achieve progress and prosperity in life is matched by an ardent desire to extend selfless service to society, one complementing the other.

AMMA'S MESSAGE



Her Holiness Satguru Mata Amritanandamayi Devi
Chancellor, Amrita Vishwa Vidyapeetham

We should live our life in a manner that is helpful to both ourselves as well as to others. God has given lightning just a few moments of existence. So too a rainbow. Some flowers blossom just for a single day. The full moon lasts only till sunrise. A butterfly lives for only a few days. However, during their short existence, they give so much beauty and happiness to the world. Amma prays that we learn from their example and try to use our lives to make this world an even more beautiful place. Let us colour our lips with words of truth. Let us trace our eyes with the *anjana* ('*kajal*' or traditional eyeliner) of compassion. Let us adorn our hands with the *henna* of good deeds. Let us bless our minds with the sweetness of humility. Let us fill our hearts with the light of love for God and all of God's creation. Like this, may we transform this world into heaven.

Her Holiness Satguru Sri Mata Amritanandamayi Devi
Chancellor
Amrita Vishwa Vidyapeetham

OUR PATRONS



Swami Amritaswarupananda Puri
President



**Brahmachari Abhayamrita
Chaitanya**
Pro-Chancellor



Dr. P. Venkat Rangan
Vice-Chancellor

FACULTY EDITORS



Mr. Prashant R Nair
Dept. of Computer Science



Dr. Harini Jayaraman
Dept. of English



Ms. Ambika P
Dept. of English



Dr. S. Krishnamoorthy
Registrar



Dr. Sasangan Ramanathan
Dean – Engineering



Prof. C. Parameswaran
Director - Corporate & Industrial
Relations



Dr. Veera Alagiri
Dept. of Humanities



Dr. Murali Krishna P
Dept. of Mathematics



Ms. M. G. Priya
Dept. of English



Dr. Krishnashree Achuthan
Dean – PG Programmes



Mr. P. Venugopal
Director - HR



Dr. Geetha Senthilkumar
Dept. of English

EDIT SPEAK

• • •

"Knotted inside, words ensnared in a net. The still, calm sea playing along with the charade. Bottles of sparkling liquid, stacked in rows, which one of these elixirs will resurrect my dying rainbow? Or is it the tiny daisy flower that I must swallow every other hour? To empty my brains on pages filled with ink blotches and cuts. Pages where sentences long-forgotten were quilled? Will any of these superstitious remedies cure me or is it just a villager's prank? They laugh at me. Are writer's blocks ever vanquished? It almost seems foolish to ask. Why do I have so much paper when my pen has run out of ink?"

Welcome reader to the 18th edition of *Amritadhwani*. If you're in your first year, this is probably a magazine that will hold your attention span for a good one hour. If you're in second year, you will presumably flick through it eagerly, hoping that one of the three poems you sent in is getting to see the daylight in print. If you're in your third year, you are going to flip right to the back where all the group photos are and point at either yourself or your friend who is on the editorial team and then toss the magazine aside only to be later used for holding snacks at tea time. If you're a final year student, you would probably not even notice that the magazine is being distributed for you are so caught up in clearing the project review and getting out of the University. But by any chance, some stroke of luck, this piece of work finds its way in your hands, we know what we will see in your eyes is what we feel right now as we type this out.

It is only today we realized that nostalgia has a scent. It has the scent of freshly printed paper which was produced as a result of numerous meetings at the English Department, scheduling and rescheduling meetings over WhatsApp,

plastering posters on every possible notice board hoping that it might inspire some of you to pen down your voices however trivial they may be. Every year for the past few years, we set out not to find the grandest poets and authors on campus but to find those beautiful minds whose radiant glow never seems to cease. We set out only to harness their wonderful thoughts and perspectives and share them with you. But the story does not end there. What we also strived for was to instill a belief that everyone deserves to write. Why? "Because to write is to be vulnerable. You are ready to expose your ideas and what more could be more intimate than your thoughts? To write is to have courage. You introspect and face your demons and tackle them with all your might. To write is to take risk. It is an open invitation for everyone to visit your inner sanctuary and disagree with your beliefs. To write is to unleash a monster, a destructive volley of words that can ruin you. To write is to open a bottle of perfume and share the wonderful scent with those around you by using your words wisely. To write is to define your feelings and recapture the untethered emotions your heart can house. To write is to escape, lose yourself in a world that you

created, where you belong. To write is also about finding yourself. To discover that beyond all that hurt and reasoning, there is a golden ball of warmth waiting to feed your kindness to others. To write is to connect pen and paper, connect your soul with others, to paint on a canvas of feelings, to let your thoughts dance to its own tune, unrestricted, wild, and free. To write is to add colour to misery. To write is to sing along to the words of an unknown song. To write is to gain perspective as well as give it. To write is to love yourself unconditionally." We

might not have succeeded in this area, in fact to put it mildly; we have been on the wrong side of the fence for most times. But we hope that that does not deter you, as a reader, and we strive one more time to achieve our purpose. Have we made it? Only time will tell. And the Dean of course. Nevertheless, we hope you have a fantastic time exploring the various opinions, art and literary pieces that we have meticulously arranged for you. Till we meet again next year, farewell to thee and happy reading *Amritadhwani*. :)



THE TEAM

Senior Editors

Pooja Ramakrishnan, Niranchana Venkatesh, Anjana Maharana, Dhivya Priya N, Arjun Bijukumar, Krishna Reddy

English Desk

Preethi Rajkumar, Priya Ramakrishnan, Soubhagya S Prabhu, Harshitha

Hindi Desk

Priyesh Rajpurohit, Anchal Doegar, Subham Panda

Tamil Desk

Harish S, R Subhashree, Sudharsan V, Nivedha B

Malayalam Desk

Arjun V Pillai, Lakshmi VK, Radhika

Telugu Desk

Uma Bhargavi Kota, Naga Raju M, Prashanthi Reddy

Design

Niranjan Rajendran, Aparna K, Boomika K

What's inside?

Annual Report **10**

Club Reports **19**

Ragasudha **19**

SAE India **21**

Natyasudha **23**

Srishti **25**

Astha **27**

Nature Club **29**

Sports Meet **31**

Anokha '15 **34**

Opinion Poll **45**

Ink Blots **46**

English **47**

Telugu **73**

Hindi **81**

Tamil **95**

Malayalam **125**

Group Photos **140**

10

34

39

19

146

31



ANNUAL REPORT

FOR THE ACADEMIC YEAR 2014-2015

Presented by the Dean - Engineering during the 20th Annual Day Celebrations of Amrita School of Engineering, Coimbatore (February 20, 2015)

Amrita's focus, thrust and encouragement have been on research-based learning and we will continue to move towards higher and loftier goals. Students graduating from Amrita should be technology savvy, creative and be an active contributor to the development of technology in India. Amrita has been successful in inculcating education for life and not just education for living. I think, it's time we took the next step of transforming the ordinary to extra-ordinary. There are several initiatives being driven by the University Management and I am very excited to be a part of this journey with the faculty and senior Management of this campus.

Dr. Sasangan Ramanathan, Dean – Engineering, Presenting the Annual Report during the Institution Day



academic programmes

8

UNDERGRADUATE B.TECH PROGRAMMES

- Aerospace Engineering
- Chemical Engineering
- Civil Engineering
- Computer Science and Engineering
- Electronics and Communications Engineering
- Electrical & Electronics Engineering
- Electronics & Instrumentation Engineering
- Mechanical Engineering

Besides the 8 Undergraduate Engineering Programs, we also offer B.A in Mass Communication, Integrated M.Sc Programmes in Physics, Chemistry, Math and Integrated M.A in English Language and Literature. PG Programmes include M.Tech, MCA, M.A in Mass Communication and Masters in Social Work. In addition, Doctoral Programmes are offered across various departments in this campus. We also offer a specialized twin degree Masters program in Automotive Systems in collaboration with State University of New York, Buffalo. This Program was offered exclusively to the employees of Robert Bosch until 2014. This program will be made available to all aspiring candidates beginning 2015 M. Tech admissions.

admissions 2014



COIMBATORE CAMPUS STUDENT ENROLLMENT

- 75 Cities
- 124 Centers
- 174 in Doctoral Programmes
- 670 Masters students
- 1024 in B.Tech Programmes

infrastructure improvements

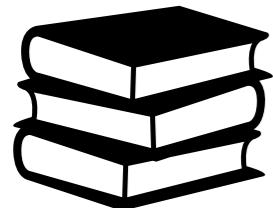


The first phase of Wi-Fi connectivity in the campus has been completed covering 2nd, 3rd and final year hostels, Central Library, ASB and CIR. The second phase, scheduled to be completed by the end of this academic semester, will provide Wi-Fi access to all the academic blocks, seminar halls and conference rooms.



ICTS department has introduced SMS updates to help students with their Gate Pass Management System.

library



60,700 books

40,754 titles added



₹
24,53,730
invested during the year

We also subscribe to 110 International Journals and 251 National Journals in addition to 6926 e-Journals, 4462 e-Books, 1894 Proceedings and 169 Manuals through online databases.

We have seen a steady increase in the number of visitors to the library and in the past 8 months, we clocked about 71,200 student visits and 1800 faculty/staff visits.

Mr. Vishnu Potty, Vice President at Cognizant Technology Solutions, speaking during the Institution Day



other facilities



ACCOMODATION

9 hostels
230 family quarters
5000 students

We have three plants for Waste Water Treatment and re-use. The entire waste water, after treatment, is used for irrigation and the solid waste as manure. We actively recycle plastics, paper, metals and food waste as well. In addition to an Olympic-size swimming pool, there is a sports ground with a 400 m track and courts for other sports, besides the two separate well-equipped gymnasiums for boys and girls.

faculty and students

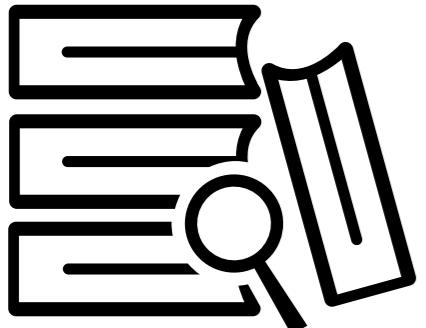
e have about 364 teaching faculty and a matching number of non-teaching staff. About 37% of our faculty holds a Ph. D degree and approximately 35% are pursuing their Doctoral Program. We expect 60% of our faculty to hold a Ph.D. degree in the next 3-4 years. AMRITA has been encouraging and partially sponsoring its faculty for higher studies. We strongly believe in research-led teaching and will continue to promote research as part of our long term strategy. Many of our faculty have won awards and have been recognized by various organizations, industry and government agencies for their invaluable contribution to education and research.



Dr. S. Thirumalini receiving the GURU Award 2014 for Extra-ordinary contribution to Automotive Engineering

Amrita's reputation on the faculty strength and quality is reflected in the number of invited talks and key note speeches. There were a total of 12 invited talks and key note speeches delivered by our faculty at other Universities or in conferences/workshops during the past 8 months. A perfect combination of motivated faculty, student enthusiasm and a strong International programs office, has enabled numerous opportunities for our UG students to take advantage of our semester abroad Program.

research



FACULTY AND STUDENTS HAVE PUBLISHED

5 books

7 book chapters

208 journal articles

223 conference publications

Amrita's appetite for "research-led education" is reflected in the number of publications as books, book chapters, journal articles and conference proceedinga. In an effort to share our knowledge and findings, we have organized about 29 workshops/seminars/conferences combined during the academic year 2014-2015.

In addition to publications in reputed journals and conferences, faculty of Coimbatore campus have been successful in receiving multiple funded research grants worth Rs. 4.2 Crores from various agencies such as DRDO, AR&D (DRDO), DST, DBT, ISRO, ADRIN and ISRO (VSSC). Our faculty have doubled the number of publications and funded research grants compared to academic year 2013-2014 and this is a strong indicator that Amrita University is successfully transitioning and adopting the "research - led education" strategy.

Mr. Shriram Vasudevan receiving the *Best Academic Researcher 2014*, from ASDF THAILAND



Amrita established 2 centers during this academic year:

1. Amrita Centre for Industry Research and Innovation was inaugurated on July 30, 2014 to collaborate and partner with industry on cutting edge research. The centre will spearhead collaborative efforts between the departments and the industry to provide innovative solutions to emerging challenges.
2. Amrita Automotive Research and Technology Centre (AARTC) a 15 crore facility, the first of its kind in a University in India, was inaugurated on January 28, 2015. This is a 20,000 sq. feet facility and houses state of art facilities for Engine research. There is tremendous interest from the automotive industry to collaborate and conduct research at this facility.

In addition to these two research centres, Amrita also established a research lab "Automotive Electronics Laboratory", worth Rs 14 lakhs, in collaboration with Robert Bosch. The lab was inaugurated in Nov 2014.



Dr. K. Tamilmani, Distinguished Scientist & Director General Aeronautical Systems, DRDO, inaugurating the Automotive Electronics Laboratory

As part of our global reach in research and exchange Programs, Amrita signed 2 MoUs:

- First one between the Dept. of ECE and Stevens Institute of Technology, New Jersey, USA.
- The second between TIFAC CORE, Center for Cyber Security and Wright State University, Columbus, Ohio, USA.

Faculty quality directly reflects on the quality of our graduating students and I am very proud to state that we constantly hear very positive things about Amrita graduates (both from the employers as well as from Institutes of higher education).



Dr. Sasi K. Kottayil was honored with a commendation certificate by the editorial board of *Energy* - published by the Elsevier company, in recognition for his outstanding contributions to the quality of the journal.

student activities & accomplishments

Throughout the year, events are conducted in the campus through the coordination of the Students' Welfare department. The department plays a significant role in non-academic and extra-curricular activities of the student population. Celebrations of festivals like Gurupoornima, Gokulashtami, Amritotsavam, etc. are conducted in the campus, where students take a lead role in organizing them. In addition, the school provides counselling service to students who need them.

Students are encouraged in sports and they have been participating in sporting events held within the campus and have been taking part in inter-collegiate events as well. Amrita students secured an



Overall Champions: Anandamayi House

overall third place in Revels 2014 - national level sports fest held at Manipal University. One of our students secured the bronze medal in the district level shooting championship conducted by the Ernakulam District Rifle Association and was selected to participate in the Kerala state rifle association championship 2014. Amrita students also secured first and second places in 800 m and 500 m relay events conducted at Manipal University.



Students from Amrita School of Engineering receiving a cash prize of Rs. 20,000 in the 2014 edition of ACM-ICPC Multisite Regional Contest

Debasmita Ojha, II year Integrated MSc, has secured the DST-INSPIRE Scholarship for the year 2014-2015. This scholarship is introduced by the Government of India to encourage students taking up Basic Science Education. This scholarship carries an amount of Rs 60,000 per annum and book allowance of Rs 20,000.



Nazneen P. Kotwal, final year student of Amrita Vishwa Vidyapeetham, receiving the coveted TCS Best Student award for the year 2015





RAGA SUDHA



Raagasudha, the music club of Amrita, is headed by *Shoumitra Biswas* (President) with *Ms. Vidya* as the faculty coordinator. The club, which caters to a wide range of musical forms and styles (both vocal and instrumental), performed for several college events this year. Raagasudha hosted a classical and light music performance for NAAC, AMD – an International Math Conference, and the ICPC event. The group also performed for the cultural night during *Mata Amritanandamayi's* visit to Coimbatore (*Nallampalayam*).

Nadam – a Carnatic music platform was started in November and organised two concerts, one by *Dr. Murali Rangarajan* and *Barghav*, the other, a violin concert by *Lalgudi GJR Krishnan* and *Lalgudi Vijayalakshmi*. The club induction, *Aalap* was held on November 10th. And the subsequent auditions were held from 16th.

The Club performed for Pragati 2015 and also organised an Acoustic Night on Feb 3rd.

The members have also participated and won in various cultural fests organised by other colleges (Festember - NIT T, Saarang - IIT M, Milan - SRM etc).



SAE INDIA



The academic year 2014 flagged off with the club induction programme which was held to induct the fresh minds into the most active Engineering community in the University, the SAE INDIA AMrita COLLEGIATE chapter.

BAJA

Each year, 24 engineering students from Amrita School of Engineering, gather to be a part of a unique experience. SAEINDIA BAJA is a design and fabrication competition of an All-Terrain Vehicle (ATV). Two years ago, the team went to Auburn, USA, to participate in BAJA International. The team was the only team in Indian history to clear the endurance test in its first appearance. In the year 2003, the ATV attracted a lot of attention by ranking the third lightest vehicle among 91 other participants, weighing just 266 kg. It was also the 7th fastest vehicle in the acceleration test.

SAE LEAGUE

SAE LEAGUE is a technical championship league which consists of a series of events to test the interdisciplinary knowledge, logical thinking and analytical skills of the participants. Challenging events such as contraption and catapult design were also a part of the league.

SAE WEEK

After the Induction Program for the academic year 2014-15, SAE WEEK was conducted with events held throughout the week from September 15th to 24th. The SAE WEEK witnessed a good participation from the new members which gave them a clear picture about the club.

SAE-Efficycle

SAE-Efficycle is a prestigious event under the banner of SAE-NIS. It is an annual event conducted in Chandigarh. The participants are required to design and develop a human-cum-electric powered trike. The design, engineering and analytical skills of the students are rigorously tested and judged by professional and renowned academia. Our team "ASE RACING" participated in the Efficycle-2014 and came out with flying colours with Best Marketing Proposal for elaborate and effective mass production plan and unique selling features. We also secured the 4th rank among the 90 teams that participated from all over India and the only team in South India in the top 5. The team is thankful to captain Ramu Manickam.P.L., Project guide, A.Srinivas, and Chairperson Thirumalini for the contribution and valuable support.

SUPRA

SUPRA is a national event, organized by SAEINDIA, for the engineering students all over India. This event is based on a concept that a fictional manufacturing company approaches a design team to design and fabricate a formula type race car. Each team designs, fabricates and tests a prototype based on the prescribed rules whose purpose is to ensure onsite event operations and promote problem solving. The virtual round of this year's competition SUPRA SAEINDIA 2015 was completed at "Vel Tech Rangarajan Dr.Sagunthala R&D Institute of Science and Technology", Chennai (Jan 8-10, 2015). Team ASE Racing has successfully qualified the virtual round and is now set to fabricate and turn their concept formula race car into reality for the final showdown which is to be held in the month of June.



NATYA SUDHA



A swish of different colours, fluidity of motion and balance of energy, all combined with the collaborations of many souls, leaving all barriers far behind for a single purpose and passion , all in perfect harmony , is what we, at Natyasudha describe dance to be.

Natyasudha is an exuberant dance club that has showcased different forms of dance from classical, contemporary, folk to western and hip-hop. That feeling of butterflies in your stomach, your heart racing in anticipation , the adrenaline rush, that burst of sudden energy, your heart brimming with joy, that feeling of being in perfect synchronization, the musical sound of the applause,all those who have showcased their moves on the dance floor have always wished that these feelings never end.

We, at Natyasudha give the students various platforms to relive the joy of dancing over and over again with *Thandav*, *Pragati* and *Nritya*. *Thandav* is our induction program, and like every other year, this year too we showcased the essence of the club to the freshers and inspired them to come forward with their dancing talent. At *Pragati*, the B-Fest of Amrita School Of Business, our club had a variety of performances that kept the audience glued to their seats and wanting for more. *Nritya*, the dance night of our college is the most awaited cultural programme by all dancers and dance lovers. This year *Nritya* was held alongside *Anokha 2015*. Each performance was spectacular in its own way ,that it kept the audience enthralled and awe struck.

Every year this club receives immense support and guidance from the club's faculty coordinators and Department of Students Welfare. With each and every performance and every passing year, the club has always grown bigger , better and stronger, bringing together people so different otherwise to the common language and expression called DANCE.



SRISHTI CLUB



Endless blaring of bus horns, faculty hurrying to reach homes, students walking helter and skelter and that is how busy our campus looks in the evening - and in the midst of all this there were a few students performing a street play ! "Crazy" isn't it? Welcome into the shoes of a Srishtian, where your heart is busy with a story or a poem, where you bring characters alive with your acting, where college life becomes worth its time as you wander into a land of literature. This year kick-started with YUKTI'15, Srishti's induction programme for the first years and the freshers were inducted into the club officially.

Various wings of Srishti geared up to deliver a series of 31 events in the odd semester this year. Periodic public speaking sessions brought together passionate speakers to hone their public speaking skills through active participation and peer reviews, trying as much as possible to talk the T way. Book reviews were held where book-a-holics analysed and discussed their favourite books and were well attended by the students and faculty as well. Kaleidoscope, the movie wing, organised classic movie screenings which not only entertained the students, but also widened their perspectives on many nuances of filmmaking and adaptations of language through engaging discussions. Bhaava, the dramatics, wing helped students explore depths in drama and unleash the actor within through their spirited sessions. Under the "*Tamil siragu*" many literary events like Tamil debates, elocution, were also conducted. Poetry sessions in the lap of nature enabled students to become one with nature and inspired many to discover the hidden poet in them. Be it our whacky, contorted sessions of JAM, or brain racking quizzes by the Quizkrieg or enigmatic puzzles, crossword deciphering by the lexicon, all these events received a zealous response from students.

But how can a literary club be without action? Drama in Greek means "action" and Advaiya -the intra college theatre fest was indeed a celebration of drama. It gave students the stage of their dreams to compete with some of the finest talent across the college and battle it out for exciting cash prizes and titles. The stage witnessed plays in various regional languages and for the first time, we had special guest performance by the Amrita Vidyalayam, Nalampalayam school students who mesmerised us with their prize winning play "Haste Makes Waste". During the *Rashtriya Ekta Divas* celebrations, Srishti organised events like slogan writing and a panel discussion which had both students and faculty in the panel. We also witnessed a two day literary extravaganza conducted by Manoharam, the Telugu wing of Srishti.

This year's even semester commenced with much awaited *Vasantham* – "Srishti's gala Pongal celebrations" spanning over three days. With more than 20 events conducted on the first day, students in dhotis and sarees, street plays, folk dances and songs, stall events, traditional games, and not to forget – students and faculty turning cooks by trying their hand in making Pongal, transformed the scenic campus with ethnicity. Clarion our wall journal was also re-inaugurated this year and the first edition received a warm response. With constant guidance from the faculty of the department of English and the elite member database, Srishti is the right place to be if you are literary!



ASTHA CLUB



A stha is a club created with the vision of taking science into the tech-savvy minds of the university. The sentence is quite self-contradictory but that is the whole purpose of this club. Technology, an application oriented manifestation of science has made us forget the significance of basic sciences and their beauty. That would be an academic point of perfection. ASTHA, as we know, is the science club of Amrita which was initiated under the guidance of Dr C. S. Sastry, the then Chairman of the Department of Sciences, ASE, Ettimadai. The club primarily aims at increasing the significance of basic sciences in the minds engineered for technology. The club takes various paths to accomplish this, such as displaying exhibits and screening documentaries, all done with the sole aim of promoting science as something that needs to be intrinsic. Now, having taken the club into our own hands, we realise the need for such a club's active functioning in this university. The detachment from the fundamental origin of technology that is science is so pronounced that it is reflected not only in the academics but also in the attitude of the future builders, computer experts and mechanical engineers, etc.

Science is something that answers the question "why". The interest or attachment to science can build up only if the curiosity persists. For doing anything, a certain amount of patience and perseverance is inevitable. Astha induces this with different kinds of inspirations, such as those drawn from Nobel laureates to simple science fiction. ASTHA began its work this semester with the screening of the documentary "The Science of Interstellar". The documentary focuses on scientific facts and findings that the film "Interstellar" is built upon. We had an audience of over 50 students including B.Tech & M.Tech students and also a faculty member. ASTHA sees the immense potential of media in inspiring the tech-savvy minds of the university. ASTHA shall be constant in the faithful pursuit of innovations that make science synonymous filled with fun so that it not only provides some kind of leisure but also kindles curiosity in the human mind.



NATURE CLUB



Amrita Prakriti Samrakshan Samiti (also known as **Nature Club**) observed a World Car Free day on 22nd September to generate awareness on reducing use of private cars and using public transport, bicycle or walk. Film on Climate change- an Inconvenient Truth an Academic Award winning documentary film directed by Davis Guggenheim about former United States Vice President Al Gore's campaign to educate citizens about Global warming was screened on 28th August 2014 to sensitize students about seriousness of the problem and possible solutions. Wild life week (First week of October) was celebrated by organizing various competitions and screening a film Save our Sholas by acclaimed wildlife filmmaker and conservationist Shekhar Dattatri. Film covers rich Biodiversity in Shola forest in Western Ghats, threats posed to this ecosystem and People's conservation actions.

Nature awareness program and trekking was conducted for nature enthusiast students in the pristine evergreen forest in Silent Valley National Park on 18th January 2015



Amrita Vishwa Vidyapeetham



Sri Ram Sharma of Anandamayi House receiving the torch

The 20th Annual Sports meet of Amrita School of Engineering, Coimbatore was held on the 16th and 17th of February, 2015. Following a fortnight of intense competitions in various sports, this year's sports meet too, turned out to be a fitting finale. The inaugural ceremony started off with a bang, with the brilliant display provided by the student band from Amrita Vidyalayam. The opening ceremony was memorable, especially because Mr K.S. Mohamed Nizammuddin,

the national athletics coach for the Indian team and the Railways team graced us with his presence. Mr Mohamed Nizammuddin did the honour of declaring the sports meet open and also took the salute from the sports captains during the march past.

Dr Sasangan Ramanathan, Dean-Engineering, Amrita Vishwa Vidyapeetham, presided over the sprts meet. Dr O. J. Kumaresan, Physical Education Director, presented the annual report and Dr Bharat Jayaraman,

Dean – PG along with Professor R. Chinnaswamy, Professor, Students' Welfare Department distributed the prizes.

The first session of various athletic events followed, starting

off with the women's 100m dash. The vying athletes were

all present, all wanting to prove

their mettle. A plethora of events

were conducted during the

course of the two days, including

the 200m dash for men and

women, shot put for men, triple

jump for women and the exciting

4*100m relay for men and

women, to mention a few events. Staff events were also conducted for the faculty. To top it all off, a new record was created in the High jump event by N Dhivya of Amritamayi house, who set a new record height of 1.33m over the previous 1.30m jump.

As the sports meet drew to an end, the participants and the enthusiastic crowd geared up for the most awaited part of the event - the results. Sasidharan K of Jyothirmayi house won the Individual Championship for men with a total score of

11 points. Ramya Chandran U of Amritamayi house won the Individual Championship for women with a total score of 16 points. Anandamayi House won the overall championship trophy with a whopping 329 points and was followed by Jyothirmayi house who came second with a score of 240.

In the Annual Swimming Meet Arjun J of Jyothirmayi house won the Individual Championship for men with 15 points and Shiny K of Amritamayi house won the Individual Championship for

women with a total score of 10 points. Like all good things come to an end, this year's sports meet too was filled with success and ended with a victory for the Anandamayi house.



Overall Champions: Anandamayi House



Jyothirmayi House receiving the runners up award



Ramya Chandran U adjudged the best sportsperson (Female)



Akshaya C M - First runner up - 200m race (women)



Indrajit B R - Second runner up - 200m race (men)

KHA 2015

1500+ PARTICIPANTS

75+ EVENTS

20+ WORKSHOPS

3 DAYS

1.5 MILLION IN PRIZES

ANOKHA



The 5th edition of Amrita University's annual national-level student technical festival, "Anokha 2015" was held from 5th to 7th March, 2015 at the Coimbatore campus. Anokha ('unique') has emerged as one of the most popular and top engineering tech-fests in India. ANOKHA techfest is a platform for the best minds in India to showcase their talent, innovations, teamwork and ingenuity. It aims at motivating engineering students from different disciplines to come together and share mutual enthusiasm and passion for science and technology.

Anokha had over 75 technical events in all branches and disciplines of engineering – Robotics, Aerospace, Civil, Mechanical, Electrical, Electronics, Instrumentation, Information Technology, Computer Science & Engineering as well as Business ideas, Marketing, Entrepreneurship, Photography and Short-Film making. These events were modelled on the theme of the event, Science Fiction. Anokha was conducted on a grand scale, offering over Indian Rupees 1.5 million as prize money. It was a pan-India event with over 10,000 of the best engineering student minds from 300 colleges and universities in India, as well as student participants from partner universities in USA and Europe like University of New Mexico, Télécom Ecole de Management, Evry, France and Uppsala University.

The fest conducted several workshops, which included workshops on RC Aircrafts, Biped Robot, Unity Game Development, Solar workshop, Industrial Automation Workshop by Siemens and Vehicle Overhauling by Prigma on the technical end and a one day workshop on Ad-film and Movie Crafting and Share marketing workshops (non-technical), to name a few. Some of the major contests that were held under the theme "Sci-Fi" included Blazinga, Men of steel, Contraption, Cad'Le craft etc.

Anokha also showcased the humanitarian initiatives of Mata Amritanandamayi Math and Amrita University like Amrita Self-Reliant Village (SerVe) and Live-in Labs. Also conducted was an exhibition on Indian space programme achievements like Mangalyaan and Chandrayaan. We also conducted an idea fest along with Amrita Technology Business Incubator and Amrita Centre for Entrepreneurship.

Anokha also conducted its first ever talk conference, Lumiere, which showcased success stories from different walks of life as well as our Model United Nations (MUN) Event. Anokha also did its best in promoting fresh ideas by conducting research paper presentations in all disciplines as well as provided many interactive sessions with many esteemed personalities who graced us with their presence.

DISTINGUISHED SPEAKERS



- ◊ Chief Guest – **Mr. V. Chandrashekhar**, Executive Vice-President, L&T Infotech
- ◊ **Mr. M. Chandradathan**, Distinguished Scientist and Director, Vikram Sarabhai Space Centre (VSSC)
- ◊ **Mr. Arun Nayar**, Director, Safran Engineering Services
- ◊ **Mr. Nagabhairava Jaya Prakash Narayana**, Reformer and Founder & President, *LokSatta*
- ◊ **Mr. Sudhir Sivaraman**, Renowned wildlife photographer and recipient of Sanctuary Asia Wildlife Photographer of the Year 2012 award
- ◊ **Lt Col Ravindranath CV**, Decorated Kargil war hero
- ◊ **Mrs. Prema Rangachary**, social worker and Director, *VidyaVanam*, an education initiative for tribal and underprivileged children.
- ◊ **Colonel A Sridharan**, successful real estate entrepreneur and veteran of Indian army
- ◊ **Mr. Sourabh Kaushal**, Space scientist and winner of Dr. Kalpana Chawla Young scientist award

EVENTIDE

Benny Dayal





The first day of Anokha came to an end with dance performances conducted by the dance club of Amrita, "Natyasudha". On March seventh, eventide conducted a musical night with the support of "Raagasudha", the music club of Amrita.

Anokha 2015 witnessed a spectacular and scintillating finale in the evening of 7th March 2015 with the eventide concert by renowned playback singer **Benny Dayal**, who has to his credit sung over 400 popular songs primarily in Bollywood and South Indian languages. He is also a winner of Stardust and Filmfare awards. He was supported by his music team, which helped him dish out several popular numbers in Hindi, Tamil and Malayalam. He concluded the event with his popular number "*Badtameez dil*" which had the audience swaying to the tune.



ONLINE SHOPPING

Why do you prefer online shopping?



ONLINE SHOPPING

Why do you prefer online shopping?



OPINION POLL!



ELECTRONICS



BOOKS & MEDIA



GIFT

33%

22%

15%

OPINION POLL!



ELECTRONICS



BOOKS & MEDIA



GIFT

33%

22%

15%

WHAT DO YOU NORMALLY BUY ONLINE?



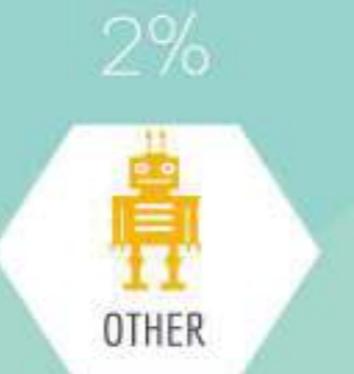
24%

CLOTHING



4%

HOME DECOR



2%

OTHER

WHAT DO YOU NORMALLY BUY ONLINE?



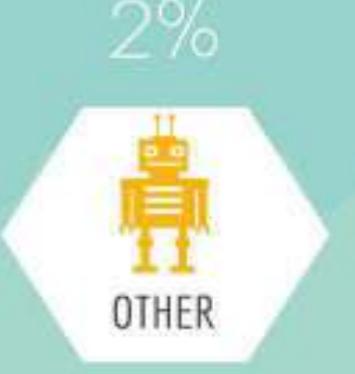
24%

CLOTHING



4%

HOME DECOR



2%

OTHER



Pooja Ramakrishnan
Final Year
Civil Engineering

A glass full of milk stands next to the window. The wooden window frame, bullet ridden, lies slightly ajar allowing the afternoon sunlight to draw patterns on the steel basin taps.

A little boy sits under the tree outside, he watches the white doves play on the olive tree branches while unknotting his younger sister's boots. She always messes it up, pulling the longer lace instead of the shorter

one and then tugging it harder until it knotted itself so badly that they had to cut the knot and put in a new lace. Fortunately though, this time, her brother saw her tugging furiously at her boots and pried it gently away from her and took it outside so that he could untie it under the light of the sun.

The sun was so rare these days. With all the smoke that filled the sky, the sunlight they received was immensely 'unuseful' to perform any activity. And hence, they used the levitating aluminium shells to reflect light from the central power source located at the top of a hill. He

knew this because his uncle had taken him to see the artificial sun. It wasn't a pretty sight, with all the gears and metal parts jutting out at odd angles to generate continuous light. But it was their source of life and hence, he could be but grateful for it and neglect the horrendous offense it posed for the eyes.

No one was home that day. His sister had fallen asleep on the steps with her curly brown hair pasted on her face thanks to the slow dribble of saliva down her puffy red cheeks. She was an easily tired child. Even when Ma was carrying her, she consumed most of her energy and Ma

had to have several smaller meals throughout the day to keep herself rejuvenated. This had initially irritated the small boy. He viewed his little sister growing inside his mother's womb as a parasite, a leech that took away his time from his Ma. But then all of those thoughts had slipped into oblivion once Sara was born. That was the effect that Sara had on people. She was so astonishingly beautiful even as a child. With curly brown hair and wide eyes that filled with curiosity. And with the same wide eyes, she smiled her first ever smile at Samir and her brother forgot about all the animosity he had carefully bred over the nine months.

The house opened out to a gentle downward slope that was visible from the door. Samir used to plonk himself in front of the door and lean backwards till he was at level with the gradient and he would shut his eyes tightly and then pull himself forward yelling 'Go!' and open his eyes and for that split second, he would feel his heart tumble out of his mouth and rush speeding down the slope and into the horizon. And then he would laugh and that laughter would creak through the floorboards and it would

travel through the neighbouring towns till it reached his old grandmother's ears and she would chuckle on her bed, immobile, and the nurse would wonder what was so funny to the dying old woman but little did she know of little Samir experiencing his adrenaline kick back up on the mountain slope at the foot of the wooden door of a house he would always call home.

The doves had flown away by the time Samir completed unknotting his sister's boot lace. He was sad that they flew away but he knew they'd come back.

There was no more war on the blue planet, just a slow, painful wait for death to consume them once all the finite energy sources had been consumed. The revelation had sent his parent's generation into a panic mode and then finally as the inevitable truth crashed over them, it had left them fending for their children, the last humans to live on the planet, forbidding further copulation. For planet blue had waited for long but her heart had been broken several times over and over a billion years and she had shrivelled up. She could not give anymore, so she called back all her children: wind, fire, water,

earth and they caved inwards creating a big crater in a region that was once called Africa.

Planet Blue had died and Samir and Sara had only heard about all of the ruthless wars and toxic habits of their ancestors that led to the equilibrium which made up their current life. An equilibrium that was disintegrating so slowly that they had to do nothing but wait for the planet to consume them.

Were they scared? They did not know.

Samir watches another pair of doves occupy the olive branch. He smiles, it was reassuring to know that the doves would last as long as they did, even if no other creature did. The doves were a symbol of peace, his mother had once said. He watches the doves play and wondered at the raw irony that this era was labelled 'Season of Doves.' Smiling wryly, Samir trudges inside the wooden hut, carries Sara up to the bed and curls to sleep next to her, praying and wishing that he need not wake up the next day.

Need not wake up to another day of nothing but doves making love on olive branches, nothing but an endless wait for planet blue to blow up, nothing but an anticipated apocalypse.

I have a dream



Aishwarya Jayagopal
Junior Year
ECE

As always my New Year resolution this year too involves learning the wonderful art of cooking. And as always I expected the same outcome i.e. taking up the same resolution the next year as well. But I am proud to say that I have indeed made a cup of tea!! Ok, so for all of you super chefs reading this and wondering why my having made tea is worth talking about in an article should probably know what an "amazing" chef I am and "my experiments with food".

I am and have always been a foodie. And let me assure you that being a foodie and cooking do not necessarily go hand in hand. Since the time Master Chef Australia started airing on television I have wanted to be the kind of person who can cook all those amazing and mouthwatering dishes that those home cooks on television

seem to do with such grace. My dream doesn't end there. I also wanted to be say "Oh ya that was nothing. I came up with the idea as I was just sitting, looking at the ingredients." Needless to say the dream is still more or less a dream.

The great thing that has come up due to Master Chef is that I have begun to appreciate more variety of foods. I get excited when I look at the restaurant menu and feel that I am able to identify what the dish is. Wow I am good at that!

Now coming to my experiments with food. Let's just say that my initial attempts to try making an exotic dish started off with a vegetable club sandwich loaded with butter that I made for my dad. The thing is that on that particular day the only vegetable I could "excavate" from the kitchen and which was within my reach was coriander. So my "vegetable club sandwich" turned out to be nothing more than two slices of bread tastefully (and yeah I had like to believe that it was so) garnished

(sprinkled) with coriander leaves and lavished with butter. Umm now this was what awaited my dad after a long strenuous day of work. The unfortunate thing was that my dad had recently found out that he wasn't a fan of butter. Now for those who thought that at least it was a sandwich with butter, let me tell you that while plain butter on bread might be an okay idea, putting coriander in it kind of adds a whole new meaning to the word "yuck". In spite of all this my dad ate the whole thing, even managed a pretty tight smile and said it tasted "nice" with a straight face.

Lesson learnt: Never use coriander as a main ingredient. Fathers love their kids even if the kid is responsible for causing you to go hungry. (He didn't go to bed on an empty stomach because my mother had enough foresight regarding my "sandwich" to prepare actual dinner.)

Lesson taught: My dad is very cautious about eating or drinking what I make

My next attempt was at rolling the chapatti dough into flat

chapattis. After countless tries when my chapattis started to resemble donkeys and hens and the Indian map less than a perfect circle, my mentor decided that it was time for me to maybe try some other form of cooking. During these endless hours (frankly speaking a half hour) I realized the efforts that mothers take up and their multifaceted talents in making a chapatti a perfect circle. I even tried to pass off the less beautiful shapes as a product of my innovative ideas regarding the shapes chapatti can take.

Lesson learnt: Thinking of television while rolling the chapatti dough is a BAD idea. Needless to say, I never reached the actual chapatti making near the stove.

Lesson taught: Do not let me near the kitchen if you are in a hurry. If you do then let's just say that dinner will be served the next day as breakfast.

After the second major attempt I tried to convince myself that maybe I should take a break before more actively pursuing this activity. So it was a while before I made another attempt to directly deal with food rather than to eat it. Once a friend of mine from school came over,

Being the ever gracious hostess and awesome friend, I offered to make something, thinking that this was my chance to redeem my lost reputation in the kitchen. When I ventured into the kitchen I found this bottle of sherbet syrup. Although I hadn't tried it out I had heard from others that it is indeed a good drink. So I thought to myself "Hey, how hard can mixing some syrup in water be?" So I set about making a tall glass of sherbet confidently and without tasting it, I gave it to my friend. He did not seem to drink much of it but I thought

that maybe he wasn't thirsty. It was only after he left that I decided to give the sherbet a try. It tasted horrible to say the least.

In that moment I truly pitied my friend who had no choice but to drink it then and a tall glass at that. On later enquiries I made with my mother I realized that the key ingredient to making tasty sherbet is lemon juice which I happened to omit since I hadn't read the instructions.

Lesson learnt: Sherbet tastes horrible in plain water. Read instructions while making any type of food even juice. Friends are truly amazing.

Lesson taught: That particular friend requests me not to make

anything for him even if he is thirsty or hungry. (I can be such an influence)

After the last disastrous attempt I swore off cooking and told myself that watching Masterchef and actually cooking are two different things. But what can we say about our friends who are never willing to give up on us? Another friend of mine was very particular that he wanted to have tea that I made. Although I tried to reason with him, he stubbornly stuck to his decision. He even said that he would gladly take insurance before having the tea. Either way the day I made tea arrived. Luckily for me a friend of mine knew how to make tea. She stood by me lending me emotional support and of course giving the instructions on how to make tea. This is the only recipe I know fully to date (maybe because that is the only one I have learnt so far). Amazingly though the tea actually tasted good. It was then that I realized that my culinary dream has started getting somewhere. A dream I had given up on....my friends braved through the scare of drinking my tea and we all came out victorious at the other end. Aah the joy!! A cup of tea created by my very own hands.

I felt like I had conquered the world- a lot like when India lifted the cricket world cup.

Lesson learnt: Cooking is a piece of cake if you have people whispering the instructions all the time. It could be my cup of tea. My friends have guts.

Now I have reached a stage when I'm willing to carry on with my culinary experiments if I have people willing to be guinea pigs (I'm almost sure that I have scared off everyone by now). But in spite of all this, I am still open to cooking something yummy for at least my amazing friends just for being who they are. I guess I should however get them all to sign some document saying that I'm totally not responsible for anything that could be an outcome of eating what I prepare.

Foods, food, food, aah now I know I can cook!!

Disclaimer: Anything I have written above is perfectly true with real characters!!



Picture Courtesy: Ram Gopal

True Love



Sashil

Sophomore
Mechanical Engineering

Anisha loved him, she loved him so much, he was her life, he was her everything but now as she glanced through the transparent window of the ICU cabin and saw his pale lifeless face on the recovery-bed, surrounded by doctors, it all seemed endangered. She was alone, hardly had any relatives that she knew and the few distant friends that she had, remained distant at this time of need. Since he came into her life though, she hadn't cared about anything or anyone else, she had made him her everything and nothing else mattered but now she might be losing him, she started sobbing silently, the very thought of it made her stomach turn and choke. Her vision again became fogged with tears and unable to contain herself she sat down but, just as she did, the door creaked open and a tall man with a big grey moustache came out with green operation clothes on him, her heart skipped a beat, the moment she saw him a mix of thousand emotions drilled through her body, she sprang up to her feet and when she opened her mouth it almost came out like a small cry for help, "Doctor....," she struggled to find words in her agony "...is he...is he going to be alright?...will he be fine? will he..." questions were fumbling out of her now as a result of her extreme anxious state and she was cut short by the doctor who answered in a serious tone "Come see for yourself," and held the door of the ICU cabin open. Anisha had half the mind to just get away from there fearing the worst that might have happened but she held her guts and walked inside with small hesitating footsteps. There he was lying on the bed as if paralyzed, barely showing any signs of recognition. The sight made waves of anxiety and fear oscillate inside her body, she felt her body becoming weak and her vision started blurring but, just when she was about to faint, she noticed something. His lips, they were moving, he was trying to say something with great effort. She went close to him and leaned down to get near. The sixteen year old boy on the bed, who was just a minute ago lying lifeless, turned as if he suddenly got new strengths and blurted out "I love you, mom," a new found happiness embraced her diminishing all her other emotions, streams of tears started rolling down her wrinkled cheeks. She hugged him in response and replied back in a soft yet strong voice, "I love you too son....you are going to be okay."

Where is my Google?



**Adithya
Selvaganapathy**
Final Year
Computer Science

There is a guy who sits beside me in class. He is probably the kind of person you would call a technocrat, or simply put a real life example of Aamir Khan from "3 Idiots". Until our sophomore year, it was common knowledge, that he nourished a dream of joining the DRDO. (Defence Research and Development Organisation) But after we entered our third year and everybody started having serious qualms about their future, he came to a decision that he would do an M.S. On hearing this, the first question that popped into my mind was, "If all the intelligent people leave our country for good, what is going to be the state of the country?" I agree that I have no say in what other people intend to do with their lives, but at least as a citizen of the very same country I have the right to lament about it. Some people might probably argue saying that they are going to come back after completing their post-graduate studies. But, sadly statistics say otherwise. It is said that only 25% of the people who leave the country for higher studies actually return. If one was to sit down and think about it, there are reasons aplenty for people leaving our country. First being, anything foreign which is either good or bad attracts us and gives us a fake sense of pride. Anything 'imported' catches our fancy whether it is a commodity, an accent or an entire culture. All of us love sharing, across various social networking platforms, that we were at McDonald's or KFC, don't we? That almost says it all.

This particular issue requires a change in our perception. The other issues, however, are tougher to handle. To begin with, let us look at the industrial setup of our country; we are just a service provider nation. For a really long period of time there has been no substantial invention or discovery. We don't have a Google, a Facebook or a Twitter which was created in our country. Ever thought about why this has happened or rather continues to happen?

At the core of things, what actually pulls us down is the way we treat talent in our country. Now that we are at talent, let us delve into a few details as to what talent is. Talent refers to a special ability that gives people an edge in a particular field. It is rare and it is randomly distributed across the population. Some people tend to call talent an unfair gift but this unfair talent does ultimately make the world fair. We don't treat talent in the right way in our country. A talented person isn't put on the pedestal, where they rightly deserve to be. They are not celebrated and encouraged like they should be. On the contrary, a talented person's stature is below that of a person with connections and experience. If someone tells you that a bus conductor is going to become the next superstar versus a star's son becoming the next superstar, the latter story is often easier to believe.

It is difficult to put a definite

reason to this kind of attitude, but there are a few that make up the spectrum. We revere the older generation and its experience, whereas talent zooms past all this. Would a Magnus Carlsen come out of India? It is something we can all pause and think about, isn't it? Secondly, we in India regularly used to our dreams getting crushed and someone else's success reminds us of our own failure. Failure at one thing bogs us down and we tend to believe we are not good at anything. Or we give up trying totally and follow the herd through which we end up compromising too much. However, this is not the case in other countries, which is why college dropouts are able to open dotcoms and become national icons. Sadly, in our country people with connections do better than people with ability. It leads to a lot of talent being unused and causes a sense of frustration in the new generation, as they see people with lesser capabilities doing better than them. Such a backdrop leads to a lot of questions like: What do we do? Leave the country and go to foreign countries where talent is utilized better? What needs to be done? We need to begin with letting go of the system of hierarchies, particularly in talent dependent organizations like R&D. We have to learn to make incentives in line with what attracts talent.

Also, we should take away moral judgement associated with rewarding talent. Change needs to happen at the individual level too. Talent shouldn't cause resentment, it should become an inspiration. We need to believe in our abilities and change needs to happen at various levels. If we strive for what is right, things will eventually fall in place. Also, if we are talent driven and identify what we do best and nurture it, I am quite sure that we will have a number of Googles and Facebooks from our own country. After all, the vast majority of our fellow citizens are the ones who make these run, right?

Picture Courtesy: Dinesh Kumar C



The Romantic Engineer



Vignesh Sivaram
Junior Year
Mechanical Engineering

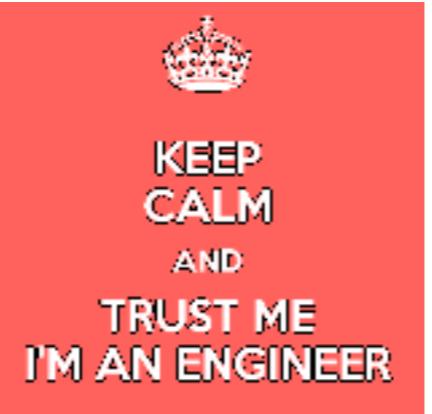
In the first lines of this article I definitely want to tell you that this article is not about a college love affair or some beautiful girl so as to spare you the disappointment later. It has however a lot to do with my love affair for our common trade 'engineering'.

Somewhere in my three years of engineering a particular question has popped up in my otherwise dull head, and now I have managed to find the answer. The question took root in me when I had this conversation with a friend of mine who happens to be a musician. He told me that engineering was an absolute necessity and its study was of course very important. But music was an instinct, a passion, 'a higher calling'. Initially it all sounded very fair and quite true. After all what is engineering, but

man's efforts to better his life using his knowledge of the laws of nature. In short, my friend told me that he was an artist and I was not! And that music, painting, dancing, literature and acting, were all arts but engineering was a profession.

In our times engineering as a profession and an engineering degree has become a conservative choice of the average Indian youth. It is bread and butter; it's a common thing- a staircase to settling down, the path to easy money. As such, there is this lack of inspiration amidst so many of us towards this course and its subjects. Somewhere in this era of incredible technical achievements, engineering has come to become a trade and its practitioners have become sought after commodities (or so we are told).

Isn't the wheel beautiful and philosophically powerful? Or a picture captured by the Hubble telescope as profound and deep



as Leonardo Da Vinci's Mona Lisa. Is not the harmonious movement of a train wheel's crank as graceful as a Bharathanatyam dancer? How incredible is the transistor! Isn't it as wonderful as the Taj Mahal painted on a grain of rice? Why is it that we never look at a TV, or a washing machine and awe at the mind of its creator of what went through his head, like we do when we look at Picasso's paintings? Why are inventors listed whereas artists are celebrated? Can there be a more astounding piece of poetry than the gearing of an analog Swiss watch. Has there been a prose more precise than the mapping of the human genome. Will there ever be a stage act

more dramatic and emotional than the blast of the PSLV rocket that is to carry the first Indian astronaut into space.

Engineering is as much a part of the human story as music, dance and painting. From our days in the plains of Africa to this day it is nothing short of an instinct that has guided us, pushed us, cajoled us, pampered us, challenged us and enabled us to further our horizon. The wheel is as much to the Neolithic man as the moon landing of Neil Armstrong is to us. It has been the longest practiced art form of every civilization - from the pyramids of Egypt; the tea serving automatons (medieval robots) of Mesopotamia; the magical metallurgical science of India; the Inca shrines that helped identify the solstices and equinoxes; the resin bonded rafts of Polynesians that helped them conquer the Pacific; to the ancient aerodynamics of the aboriginal boomerang. Engineering has been a common thread, a connecting human endeavor among all civilizations and societies that have come to exist.

To say that the aborigine, who carved a stick, knew that it will bring him prosperous hunting,

is immensely naive. However, he must have been wonder struck when certain sticks flew differently compared to others. In his curiosity, in his power of observation and in his attempt to put an abstract into physicality, he created what became the symbol of his people, the boomerang.

If we are to reduce the engineering to 'need fulfillment' then we have killed its true spirit. There exists this simple machine that when switched on turns itself off. How useless! But engineering is not just about being useful. Engineering is the emotion associated with creating something that did not otherwise exist in nature. It is the pleasure in building Lego creations, in making a water rocket, in programming in C++ to display a pattern. However small or big, the spirit remains the same, for you have through your efforts created something that does not and has not existed in the world.

I was part of this team from our college that built an electric vehicle for an event. The day we went for our first test drive one of my teammates rightly said "Even if I bought my own Mercedes, driving it would not

be as exhilarating and fulfilling as driving our Pinaka (the name we christened to our vehicle)". Our vehicle was far from perfect and it did not capture markets, make us rich or famous, or solve the world's energy crisis but it was our creation, an idea in our minds that was transformed into reality through our sweat. For me, it is a work of art, not like Raja Ravi Varma's painting but more like a child's first wet and messy watercolor painting.

Of course, it is our responsibility as engineers or technologists to solve the world's problems and to better the quality of our lives, but beyond that we also have the responsibility to practice engineering like an art form. It is within our rights to create messy wet water paintings. Tightening the last screw, adding the last reagent, solving the last equation, connecting the last wire, or typing the last few words of code can bring as much joy as painting the last strokes of a picture or writing the last word of a poem. Take a step back after you are done with your project analysis or simulation, throw your arms up and celebrate, revel in that moment where you have put together something that is truly your own.

Let us try and fall in love with this one kind of an art form, Let us be romantic engineers.

We are, in our own right, artists. The universe is both our canvas and our palate and we are here to paint a more beautiful tomorrow through trial and error. Tell the world that you are an engineer like you would tell the world if you were an aspiring rock star. For, you are, as much a child of instinct as he is.

You actually have one more edge, you sell better on matrimonial sites.

Picture Courtesy: Prathiba



Being a sophomore!



**Gangadharan
Mariappan**
Sophomore
Chemical Engineering

Sophomores—the wisefools by etymology! In my view, it is the most wonderful year of the college life. You don't have the perils of being a first year and also the obligations which will haunt you in the third and fourth years. From putting in a lot of effort to stand out from the peers, altering your ways of doing things to fit into a group of cool dudes who have no idea what they are doing, battling with your new roommates for your basic rights such as the right to switch the lights off whenever you want to doze off or to have that same lights glowing till

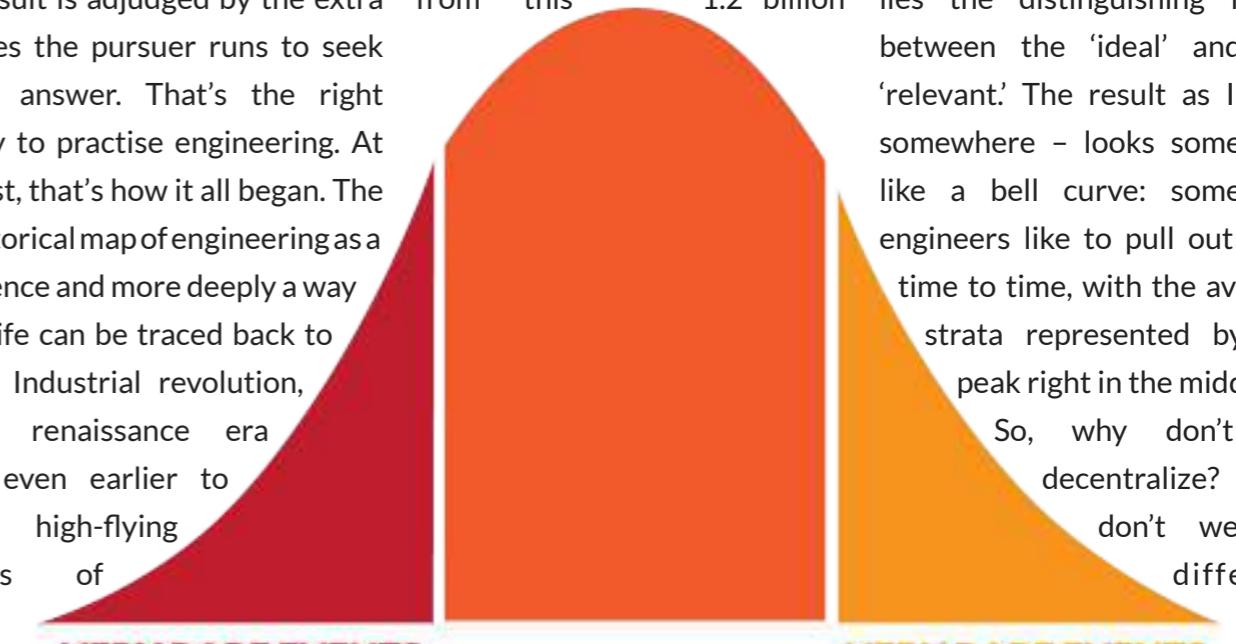
three in the morning during periodicals, first year moves in a dilemma. After all those struggles, you finally become a sophomore! You no longer worry about having to wear uniforms or about your upcoming periodicals because now you know that you have friends who will burn the midnight oil to teach you the things which took you to the Slumberland in class. That annoying roommate turns into your best friend who gives you advice on topics ranging from bunking classes to brewing that romance between you and your girlfriend. With your friends you achieve things like a wise man and also do things which make you look like fool. The learning curve reaches a peak and life is like n a paradise...



Manish
Junior Year
ECE

The Curse of the Bell curve

Engineering, as a course just like any other, is supposed to be a pursuit. A pursuit isn't an exercise that's achieved with the bare minimum, in fact , that's hardly ever enough. A pursuit is adjudged by the extra miles the pursuer runs to seek the answer. That's the right way to practise engineering. At least, that's how it all began. The historical map of engineering as a science and more deeply a way of life can be traced back to the Industrial revolution, the renaissance era or even earlier to the high-flying days of



the Indus-valley. All of these mappings are consistent with this philosophy. Having said all that, our country's been plagued with this strange habit lately – one of quoting ideal cases

and drawing unfair parallels to current scenarios. So let's cut back to the present scenario of the so-called pursuit in our country: seven and a half lakh engineers pass out every year from this 1.2 billion

into an extension of basic high school education. This has been facilitated by our much talked about "system" which works well to sustain the average rather than dig out the brilliant. There lies the distinguishing factor between the 'ideal' and the 'relevant.' The result as I read somewhere – looks something like a bell curve: something engineers like to pull out from time to time, with the average strata represented by the peak right in the middle.

So, why don't we decentralize? Why don't we try different

things? The inherent reason is that a large part of our country doesn't like "uncertainty" a little more than any other people. That's why high school students are shipped to engineering and

medical colleges arbitrarily with the one off accountancy aspirant. At one point, one who chose to pick up an MBA after the rigour of engineering to begin what we'd like to call a "start-up" was looked up to. But then as the population of these exam-taking aspirants began to swell, gluttony struck there too. Now it is high time that we discover the diversity that we have found in our culture and cuisine in the way we expand our precious human resources. Indian conditioning should start directing its attention on raising children who're unafraid of taking full control of their lives and straddling the path that's the most special rather than the one that's safer. We have to shake hands with uncertainty if we want to finish at the podium because we've been clapping hands from the stands for long enough.

However, we cannot do it with one single wind of magic dust as is the same case with everything else in an intertwined structure of society like ours. It is going to take time or rather it 'should' take time, because slow and steady does it when you're out nation building. I'm going to pick out a quote by US diplomat John

Adams to explain this process in brief.

"I must study politics and war that my sons may have liberty to study mathematics and philosophy. My sons ought to study mathematics and philosophy, geography, natural history, naval architecture, navigation, commerce, and agriculture, in order to give their children a right to study painting, poetry, music, architecture, statuary, tapestry, and porcelain."

And where is the USA now after more than 200 years of independence? Not that they're ideal but they're self sustained and dynamic. Even though the times have changed it is definitely going to take us a little more time when we need to be actively patient to create a well designed (as an engineer would say) future. The generation on the conveyor belt today should keep these emotions in their minds as they grow into contributing citizens and when they need to help creating the future of the ones next in line. If we feel our predecessors did not open out their minds to enough new ideas, then we should be sure to not to be that same crop of adults to our successors. That's how our culture will evolve and

combine the best of the present and the past. Transition can be scrutinized, but in the end it has to be accepted at some level. Failing to do so is like placing one leg in quick sand and another in the air. We surely don't want that for Bharat Mata now, do we?

The Sea of Sand



Priya
Ramakrishnan

Junior Year
ECE

Winds howl in delight
As sands dance to the music
And waves roar their applause
As the full moon smiles down
from above.
Lady Dusk has come
Dressed in her cloak of
diamonds in pink and gold Silks.

The men-folk go about their
businesses

Selling candy on the beach.

The children fly their kite

To the synchronous symphony.

Women stand near embers

As they roast their corn Kernels
(Faithfully watched
by Hungry stray dogs.)

The tongues of flame rise higher

Like a Pagan ceremony.

Lovers are strewn about

Secluded corners they haunt
And the guards ride their horses
Stopping adventurers into the
deep sea.

There are mini-circuses about
As children balance on a rope
Their fathers drum the music
And the on lookers applaud.

Men have sung of the sea,
Of the waters and its hue
Of the salt and foamy blue.
But I sing of the sands
Where life is celebrated
To the music of air, water and
earth.

Picture Courtesy: Gokul Jayan



The Invisible Glory

When I'm forlorn and cloudy;
There's an invisible entity
whose miracle dwells within
my heart and touch its core.
The undefined ultimate power
which we all call "The Almighty".

The "perpetual glory" escalating
towards the endless time.
Hard to find, but I often feel
the warmth of his love,
the care in his touch and
above all his choicest blessings.

I'm weak, you know, and
helpless in midst of sins;
Still I know, I'm safe
in your hands, in your shadows
inexorable force that leads me
till my last breath for you.

You who granted, all my dreams
and now a single one remains.
My eyes longing to see
you, my lord, "the indomitable
power".
My soul craving to know
The "Ultimate Glory" ever.



**Neethu
Parvathy S**
Sophomore
Mass Comm.

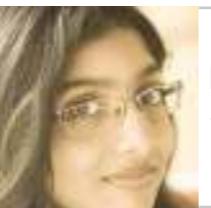
The sweet taste of sour
tamarind
Still alive in her buds
The swings flung on it
Held so high in her mind
And the shades of the tree
Ever soothing like a wind
All alive in her mind
Whilst she sees it fall
In front of her.
She looks away, from my eyes
That sensed her tears.
No rain, but yet drops of pain,
For the fall of not just
The wood that once held her so
strongly
But also for the bonds to
Be broken with it
Who now build a wall of
concrete.
I see her faded smile, for how
strong
Can the walls be when
The hatred within is
Strong enough to build one?



Sneha C
Junior Year
ECE

The fall of a Tamarind

The New Girl



Nilah Nair
Sophomore
ECE

Hello, I'm the new kid in school
I love this place, Hope you'll like
me too
Saying so, I walked into the
class,
Like a sweet little child,
I talked to the teacher-in-
charge
'Hello ma'am, I'm the new kid in
sight
Good girl I am, Pretty upright'
But she shooed me away
without a look
How rude! Hope not all are like
you!
Though hurt I'm brave
So I walked down the lane
And sat alone in the end so plain.
Then he walked in, the topper
dude
Oh My God! He is so damn cute!
As I sat and drooled he waved
me hello!
I blushed and replied just to
know,
It was to his girlfriend alright.
"Damn!" I said as I sat alone
Willing someone to make me
feel at home

Day 1 was lame, and so were the
first three days
Though hard I tried to mingle,
The more to themselves they
giggled
The more I moved closer
The more they moved farther
I'm just a new kid in school
Why don't you look at me too???

My questions were answered
that day I walked in,
To find a notice up with my
picture stuck in.
Am I famous? I didn't know too!
Or am I in trouble? I had my
fingers crossed too!
I read in shock about the two
minute silence.
Offered for the girl, brand new
to school
She died they said, in a road
accident
While the senior dudes, showed
off their Dukes.
I realised in silence why all
looked through me.
I realised in silence, its end, my
life did meet.
Did I deserve this? To die so



Picture Courtesy: Prathibha

Vivid Vista



Pooja Anand
Junior Year
ECE

I sat down with a brush to paint
Of an image in my head that was
so faint.
Was it the azure sky?
Or the mountains so high?
As I was wrapped up in a million
thoughts,
The brush made diminutive
blots.
Watching all the hues,
Crimsons, greens, and blues
Mix in the clear bowl of water
While the sunlight made them
glitter.

There was this inner force,
This made me stroke the canvas
With colours that were bold.
The sight was meant to behold.
My heart poured in all its
emotions
While the head pondered over a
caption.
This went on for so long
But I knew now it was wrong
I painted till my satisfaction
I wanted to reach perfection.

On the banks of Yamuna



Nilah Nair
Sophomore
ECE

For hours I warily worked on the
piece of art
Until I was convinced that it was
time to part.
My father walked in and clapped
And said it was a really colourful
landscape!
Alas! I had reached the apogee
of happiness,
This was the caption that I
wanted!
It was indeed a vivid vista!
I bequeathed my work to him.
Every time I was grim,
I just sat down to paint a picture.
My passion for art grew.
Although masterpieces were
only a few!

Speeding waters, once crystal
clear,
Washed my feet beckoning,
To join thy dear, without any
fear,
Giving up ones unwanted
longings...
With the sister of Yama,
Started my journey from
Bunder,
Learning about love and
compassion,
Correcting my life full of
blunders...
Alas! A beauty stopped me,

On my path to attain spirituality,
A soothing image she was to
see,
I stopped there to witness a
tragic story...
He claimed to have loved her,
This young beauty,
He endlessly admired her,
Young face so pretty..
On the bank of Yamuna,
I sing the story of Mumtaz,
Float in her memories a diya,
Next to the grandeur of Taj...
He claimed to have loved her,
And did built the Taj for her,

Ironically, all who knew her,
Had heard her silently suffer...
So young at age
Fourteen she did bear,
In her tender teenage,
I bet he never did care..
Yet build he did,
A Mahal so grand,
Express his love, he did,
By building a Taj like none other
in the land...
Men did cry by his cruelty,
Art did die in the moonlight,
Love was with such ferocity,
For the Yamuna's delight...
Yet the world calls Taj,
The beautiful symbol of love,
Mesmerism the world, it did,
On the bank of the solacing
Yamuna....

Picture Courtesy: Gokul Jayan

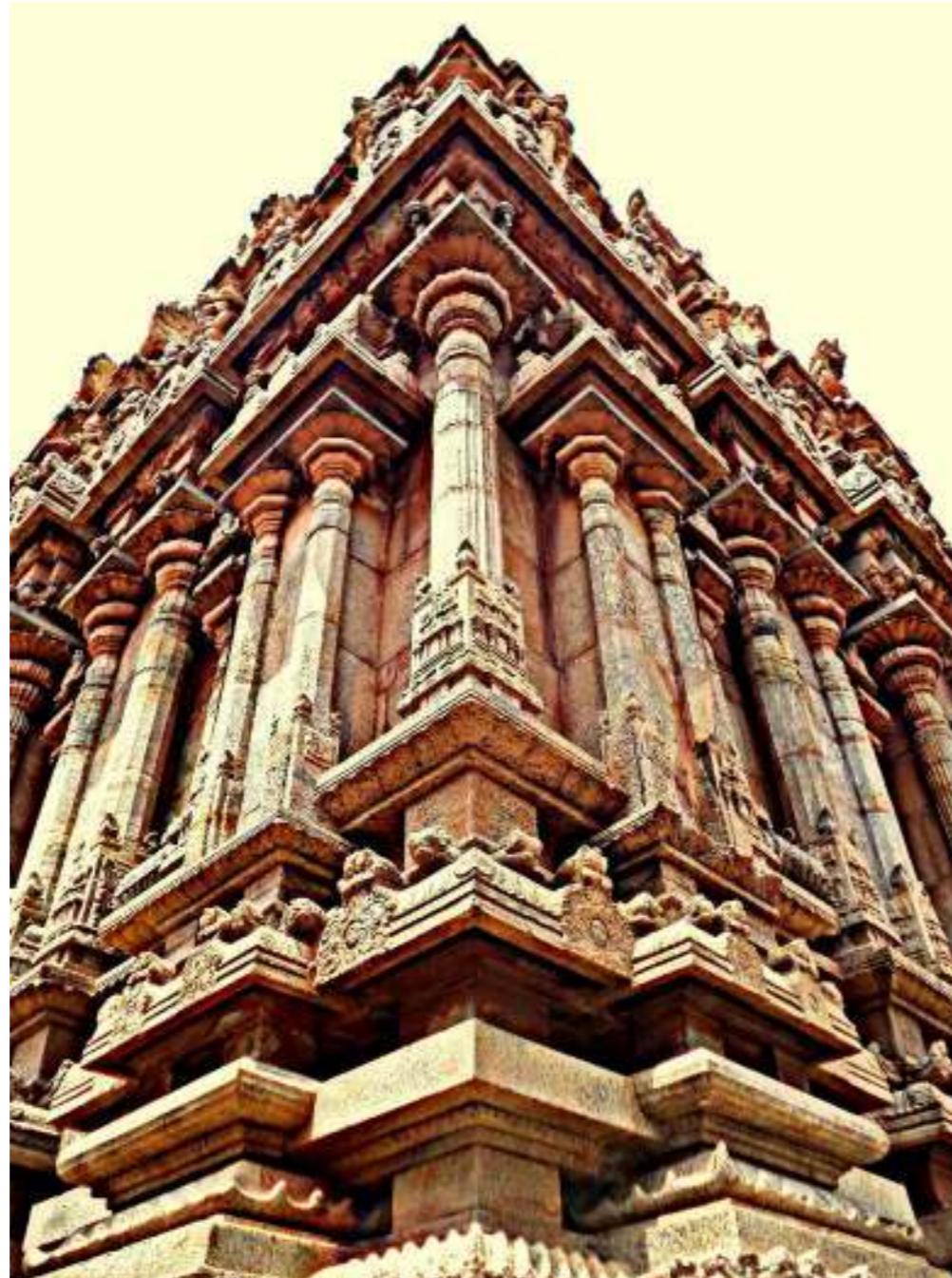


The lament of an old world relic



Soubhagya S Prabhu
Junior Year
ECE

Beneath the autumn sun
beyond the valley of green
stood the mighty palace gate
the rich mahogany that
adorned the gate, a symbol
of strength and pride,
the invincible ostentatious
barrier that cocooned the
royalty within
As the last of hinges gave away
the once tall gate lay flat,
at the mercy of all
to be trampled upon
still relishing the bygone era
that heralded the knights and
praised valour
Bullet proof glass ceilings
and skyscrapers are the norms
wherein the old world charm
is left to rot, rusting away
in a pit of dump yard,
neglected by all,
awaiting a soft call of
the gentle mistress, death
to descend upon and
spare the agony of neglect.



Picture Courtesy: Prathibha



**Neethu
Parvathy S**
I Sophomore
I Mass Comm.



Picture Courtesy: Dinesh Kumar C

My beast turned manhood

When the cool evening breeze
flip the pages of my diary
spreading nasty smell of
warm thick blood from
my past dreadful days,
my beast turned manhood.
The mirror reflects a bloody
face
just like those terrifying pages.
Around me, an air of guilt.
The bed, the cupboard, the
chairs
screamed, even my beloved fish
pot
smashed itself and killed her
kids

The past haunts me
I no longer have my
terrible appetite for flesh.
Her pathetic innocent face
haunts me day and night, for the
beastly lullabies I presented her
every night
Monstrous me, mangled
my beautiful little princess.
Tiny soft fingers, pearly eyes
rosy lips and heavenly grace
I tore the petals of
my beloved little flower
Present days seem suffocating
the whole world screams
at my merciless act.

The Hell Gate opens for me,
hell fire famished
To gobble me.
I cannot bear a scary future
NOO..... NOT ANYMORE!!
Let it be the end.
How can I purify myself?
Neither the wind, nor the water
either the soil, or the nature.
I present my sinful body
on this altar, this bed of fire
only you can diminish
me into ashes, purging from
my dirty devilish deeds
from this evil figure, my soul
escapes.

The tale of Thamizh Quiz



Harish S
Senior Year
ECE

solemn voice of Thamizh sung in English.

Who doesn't love a Quiz? It is engaging, thought provoking, competitive and above all, it is pure unadulterated fun. So, when I was planning on conducting an event for the annual Pongal Celebrations Vasantham, an idea struck me. We have had Movie Quiz, Mythology Quiz, B-Quiz, SpEnt Quiz conducted in the Campus, but never a Thamizh Quiz. What's a Thamizh Quiz? Technically, it is the same old Quizzing wine served on a new Bottle titled Thamizh. It involves framing questions that sound alien on first reading, but has breadcrumbs enough to find the trail to an answer, the answer having a Thamizh connect-literature, movies, history, people, et al. The event became an instant hit that I followed it up for Vasantham 2015 too. This is the tale of the Thamizh Quiz, a

The best quiz questions are the ones which have a story to it, which combines beauty, breadth and balance, all in a well-framed question. **"The giant swing in**

Bangkok hosts one of the 12 Royal Ceremonies of Thailand where holy verses from literary works Tri-Bave and Tri-Yampavai are recited. These works are Thai translations of original Thamizh works X and Y." Needless to say, X is Thirupaavai and Y is Thiruvempaaavai, holy verses on Vishnu and Shiva respectively. Here's another. **"Connect these. Antiquity, Harmony, Clarity, Independent, Serenity, Idealism Universality, Reason, Order, Humanism."** All these qualities are the criteria for a classical language status. Thamizh is one of the 6 recognized classical languages, and the more profound fact is that it is the only one which is still in wide usage amongst common speakers. That is not an easy question to crack. One reason for conducting this Quiz was to bridge the gap between what we **want to know** and what we **should know**. We know a lot more about a Foreign Football Club than our own mother tongue. We are very much disconnected with our roots, because fundamentally we don't take pride in our cultural and linguistic backgrounds. We have to wonder why we keep our distance from our identities and pretend to be someone who

we are not, trapping ourselves in places where we don't belong.

One of the Connect Questions displayed pictures of **Anaconda, Cheetah, Cash, Mango and Ginger, asking for a specific connect between them**. A lot of connections are possible, and that is one of the positives of Quizzes, because it encourages possibilities involving a lot of educated guesses. The answer that I intended was that all these English words are of Thamizh origin: Anaconda from 'Yaanai Kondran' (Elephant Killer), Cheetah from 'Siruthai', Cash from 'Kaasu', Mango from 'Maangai' and Ginger from 'Inji'. Another Etymology question was **"X is a richly flavored soup of Anglo-Indian origin, spiced with curry powder and served with a dollop of tangy sour cream. X translated literally from Tamizh means pepper water"**. The soup is Mulligatawny, from the Thamizh 'Milagu Thanneer'. Amazing how English borrows a lot from our language!

We are at the brink of facing a 'never-before' challenge of losing relevance due to an overwhelming influence of English. Not more than 10% of

today's existing languages are expected to survive the century. Thamizh, which has an unbroken chain of literary tradition, is facing a crisis today because a significant percentage of Thamizh people do not know to read or write in Thamizh. Tales of Chola and Pandya kings, Austere Avvaiyar's classical literature, our Architectural marvels, supreme achievements in arts and culture are read more by foreigners in printed coffee table books than in fast forward Tamil homes. This has to change. We have to take pride in our roots and represent our identities.

I took the liberty of introducing innovative rounds in the Quiz finals. One such round is 'Minimalist Lyrics' where the first line of a Thamizh Film song is represented in an image. The task is to find out the lyrics from its minimalist representation. Another round is, 'Titular Books' where the literary inspiration for prominent movie titles has to be found out. For example '**Soodhu Kavvum**' is taken from the famous lines in Bharathiyaar's **Panchali Sabatham**.

Quiz questions should give 'Eureka Moments' when the

answers are revealed. **"X is a Thamizh word for the ethnic group Yadava. Similar to Yadava, X also means both king and herdsmen. Ilangovadigal gave special mention to X in Silapathikaaram as they provided accommodation for Kannagi."** A word which means both king and herdsmen? 'Kon' is King, and 'Ko' means cow, hence, herdsmen are called Konaar! All Thamizh students have an acquaintance with the famous 'Konaar Guide'.

Thamizh Book Shops have become glorified stationers where people queue up to buy "Tamil Guide Books" to pass an exam. No other Thamizh book sells as much. If a Thamizh Book sells a meager 5000 copies, it is considered a bestseller whereas the benchmark for other 'light-read, skim through' English 'novels' is in the million copies range. This is no rivalry, because, truly Thamizh has no enemies. One has to be living under a rock to be saying Thamizh isn't universal and accommodating. Bharathiyaar had asked to translate literary works of other languages into Thamizh alongside creating immortal Thamizh works. "Every town is my town. Everyone is my

kin. Good and bad don't come from others" says an ancient Puranaanooru Poem. Relief comes from within. Thamizh is Innovating. One Quiz Question example would suffice.

"KaReFo is a non-profit educational research organization founded by lyricist Madhan Karky. Their focus is on Tamil Computing and language growth. One of their beta products includes Agaraadhi.com, which introduces new foreign words into Thamizh. One example of the word is Thaami which roughly means 'something one does to oneself', the English original of which was an Internet Sensation in 2013." Thaami is the Thamizh word for Selfie!

There is no denying the fact that it is important to learn foreign languages to be connected to the world. But to be connected to ourselves, we have to protect our voice amidst external qualms. We owe a debt to the forthcoming generations to preserve the unbroken literary tradition. That is the message of the quiz, to keep learning, to reach for the sky while also staying deep rooted in our identities. Say Welcome to English and Thamizh will reply back in kind as 'Vanakkam'!



Picture Courtesy: Prathibha

Festivals

Sowndaram CS

Professional Counselor
Dept. of Student Welfare

Festivals are part of culture and ethnicity. Festivals are celebrated across the globe on various occasions, very often these celebrations are also associated with weather and season. Every festival has its own meaning and indication in human lives and been celebrated since time immemorial for sake of harmony in the society. Let's say Karthikai Deepam, a festival of light celebrated in Tamil Nadu in the month of Karthikai (Mid November to Mid December) The weather condition during this month shall be rainy and with diminished sun light favourable for fast breeding of insects which may feed on the crop bearing flowers/panicles, been planted in the month of Aadi (Mid July to Mid-August). In order to attract majority of the pest from the field maximum lighting is made by illuminating the household with oil lamps. Likewise, Pongal is celebrated in the month of Thai (Mid January) a token of thanks giving to the Lord Sun for his blessing through his Eternal Energy for the existence of lives on Earth. It's also a thanks giving day for the cattle that have been part of farm production. Deepawali, a festival of light, compassion, care and affection is celebrated with lighting the

home in a traditional manner distributing sweets across relatives and friends, seeking blessings from the elders and so on.

Holi, a festival of colours celebrated with homemade colours which impart equality beyond the age, social position, economical strata etc... Various skills like music, dance, doll making, drawing (*kolam, rangoli*) are staged at the moments of festivals by the folks of the celebrating community. Festivals are celebrated for happiness, peace, equality, sharing, protecting of environment entertainments after sustained work round the year, exhibition of skills and talents and so on.

But in the recent, past we pass this day in the name of



Picture Courtesy: Prathibha

celebration with Holiday to School/ College/Office without the inner spirit of the Festival. The indications for which festivals have been incorporated by our ancestor into our life are fast vanishing with the culture of Neo-consumerism. Happiness is often lost for not acquiring what the neighbours possess, equality disappear in order to anchor ones supremacy over the others. Sharing has shrunk to the smallest circle as anticipating a reciprocation, the environment is the foremost neglected area by means of over consumption of materials and excessive shopping which were never in our tradition. Usage of synthetic hazardous and non eco-friendly materials in our festivals like crackers/fireworks, packing materials, artificial colours poses

great threat to our environment. As hard work is no more in the mechanised life, entertainments lose its glory of being celebrated occasionally. Skills and talents are hired from professionals and fade from the community.

Let us recall the Seven Social Sins highlighted by our Mahathma

1. Politics without Principle
2. Wealth Without Work
3. Pleasure Without Conscience
4. Knowledge without Character
5. Commerce without Morality
6. Science without Humanity
7. Worship without Sacrifice

Let us resolve in this festive mood to reinstate the morals and values put forth by our ancestors and have happy and peaceful days ahead for our own sake and for that of our generations to come.

Riaz Nabi Mohammed

Coach for the Indian Hockey team at London Olympics

Riaz Nabi Mohammed (born May 5, 1972 in Madras, Tamil Nadu) is a former captain of the Indian field hockey team. He represented India at the 1996 and 2000 Summer Olympics. He won the Arjuna award in 1998 for his outstanding achievements. He has won the title for "Best Sportsmen of the year" from Tamil Nadu's chief minister in 1999. His father was an international umpire Mohammed Nabi. He is currently the Coach for Indian Hockey team at London Olympics. He currently serves as the Chairman Selection committee for Tamil Nadu Hockey Association. He is married to Mehnaz. They have two kids – Shameena Riaz and Mohammed Rayhan.

Sir, it's an honour to meet you in person. How did your passion for athletics begin?

It all began with the 1978 Asian Games in Bangkok. At that time the only source of information was the newspapers. Gnanasekaran R who hails from Kandanur in Sivagangai district in Tamil Nadu was my inspiration as he won 200m gold and 100m silver at the 1978 Bangkok Asian Games. No Indian had accomplished this feat before him. I was roughly 8 years old at that time. It lit a spark in me and I felt I could do it. I began to take it seriously after 1982 when India hosted Asian Games for the second time where Balasubramanian secured bronze medal. I started regular practice and got a coach.

A lot of people are passionate about sports But as a profession it's generally not encouraged in India.

What challenges did you face when you decided to take up this field?

I faced a lot of difficulties. There was no proper playground, no equipment and no proper guidance. Luckily, I was able to find an amazing coach. Due to lack of facilities, he asked me to go to Chennai

wherein I joined MCR and went on to become an international champion. Earlier the medical facilities were not adequate. Now situation has improved by leaps and bounds.

How do we differ from other countries in terms of sports infrastructure?

There is a vast difference. We are still improvising. Lots of development has taken place over the years. Earlier, only Delhi had synthetic track. Now in Tamil Nadu itself we have synthetic track in Coimbatore, Madurai, two in Chennai and one is to be opened in Trichi soon. This generation is getting international standard equipment and facilities. Earlier, Olympics used to mean medal in Hockey alone. Right now the scenario has drastically changed as we get medals in boxing, tennis, shooting and so on. Medical facilities have improved and the availability of trained professionals come as a welcome relief. Every single aspect has to be properly synchronised for the athlete to succeed.

You have taken up coaching for athletics. How did

you make that transition? What prompted you to be a coach?

After 12 years in International arena I wanted to do something to give back to the country which helped me in realizing my dream. So I decided to be a coach. It involved going for one year diploma course in the National Institute of Sports, Patiala, and Punjab. First semester involved physiology, sports psychology, biomechanics and sports medicine. Second one was specific to the area of interest. By 1998, I joined as a coach and was part of the 2012 London Olympics team. I feel elated to bring back good results for the country. My own son is an international triple jumper, national, international champion and South Asian Gold medallist. He is currently pursuing his post-graduation in PSG college of Arts and Science.

Your entire family is in sports. How do you manage everything?

It's all thanks to my wife who herself was an international long jumper. She secured silver medal in South Asian games in Pakistan. After getting married she left the field. While I am be

busy with national and railway teams she used to take care of the children. She understood the difficulties and wholeheartedly supported me. For training my son, the rigorous schedule could be properly comprehended by someone already in the field. It involved practice after school and then nutritious food. She was a railway employee and still managed to take care of the two kids perfectly well.

What is your message for the younger generation, sir?

I would like to put forth a request to our young generation to actively take part in physical activities. It helps to maintain health, and plays a crucial role in improving one's confidence. It adds joy to life. One of the major difficulties faced by engineers is stress and this is the ideal stress reliever. Stress is due to lack of physical activity. On doing exercise the mind, and body become stronger and we are more equipped to face challenges in life. It is a medicine for the youth. It helps to make life better not just for themselves but also for the nation.

Priya Ramakrishnan interviewing Mr. Riaz Nabi Mohammed



జీవితం



Harsha Uppalati
Senior Year
ECE

గెలువు ప్రపంచానికి నిన్ను పరిచయం చేస్తుంది. కానీ ఓటమి ప్రపంచాన్నే నీకు పరిచయం చేస్తుంది. ఆకాశంలో ఆయువు పోసుకొని, సముద్రంలో శ్యాస విడిచే ఆ వర్షపు బిందువు యొక్క ప్రయాణం వంటిదే మన ఈ జీవితంలో ఎన్నో ఆశయాలు మరెన్నో ఆటంకాలు అంతలేని ఆలోచనలు,

అంతకు మీంచిన బరువు భాద్యతలు ఈ జీవన సంఘర్షణలో నీకు తోడ్పడేందుకే పుట్టినది నా ఈ రచన. కోడి కూసింది మొదలు ప్రార్థు పోయేంత వరకు ప్రతి రోజు మనకు ఎన్నో అనుభవాలు. ఆ అనుభవాలు అన్ని తీపి జ్ఞాపకాలు కావాలని ప్రతి ఒక్కరు ఆశిస్తాం. కానీ అలా జరిగితే ఇక ఈ జీవితం లో నేర్చుకోవాలింది ఏముంటుంది? ఎన్నో సార్లు మనం ఓటములతో అలసిపోతాం.

మన ఆశలు ఆవిరి అవుతాయి, మరెన్నో అవమానాలకు గురి అవుతాం. ప్రపంచం మనల్ని వెక్కిరిస్తుంది, ఇలాంటి సమయం లోనే మనం ఉద్యోగ పూరిత నిర్ణయాలు తీసుకుంటాం. ఆ ఆవేశం లో కొందరు ఆత్మహత్యకు పొలుపడలేదు. అవకాశం వచ్చినప్పుడు కురుక్కేత యుద్ధంలో తనకు అవమానం చేసిన వారిని భర్తల చేత మట్టు పెట్టించింది. రామాయణంలో సీత కోసం ఆ లోకపాలకుడు, భారతంలో ద్రౌపది మందుగానే గ్రహించి మన పూర్వికులు అనుభవించిన కష్టాలతో పోలిస్తే మనది నేటి తరువాతికి ఇచ్చిన ఆపూర్వ సంపదే ఓ పరిష్కారం లేని కష్టమా? చివరిగా రామాయణం, మహాభారతం, బైబిల్, చెప్పుదలచినది ఏమిటి అంటే మనకు కురాన్ వంటి గ్రంథాలు. అవి కల్పితాలా పూర్వికులు ప్రసాదించిన ఈ గ్రంథాలను లేక జీవిత చరిత్రలా అనే విషయం ప్రక్కన కథల్లా వినడం కాకుండా వాటి వెనుక ఉన్న



Picture Courtesy: Niranjan Rajendran

పెడితే, కంప్యూటర్ పని చేయడానికి నిజమైన భావాన్ని ఆర్థం చేసుకోగలిగితే మూల కారణమైన సాఫ్ట్ వేర్ లానే నువ్వు వెతికినా నీ జీవితంలో కష్టం మన జీవన పోరాటాన్ని జయించడానికి కనిపించదు. అందువల్ల దయచేసి అవసరమయ్యా సూచనలు కొందరు అవమానాలను, అపజయాలను ఆవేశంతో మహానీయులు ఈ గ్రంథాలలో పొందు కాక ఆలోచనతో ఎదురుండాం. పరిచారు. ఆనాడు మహోభారతంలో చిన్న నాటి నుండి భోగ భాగాలు అనుభవించి, ఉద్యమంచే సూర్యునివై, అలరించే మన భారత దేశానికి ఒక గొప్ప రాణిలా, ప్రపంచాన్ని జయించగలిగే సత్తా ఉన్న భర్తలు కలిగిన ద్రౌపది నిండు సభలో, దేశ ప్రజానికంతో పాటు సాంత వాళ్ళ మధ్యలో అవమానించినప్పటికీ, ఆవేశంలో ఆత్మహత్యకు పొలుపడలేదు. అవకాశం వచ్చినప్పుడు కురుక్కేత యుద్ధంలో తనకు అవమానం చేసిన వారిని భర్తల చేత మట్టు పెట్టించింది. రామాయణంలో సీత కోసం ఆ లోకపాలకుడు, భారతంలో ద్రౌపది మనసులో పుట్టి మట్టి లో కలిసేంత వరకు తోడుగా ఉండేది

ఓ... నేస్తమా

మాటలతో పుట్టి చూపులతో మొదలయ్యేది కాదు స్నేహం అంటే మనలో పుట్టి మట్టి లో కలిసేంత వరకు తోడుగా ఉండేది

“ప్రేమంబే ఎన్ని రోజులు, సంవత్సరాలు కలిసి ఉన్నామని కాదు. క్షణం కూడా వదిలి ఉండలేనంతగా గుర్తుకు రావటం.”

అమృత - నా తొలి ప్రేమ



Gayathri Sarmishta
Junior Year
Computer Science

మన అమృతతో తొలి ప్రేమ ఏమిటి? అని వారి పనిని వారు ప్రేమిస్తూ చేస్తారు. నేను విచిత్రంగా ఉంది కదా..! కేవలం అమృత ఇలాంటి చాలామందిని, జీవితంలో ఇక్కడే యొక్క వాతావరణం మరియు ప్రకృతి చూశాను. ఒక చిన్న ఉదాహరణ, మన అమృత లో పోయిన సంవత్సరం సైక్కల్ వల్ల కాదు, మన అమృత నాకు ఎన్నో నేర్పింది ... ఎంతో ప్రేమను వేరుతో మన స్వాదెంట్స్ కొన్ని అద్దాలను ఇచ్చింది. రకరకాల ప్రదేశాలనుంచి వచ్చిన ఇచ్చింది. మంది మంచి వాళ్ళని, గొప్ప కీస్ చేసే ఒక అమ్ముద్దు ఇలా బాధపడ్డారు. అది వారి పని అని మిరు అనొచ్చు, కానీ... ఒక రోజు ఒక కీస్ చేసే అంటీ కాలికి గాయం అయ్యింది, నన్ను అడిగి తీసుకొని



వాళ్ళని ఇక్కడే కలిశాను. నేను ఎవరో కూడా తెలియకుండా నాపై ఎంతో ప్రేమను, అంటే నేను సమ్ముఖేతోతున్నాను. ప్రతి నిమ్మషాలు కూర్చొని వెంటనే పని చేయటం అమృత కుటుంబం. రోజు ఈ అద్దాలను నా పిల్లల మీద మొదలు పెట్టారు. ఎంతో నొప్పి ఉన్న పైకి ప్రేమ తో కీస్ చేస్తాను. ఇప్పుడు ఈ చూపించకుండా, “ఇదంతా మీకోసమే కదా చాల మంది ఇది మన అమృత అని, విరిగిపోయింది”. మనము ఎవరో కూడా ఇలాంటి మంచి మనసు ఉన్న వారితో

“ప్రేమ ఎప్పుడూ మనసులో ఉండాలి. మాటల్లో కాదు - కోపం ఎప్పుడూ మాటల్లో ఉండాలి మనసులో కాదు.”

జరిగిన సంభాషణలు నాకు తీపి గుర్తులుగా మిగిలిపోయాయి!

వార్డెన్ మేడం నాకు చాలా ఇష్టమైన వ్యక్తి. నిజం చెప్పాలంటే మేముంతా ఆమెకు ఫాన్స్. ప్రతి రోజు రాత్రి attendance తీసుకొని ప్రతి ఒక్కరికి నవ్వుతూ గుడ్ నైట్ చెప్పి వెళ్లారు. వాళ్లు ఎప్పుడైనా చికాకు పడిన అది వాళ్లు భాద్యతల వల్ల వచ్చిన సైన్స్ వల్ల మాత్రమే.

ఒక రోజు సెలవుల్లో నేను బ్రేకాస్ట్ కి ఆలస్యంగా వెళ్లాను. అప్పుడు మెస్ స్టాఫ్ హాదావిపి లో ఉన్నారు. ఆ హాదావిపిలో నన్ను గమనించిన ఓ ఆంటీ వెంటనే కిచెన్ కి వెళ్లి వడలు తెచ్చి ఇచ్చారు. నా పని అయిపొయింది కదా వెళ్లిపోదాము అనుకునీ, ఈ రోజుల్లో ఇలాంటి వాళ్లను

చూస్తే చాలా సంతోషంగా అనిపిస్తుంది. ధాంక్స్ అమ్మా అని చెప్పే, ఆమె “అమ్మా అని పిలిచావ్, అమ్మకి ధాంక్స్ ఎందుకు బుజ్జి?” అన్నారు. ఆ మాటలు వినగానే ఆమెకు నేను చేతులెత్తి నమస్కరించాను. ఇలాంటి వాటిని జీవితంలో ఎప్పుడూ మరచిపోలేను. అమృతలో ప్రతి ఒక్కరిని “సమః శివాయ” అని పలకరించడం వెనుక అర్థం ఎంతో అధ్యాతం. “సమః శివాయ” అని మనం పలకరించినప్పుడు మనము ఎదుటి వారిలోని దైవతాన్ని నమస్కరిస్తున్నట్టు అర్థం. నేను ముందు చెప్పినట్టు మనం ఎవరో కూడా తెలియకుండా ఇంత ప్రేమను, ఆప్యాయతను, చూపిస్తున్న మనములతో అలా పలకరించడంలో ఎందుకు సందేహించాలి? వారిలోని స్ఫుర్తమైన,

సాధించిన వారికి, సాధించని వారికి మధ్య తేడా ఈ ఆత్మవిశ్వాసమే అని మనమంతా తెలుసుకోవాలి.

Photo Courtesy: Prathibha



Picture Courtesy: Vikram

ఆత్మవిశ్వాసం



Prashanthi M
Sophomore
Computer Science

నిన్ననీవు ఏసందర్భంలోనైన నమ్మకోవడం ఆత్మవిశ్వాసం కలిగి ఉండటం అంటారు. ప్రపంచంలోని మహోవురుషుల ఘనిజయాలకు మూలకారణం ఆత్మవిశ్వాసం. ప్రతి విజయం వల్ల ఆత్మవిశ్వాసం పెరుగుతుంది. ప్రతి ఓటమి సుండిమనం అనేక గుణపాతాల్చినేర్చుకొని, ఆత్మవిశ్వాసం పెంపాందించుకోవచ్చును. ఓటమి వల్ల మనం క్రంగిపొకూడదు. ఆత్మవిశ్వాసంతో నిండి ఉండాలి. ఆత్మవిశ్వాసం తరచుగా ఉత్తమ లక్షణం. ఆత్మ విశ్వాసం గల తమ బలహీనతలను మాత్రమే గుర్తిస్తారు.

తమ ఆభిప్రాయాల కంటే ఇతరుల ఏదైనా పనిచేయాలంటే పొరపాటు అభిప్రాయాలకే ఎక్కువ ప్రామణ్యత ఇస్తారు. ఇతరుల మాటలకు లొంగిపోతారు. ఆత్మవిశ్వాసాన్ని పెంచుకోవాలనుకున్నారు తమలోని శక్తిసామర్థ్యాలను గుర్తించాలి. ఆత్మవిశ్వాసానికి మన ఆలోచనా విధానం చాలా ముఖ్యం. నేనీ పని చేయగలను అనుకోనేవాడు ఆ పనిని చేస్తాడు. చేయలేను అనుకునే వాడు ఆ పని చేయలేదు. అనుకునే వాడు ఆ పని చేయలేదు. జీవితంలో ఒక లక్ష్మం పెట్టుకొని, ఆ లక్ష్మం నెరవేర్పానికి నిర్విరామక్కపే చేయాలి. మన భవిష్యత్తు మన చేతుల్లోనే ఉండని నమ్మాలి. మన ప్రయత్నంతో లక్ష్మాన్ని సాధించాలి. ఒకరి మీద ఆధారపడకూడదు. ఆత్మవిశ్వాసం కష్టపడి సాధించాల్చిన ఆత్మవిశ్వాసం నింపగలదు. మనవాళ్లు విశ్వాసాన్ని మనం చూర్గానడమే మనలో వారిని అందరూ గౌరవిస్తారు. కొందరు

తెలుగుభాష పై ఆంగ్లభాషాపై ప్రభావం



Pavithra A
Fresher
Computer Science

ఆంగ్లేయులు మన దేశాన్ని పరిపొలించడం వల్ల మాత్రమే ఈ ప్రభావం రాలేదు. మాట కన్నా ఎక్కువ వాడుకలో ఉంది. మనకు శ్రేయస్తరము కాదు. ప్రపంచ ఇంగ్లీషు చదువుకొని అందలి సాపొత్యాన్ని చదువురాని వాడు కూడా వైద్యుడుని భాషగా పరిణమించింది. పొత్సాత్మ చదివి మనం చేసుకోడం వల్ల వచ్చిందనుకోవడం న్యాయం. తెలుగువారు అనటమే మంచిది. కళాశాల అంటే జనానికి ఏ భాషనుండైనా సరే పడాలను తీసుకొని బోధపడదు. టైం అనుమాట తీస్తోండి, తెలుగులోకి మలచుకోగలరు. ‘రోజు’ అడుక్కునేవాడు కూడా “టైం ఎంతైంది అనే పడం తెలుగు పడం కాదు. ఆనాడు, బాబు” అంటాడు. ఇలాంటి పడాలన్ని ఈభ్యసించడం ఆవశ్యకము. ఈనాడు, నేడు వంటివి తెలుగు పడాలు. తెలుగులోకి జీర్ణించుకొనిపోయాయి.

“మనిషి జీవించడానికి ఆక్రిజన్ కావాలి. జీవితానికి డబ్బు కావాలి.”

“అవసరమైనప్పుడు ఉపయోగపడని డబ్బు, మనిషి మరణించాక చేసే వైద్యం వంటిది.”

మాత ... జన్మదాత (అమ్మ) ...!!!



అమ్మ ప్రేమ
జగతిలో సుందరమైనది అమ్మ రూపం
తియ్యమైనది అమ్మ అనే పిలుపు
ఏమున్నది కన్నా
అమ్మ జోల పాట కన్నా మిన్న ..!

Suman
Final Year
Mechanical

అమ్మ ప్రేమ ఓ కమ్మమైన వెన్న
ఎంత ఎండిన ఇంకని నీరుని కలిగిన సముద్రంలా
ఎంతో అపురూపమైన అమ్మరుపంలా
ఎంత ఆస్తాదించినా తీరనిది,
ఎంతో గొప్పమైనది, అమ్మ ప్రేమ

Picture Courtesy: Prathibha



కోహినూరు కుళ్ళకనేలా
సక్కత్తాలు నిద్రపోయేలా
చందమామ కూడా మబ్బుల చాటుకు వెళ్ళేలా చేస్తున్న ఈ అందం
దివి నుంచి దిగి వచ్చిన ఈ దేవకన్య సాంతం .

అద్భుతానికి ఆశ్చర్యం తోడైనట్లు
ఈ అందం నాకు తోడైయింది
అంతటి అందానికి నిర్యచనం అయిన ఈ దేవతే నా దేవత

- నా ప్రేమ ఇష్ట కాదల్

ప్రేమ ఇష్ట కాదల్



Vamsi Krishna Reddy
Final Year
Computer Science

“ Fri'end' అనే పదంలో end ఉన్న �friendship కి end ఉండకూడదు ”

నిజం



Naga Raju M
Junior Year
Mechanical

మనం నిజంగానే develop అయ్యాం,
మార్క్ పైకి మనిషిని పంపుతాం.
కాని మన పక్కింటోడు ఎవడో కూడా మనకి తెలీదు,
మనం aliens తో ప్రెండ్స్ చేయాలనీ try చేస్తాం.
మన ప్రకృస్ �terrorist ఉంటున్న పట్టించుకోం.
వాటర్ తాగటం మానేసి వోడ్కా తాగుతున్నాం ఏంటి ?
అంటే సేవ్ వాటర్ అనేంత smart అయ్యాం.
road (రోడ్) ప్రకృస్ accident అయితే చూసి కూడా చూడనట్లే
వెళ్లాం,
ఇంటికి వచ్చాక facebook లో బ్లోగ్ డౌన్‌లోట్ చేయమని share
చేస్తాం.

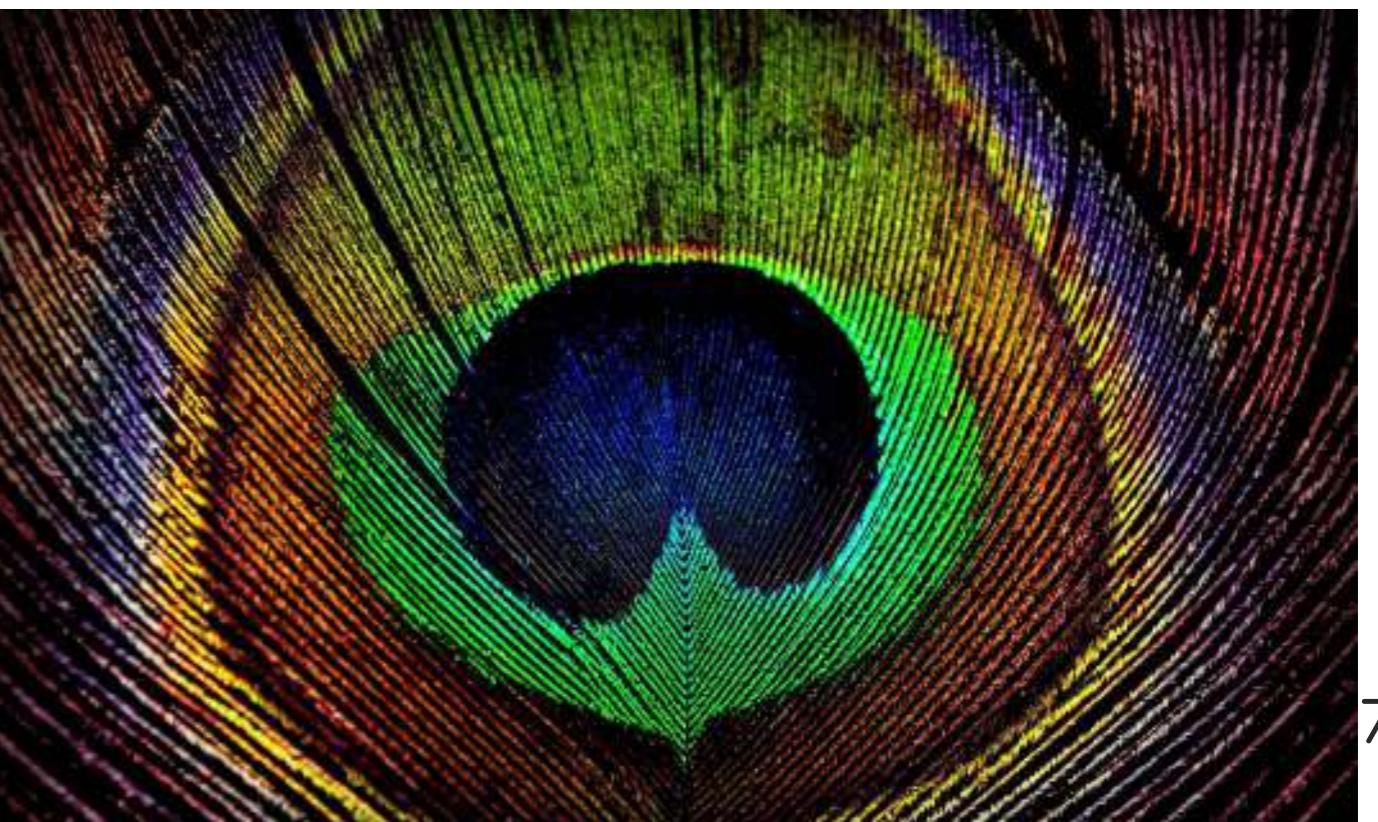
మనసు మాట వినదు



Uma Kota
Junior Year
Computer Science

నా స్నేహం , నా ప్రాణం తను
నా కనులకి లోకాన్ని చూపించే కాంతి తను
తను తోడు లేని నాడు ఎంత అందంగా ప్రపంచం తయారయిన ,
అందవికారమే కదా?
సర్వం తనే, తను విడిచిన నాడు మూగబోదా నా స్వరం?
తనకి ధైర్యంగా చెప్పలేక, పట్టుకున్న నేనీ కలం
కవితని తనకి అంకితం చేసి అడుగుతున్న నేను తనని ఓ వరం
నన్న వీడిపోకు ఓ స్నేహమా!
నీవులేని నేను నేనుగానే ఒంటరినయ్య బ్రతకడం అపుతుందా నా
పరం?
కానీ చెప్పాలి నీకు నేను ఓ రోజు వీడుకోలు,
ఆరోజు రాక ముందే ఆగిపోతే బాగుండు కాలాలు
నీతో గడిపే ఈ క్షణం నడవాలి ఇంకో వెయ్య యుగాలు !

Picture Courtesy: Dinesh Kumar C



మంచి మాటలు



Sneha Shree
Sophomore
Civil Engineering

ప్రయత్నం చేసి ఓడిపో...
ప్రయత్నం చేయడంలో మాత్రం ఓడిపోవద్దు
ప్రతి కన్నీరు ఓ కథ చెప్పంది ,
మానవత్వం మాత్రమే కన్నీరు తుడవడానికి చెప్పంది
పెంచుకుంటే పెరిగేవి మమతలు
పెంచుకుంటే తరిగేవి బాధలు
పంచుకున్నా... పెంచుకున్నా మిగిలేవి జ్ఞాపకాలు ఒక్కటే
కలం కడగలేని ఒకే వస్తువు జ్ఞాపకం
నీ వల్ల ఒక్కరు కన్నీరు కారిస్తే అది పాపం
నీ కోసం ఒక్కరు కన్నీరు పెడితే అది ప్రేమ

సంక్రాంతి



Krishna Rao KV
Junior Year
Mechanical

అందమైన రంగవల్లులతో లోగిత్సు,
వేలాడే తోరణాలతో స్వాగతాలు...!
భోగిమంటల చిటపటలు,
హరిదాసుల కీర్తనలు...!
కొత్త అల్లుళ్ళ అలకలు,
చిలిపి మరదళ్ళ గిల్లికజ్జలు...!



ఎందుకు..?



Kashyap Nagarjuna
Sophomore
EEE

సుడిగుండంలో నీటి పలయాలెందుకు
సూర్యుని వేడికి కాంతి కిరణాలెందుకు
గాలివానలో ఉరుములెందుకు
గడిచే రోజుకి కాలమెందుకు
బ్రతుకు బడిలో బాధలెందుకు
జీవిస్తూ ఉన్నా మరణం ఎందుకు.

దేవుడు ఇచ్చిన జీవితం ఎప్పుడు, ఎక్కడ, ఏవిధంగా ముగుస్తుందో తెలియదు కానీ..
సువ్య అనుకున్న నీ గమ్మాన్ని, నీ పట్టుదలని ఎప్పటికీ పెంచుతూనే ఉండు. కానీ
ముగించుకోకు..
జీవితంలో ఎదో సాధించాలనే ఆశని ఆవిరి చేయకు...
మనసులో సుండి వచ్చే దైర్యాన్ని, మంచి మాటలను దాచుకోకు...
ఎదుటి వారి దైర్యాన్ని పరీక్షించొద్దు...
వారి దైర్యాన్ని పరీక్షించేముందు, నీలోని భయాన్ని తొలగించు...
ఎదుటి వారి దైర్యాన్ని ఎదిరించు..
అప్పుడే జీవితంలో సాధించాలనే ఆశ నెరవేరుతుంది..
(ఎదుటి వారి దైర్యం అంటే మనలోని భయమే..)

ప్రియతమా



Damodhar Reddy
Final Year
ECE

అలజడి రేపుతోంది నాలోని హొసం,
క్షణక్షణానికి దూరమవుతోంది నాలోని సంతోషం,
నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేనంటున్నది నా హృదయం,
నీ ఊహాలలో కరుగుతోంది మనసు ప్రతిక్షణం,
చేధించలేవా ప్రియతమా ఈ నిశ్శబ్దం,
గుర్తు చేయాలా అనుక్షణం నువ్వే నా ప్రాణం,
నీ చిరుపలుకులకే అవుతుంది నా మది ఆనందమయం,
నా చిరునప్పుకి చాలు నీ చిట్టి సందేశం.

కరిగిపోతే తెలుస్తుంది క్రావ్వోత్తి విలువ..
గడిచిపోతే తెలుస్తుంది కాలం విలువ..
దూరమయితే తెలుస్తుంది ప్రేమ విలువ..
విడిపోతే తెలుస్తుంది మనిషి విలువ..
స్నేహం చేస్తే తెలుస్తుంది స్నేహితుని విలువ..
ఎదుటివారిని అర్థం చేసుకుంటే తెలుస్తుంది వారి మనసు విలువ..

గుర్తుంచుకో ...

Dr. Murali Krishna
Asst. Professor
Dept. of Mathematics

నా నాలుగేళ్ళ ప్రయాణం



Manish
Senior Year
Mechanical

నా ఈ కథ నాలుగు సంవత్సరాల ముందు మొదలయింది.. అమృతాన్ననాతో బయలుదేరారు . మా చిన్నమ్మ, పెద్దమ్మ ,చిన్నమ్మ, పెదనాన్ననాన్నమ్మ, తాతయ్య ఇంకా మా వాళ్ళు , రయులు కనిపించినంత వరకు చేయి ఊపుతూ నన్ను సాగానిమ్మారు . నాకు ఇష్టమని అమృతానిన ఆరిసెలు , చిన్నమ్మ చేత్తో చేసిన చేకోడిలు, పెద్దమ్మ చేసిన పీచమిటా య్యు , వీటన్నిటితో పాటు వాళ్ళ ప్రేమ, ఆప్యారుత . ఇక ప్రయాణంలో అమృతాన్ను అలా చూస్తానే ఉంది . ఆ కళ్ళలో అమృతాని విధిచిపోతున్న అన్న భాధ కనపడింది . ఎప్పుడు నాతో ఎక్కువగా మాట్లాడని నాన్న, ఆ రోజు నాతో అలా మాట్లాడుతున్నానే ఉన్నారు . నా ముందు భాద పడటం ఇష్టం లేక ,అమృతాని ఓదరిస్తూ నాన్న ,నాన్నమ్మ ఓదారిస్తూలామ్మ . నా ప్రయాణం 24 గంటలు అనగా ఒక రోజు . దాటిన ప్రతీ ఊరు నన్ను నా నుంచి దూరం చేస్తున్నట్టు అనిపించింది . అంత కంటే ఎక్కువ నా ఆశయానికి ,మా వాళ్ళు నా మీద పెట్టుకున్న నమ్మకానికి దెగ్గర అవున్నట్టు అనిపించింది . చివరికి చేరుకున్న ...

నా మొదటి రోజు – నుమట మీద విభూతి , ముక్కు పైన కుంకుమ ,మెడలో రెండు తాయతులు, చేతికి మూడు రక్షలు ,జేబులో హనుమాన్ చాలీసా . ఆ రోజు ప్రతీ ఒక్కరిని వాళ్ళ గురించి వారిని చెప్పుమన్నారు. ఆ రెండు నిమిషాల్లో నా గురుంచి ఎలా తెలుసుకుంటారో అర్థం కాలేదు . అందరిలా నేను కూడా చెప్పాను ఆంగ్లం లో – ఐ అం ప్రొం రామభద్రపురం అని . ఎవరికి మా ఊరు తెలియకపోయినా నాకు అలా చెప్పున్నప్పుడు చాలా గ్రంగా అనిపించింది . చాలా మెల్లగా మొదలు పెట్టిన అధ్యాపకులు ,అలా వాళ్ళ రీతిలో వేగం పుంజుకున్నారు . కొన్ని పాటాలు కష్టంగా ,మరికొన్ని ఇష్టంగా ,అంచులకు దెగ్గరగ , అరియర్కు దూరంగా అలా నా నాలుగు సంవత్సరాలు కనిస్తేసా .. చదివిన పాటాలు నాలుగు సంవత్సరాలకే కాదని అర్థం అయింది.

ఈ నాలుగు సంవత్సరాలు నాకు – తాయత్తలతో తరగతులు

“ కారణం లేకుండా జన్మించి, కరుణిస్తే కారణ జన్ముణి చేసేది, కాటిస్తే కాటికి పంపేదే... ప్రేమంటే.”

ఉగాది



Chaitanya
Sophomore
Mechanical

మారవని ,హనుమాన్ చాలీసాతో నా భవిష్యత్తు మారదని ,రక్కలతో నా చేతి రేఖలు మారవని నాకు నేర్చింది . వెళ్లాలని వెళ్లిన క్లాసులు ,చెయ్యాలని చేసిన ప్రయోగాలు ఎప్పుడూ నాకు ఇష్టమే అని తెలియలేదు . ఇకపై కావాలనుకున్న ఆ చిన్న చిన్న సరదాలు మళ్ళీ తిరిగి రావని అర్థం అయ్యింది . ఇక్కడ వేసిన

ప్రతీ అడుగు నన్ను ఇంకొక మెట్టు ఎక్కిస్తూనే ఉంది . ఇప్పుడు ఆ సహాయం చేసిన చేతులు నన్ను ఒంటరిగా ప్రయాణం చేయమంటునాయి . వీడ్జ్సులు అంటూ చెయ్యాపు తూ నన్ను మా ఊరికి సాగానిమ్మతున్నాయి . ఎప్పుడూ ఇంటి నుంచి ఎదో ఒకటి తీసుకు వచ్చే నేను మొదటి సారి ఇక్కడ నుంచి కొన్ని తేసుకువేలున్నా – అత్య గౌరవం ,అత్య విశ్వాసం ,విలువ కట్టలేని స్నేహం .

ఈ నా నాలుగు సంవత్సరాలు కళాశాలకు పెద్ద మార్పు తీసుకు రాకపోవచ్చు . కానీ ఈ కళాశాల మాత్రం నన్ను మాత్రం ఓక సంహర్ష మనిషిగా తీర్చిదిద్దింది . నేను ఎక్కడున్నా ఈ నాలుగు సంవత్సరాలు నేను నేర్చుకున్నపి మరిచిపోను ,మరవలేను ... సరే మరి మళ్ళీ మా వాళ్ళంతా అదే రైలు కోసం ,నేను తిరిగి వస్తున్నా అని వెయ్యి కళ్ళతో నా కోసం ఎదురు చుస్తూ ఉంటారు ... ఇక సెలవు

నా రూపం

కవికి అందని కావ్యమా...
కనులకు అందని అందమా
కలసి వచ్చిన సమయమా
కనుల ఎదుట నిలిచిన నా రూపమా

బుతువులు మారినా ,రోజులు మారినా పక్కలు మారినా ,మాసాలు మారినా రాపులు మారినా ,సక్కత్రాలు మారినా అస్తమించిన భాసుడు ఉదయించక తప్పదన్నట్టు కాలగమనంలో గడిచిన ఏడాదిలోని తీపిగుర్తులు, చేదుజ్ఞపకాలు, వగరు అనుభవాలు ఉప్పకారల్లా కలిపి ఘడ్రుచులను పంచమృతాలుగా స్వికరింపజేసి నిత్య జీవితపు వాసనలో సుగంధాలను వెదజల్లుతూ జీవితాన్ని పునఃప్రారంభించమంటూ కొత్త సంవత్సరానికి నాందిపలికే యుగ 'ఆది' ఉగాది.

పండుప్ప కథ



Sai Vastav M
Junior Year
Mechanical

కంటికి కనిపించదు... గాలి కాదు కునుకు ఉండనియదు... కలవరం కాదు గుండె లోతుల్లో దాగి ఉంది... నిక్షేపం కాదు ఊహల్లో రూపం ఉంది... ప్రతిరూపం చూడలేను చెప్పే నువ్వు నమ్మతావో... నవ్వుతావో తలుపు కాదు... ఇది... తలపు వల కాదు... వలపా...? మనసున కొలువై మమతల నెలవై గుండె గుడి లో ఉండే దేవత ఎవరు?

“ ఒకే place లో ఉన్నంత మాత్రాన అందరూ, అన్ని ఒకేలా వుండవ..... అలా ఉంటే agra నిండా తాజ్ మహల్ లు, ఇండియా నిండా గాంధీలు వుండాలి.”

నువ్వు వస్తావని



Krishna Reddy
Final Year
Mechanical

i love you అని పలకడానికి చిన్న వాక్యమే మను నిండా దాచుకున్న ప్రేమ వెదవులను దాటనంది గడగడ gap లేకుండా మాట్లాడే నోటి నుంచి i love you అన్న మూడు ముక్కలు రాను అన్నాయి. ధైర్యముంటే దక్కుతుంది అని తొలి వలపు ప్రోత్సాహిస్తున్నా, తొందరెందుకు అంటూ మను వెనక్కి లాగింది, గొంతులో ఉన్న మాట అయితే నోటితో చెప్పగలను గుండెల్లో ఉన్న ప్రేమను ఎలా చెప్పగలను కనులు మూస్తే కలలలోను, తెరిస్తే కవితల్లోనూ కనిపిస్తుంటే మర్చిపోయేదెలా కనిపిస్తే రోజు పువ్వ ఇచ్చి ఈ రోజు ప్రపోజ్ చేధ్యముకున్నా... కనిపించి కూడా కనపడనట్లు నటించి వెళ్లిపోయావ్ చివరి క్షణం వరకు ఎదురు చూస్తా చీకటి నిండిన నా జీవితం లోకి చిరుదీపై నువ్వు వస్తావని

పండుప్ప కథలు



Sai Krishna
Final Year
ECE

ముక్కు మీది కెక్కు ముదుర చెక్కుల నొక్కు టక్కునిక్కుల సాక్కు జారిందో పుటుక్కు(కళ్ళజోడు) తలపుల సందున మెరుపుల గిస్సె (దీపం) తెల్లకోటు తొడుక్కున్న ఎరముక్కు దొర(కొవ్వుత్తి)

शैक्षणिकी व्यवसायबद्धा च गवेषणा - विलीयमानाः वीक्षणभेदाः*

डॉ. ए. आर्. श्रीकृष्णन्
एरोस्पेस एन्जिनीयरिंग् विभागः

Dr. A R Srikrishnan

Associate Professor
Department of Aerospace Engineering

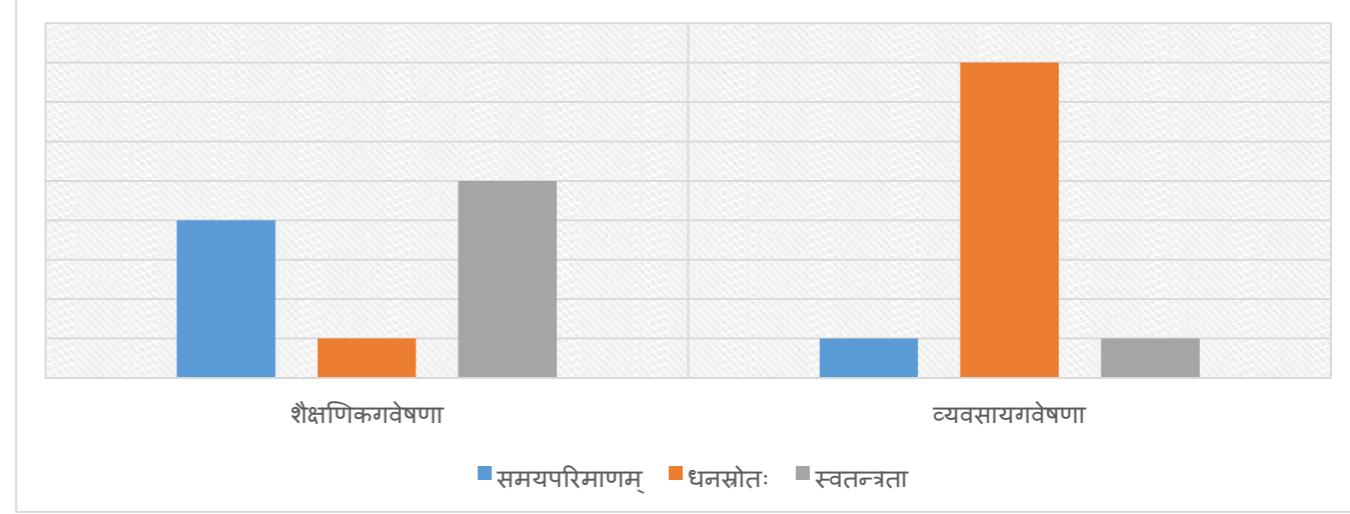
प्रायः गवेषणसरणि:, विशिष्य यन्त्रशास्त्ररंगे, प्राथमिका (fundamental) प्रयुक्ता (applied) चेति दद्विधा विभज्य परिगण्यते। तत्र च प्राथमिकगवेषणाख्यो मार्गः अ॒ध्येतव्यस्वभावप्राचुर्येण शिक्षाप्रधानस्थापनेषु (कलाशालासु) शैक्षणिकगवेषणात्मकतया (Academic Research) संचाल्यते। प्रयोगप्रधाना (प्रयुक्ता) तु गवेषणपद्धतिः व्यवसायसंस्थासु प्रामुख्येन प्रवर्तते। अनुशीलनानुसारेण प्रविभज्य परिकल्पितौ परिपालितौ च एतौ गवेषणमार्गौ अधुनातनविकासविशेषैः मिथः संमिलतः इव दृश्यते। पठनात्मकप्रयोगात्मकयोः शैक्षणिकव्यवसायबद्धयोः गवेषणरूपयोः प्राक्तनभेदाः अधुना क्रमेण विलीयन्ते इत्येष विषयोस्य लेखनस्य।

शैक्षणिकव्यवसायात्मिकगवेषणौ - अनुशीलिता:
प्रकारभेदाः

“सन्तः परीक्ष्यान्यतरत् भजन्ते” इत्येषा महाकविवाग् सर्वेषामपि गवेषणकर्मणां मार्गविधिं संग्रहेण निर्दिशति। तथापि शैक्षणिकमण्डले प्रयुक्तव्यवसायमण्डले च अनुवर्तिते गवेषणसरणी तयोः व्यवस्थितरूपेषु स्पष्टानेव काञ्चन भेदान् भजतः। शैक्षणिकगवेषणा प्राथमिकानां विकसितानां वा भौतिकतत्वानां प्रक्रियाणाम् निरीक्षणानां च विश्लेषणात्मकगवेषणे समयावकाशः नितरां परिमितः- “गृहीत इव केशेषु” त्वरया गवेषणमकरोत् व्यवसायव्यापृतः। शैक्षणिके तु न तावान् हस्वः समयावकाशः - तत्र चतुष्पन्चसंवत्सरव्याप्ता गवेषणप्रक्रिया। सर्वप्रधानः इत्येते शैक्षणिकगवेषणे प्राधान्येन परिगण्यन्ते। प्रयोगात्मके तु व्यवसायमण्डलगवेषणे समार्जितानां सुव्यवस्थितानां च भौतिकतत्वादीनां विपणनानुकूलं प्रयोगकर्म एव प्रामुख्येन गण्यते।

उन्नताध्ययनसंस्थासु गवेषणकेन्द्रेषु च संचालिता शैक्षणिकगवेषणा; व्यवसायात्मिका तु व्यवसायसंस्थासु

अनुष्ठीयते। एवं लक्ष्यमार्गयोः भिन्नतया द्वावपि गवेषणपन्थानौ विभिन्नैः प्राथमिकघटकैः नियन्त्रितौ भवतः। अ॒ध्यापनसंस्थाधीनतया शैक्षणिकगवेषणम् परिमितमेव धनस्रोतः प्राप्नोति; व्यवसायपक्षे तु सम्पदां स्रोतांसि बृहन्ति सन्ति। व्यवसायविजयाय विपणनस्य क्षिप्रभावं - येन विपणिप्राप्तिसमयः (**time to market**) हस्वतरो भवति - प्राधान्येन परिकल्पयते इत्यनेन व्यवसायबद्धगवेषणे समयावकाशः नितरां परिमितः- “गृहीत इव केशेषु” त्वरया गवेषणमकरोत् व्यवसायव्यापृतः। शैक्षणिके तु न तावान् हस्वः समयावकाशः - तत्र चतुष्पन्चसंवत्सरव्याप्ता गवेषणप्रक्रिया। सर्वप्रधानः तृतीयो भेदः - धैषणिकस्वातन्त्र्यसंबन्धी। व्यवसायगवेषणे मार्गौ लक्ष्यश्च प्रायः सुनिश्चितः; अत एव गवेषकः न भूरिस्वातन्त्र्यम् अर्हति प्रयुक्तगवेषणायाम्। शैक्षणिके तु किं पठ्यं किं गवेषयितव्यं कश्च मार्गः अनुवर्तितव्यः इत्यादीन् गवेषणकर्ता स्वयं वा मार्गदर्शकसाहाय्येन वा विनिश्चितुं क्षमः अनुमतश्च भवति प्रायेण। शैक्षणिकव्यवसायगवेषणयोः अनुवर्तितमार्गेषु संवृष्टाः



एते भेदाः अत्र दर्शिते चित्रे सामान्यतया संसूचिताः।

अधुनातनसरणिः, विलीयमानाश्च भेदाः

उपरिनिर्दिष्टाः भेदाः बहुशतवत्सरानुशीलितं गवेषणपन्थानं समाश्रयन्ते। अनुक्षणविकासिनि गवेषणरंगे एते शैक्षणिकव्यवसायविधिबद्धाः भेदाः अधुना स्वयं संचोदिताः नेतारः तत्र विजयाय न केवलं लघुसमयगवेषणे भूरिलाभविधायिनि दीर्घसमयगवेषणेषि धनं जनं च नियोजयन्ति। एवं उभयोः समयपरिमाणभेदः क्रमेण संकुचतीव दृश्यते। अपरीक्षिततत्वानां दीर्घगवेषणकर्मणि विपणास्वातन्त्र्यं प्रधानमेव - अतः व्यवसायरंगेषि तादृशेषु प्राथमिकगवेषणेषु गवेषणकर्तृणां स्वतन्त्रता अनुमन्यते।

धनस्रोतोलब्धिः प्रायः कठिनतरा आसीत् अ॒ध्ययनशालासु गवेषणक्रमेभ्यः। अधुना प्रशासनसंस्थाभिः व्यवसायगृहैरपि संपोषितेषु गवेषणोपक्रमेषु धनव्ययस्य परिमाणः क्रमेण प्रवर्धते। गवेषणे तैस्तैः धनस्रोतोनियामकैः परिकल्पितो प्राधान्य एव अत्र हेतुः। एवं उभयोरपि गवेषणमार्गयोः संपन्नियोगः साम्यं आवहन्निव दृश्यते।

अ॒ध्यापयितृगवेषकानां अवसरलब्धिः

एवं विविधैर्निर्मितैः अ॒ध्ययनबद्धा व्यवसायबद्धा च गवेषणा मुख्यघटकेषु साम्यं उद्वहन्ती प्रवर्द्धते अधुना। अतः एव अवसरोयं गवेषणनिरतानां अ॒ध्यापकानां नवीनोपक्रमेषु स्रोतांसि संपादयितुम्। व्यवसायसंविधातृभिः संगम्य उभयहितप्रयुक्ताः

गवेषणयोजनाः समारब्धुं समुचितोयं समयः। विशिष्य भारते नातिप्रवृद्धायाः प्रयुक्तगवेषणशाखायाः प्रपोषणं एवं संभविष्यति इत्यपि उत्पश्यामः॥

आत्म-केन्द्रिता



Harshal Khanderia
Sophomore
Computer Science

“लोग कहते हैं की तुम बहुत आत्म-केन्द्रित हो” - ये है कुछ ऐसे शब्द हैं जो मुझ पर एक छाप छोड़ गए। मैंने यह भली-भाँती मान लिया था की सब मुझे पसंद करते हैं पर इन शब्दों ने मुझे दो तुक एहसास करने पर मजबूर कर दिया कि मुझे दूसरों को सराहना नहीं आता था। मेरी दुनिया में सिर्फ और सिर्फ मैं थी। मुझे सबका ध्यान अपनी ओर चाहिए था, पर कभी स्नेह विनिमय नहीं किया।

उन शब्दों ने मुझे आत्म-सुधार के पथ पर चलने के लिए उत्तेजित किया, और शायद अब मैं किसी की दोस्त बनने के लायक बन चुकी हूँ। दूसरों के प्रति सहानुभूति व्यक्त करना मुश्किल था। मैं मूलतया किसी की ओर अनुराग प्रदर्शन की क्षमता के साथ पैदा नहीं हुई थी।

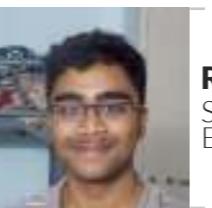
कहा जाता है कि मनुष्य आतंरिक रूप से योग्यतम मानसिकता के अस्तित्व में स्वार्थी है। और इसी वजह से कोई स्वाभाविक परोपकारी नहीं है। फिर निःस्वार्थता एक अधिग्रहित विशेषता होगी। फिर भी मैं समाज में सामाजिक रूप से सफल होने की इच्छा से भरी रहती हूँ, जहाँ दया सबसे बड़े मानव गुणों में से एक है।

दोस्ती और प्यार में खुशी खोजने में मेरी मानव-लोभी इच्छा पूरी करने के लिए मैं अधिक सहानुभूतिपूर्ण बनने का प्रयास करती हूँ। परोपकारिता स्वार्थ में स्थित है, जो की स्वार्थ का ही एक रूप है जो सभी के लिए लाभकारी है। अगर मैंने अपनी आत्म-केन्द्रीयता और अपने अहंकारपूर्ण व्यक्तित्व में जीना जारी रखा होता



Picture Courtesy: Prathibha

दिल की बात



Raghunandan Menon
Sophomore
ECE

तो आज मेरी ज़िन्दगी में न कोई रंग होता और न कोई खुशी। अपनी खुशी को पूरा करने के लिए जो एक स्वयं-सेवा उद्यम के रूप में शुरू हुआ था, तथापि करते हैं पर इन शब्दों ने मुझे दो तुक एहसास करने पर मजबूर कर दिया कि मुझे दूसरों को सराहना नहीं आता था। मेरी दुनिया में सिर्फ और सिर्फ मैं थी। मुझे सबका ध्यान अपनी ओर चाहिए था, पर कभी स्नेह विनिमय नहीं किया।

आज मैं एक बेहतर जीवन जी रही हूँ और सही रूप में खुश हूँ।

चारों ओर मुझ के देखो- नज़र क्या आता है ? वह दुनिया जो हमारी ऊँचे आकांक्षाओं की है या वह दुनिया जो हम देखने के लिए मजबूर हैं? प्रयोजन तो हमारा है। आतंक, युद्ध, धरना, सामाजिक अत्याचार इत्यादि से विशुद्ध हुई जिस दुनिया में हम रहते हैं, उसी भूमि पर वीर एवं वीरांगनाएँ इस अत्याचार से बने हुए घावों पर स्नेहलेप लगाकर इंसानियत को हौसला दिला रहे हैं। ऐसा कौन सा जादू है, जो इंसानों को ऐसी अद्भुत कर्म करने को उत्साहित करता है?

वह है तो एक छोटा सा शब्द परन्तु है गहरा - प्यार!

अनुराग!

यदि इस अनोखी भावना को ठीक से समझा जाए, तो यह मानव दुनिया को जड़ों से हिलाने की क्षमता रखता है और यह सत्य इन वीर तथा वीरांगनाओं ने संभव किया है।

ये मानवसेवक वीर इसलिए कहलाते हैं क्यूंकि यह बिना भय के अपने हृदय की बातों को प्रदर्शित करते हैं और यही एक सच्चे इंसान का प्रतीक है।

इश्वर ने मानव में सच्चाई के भाव भरे हैं अनमोल एवं अटूट बंधन बनाने के लिए तथा संवेदित होने के लिए क्यूंकि सच्चे बंधन तभी बनते हैं जब हम अपने अपने दिलों को खोलकर बातें करते हैं, जब हम दूसरों को अपना सच्चा भव्य रूप दिखाते हैं।

जब हम खुलकर बातें करते हैं तो अनायास ही हमारी भावनाएँ दुसरे के अन्तर्निहित में गहराई से उत्तर जाती हैं। इस दीर्घ गति से यह अंतर्मनों का जुड़ना एक जादू है जो विज्ञान की सीमाओं से अपार है। दिल खोल कर बात करने से शारीरिक एवं मानसिक शक्ति बढ़ती है।

आपस में विश्वास और भरोसा बढ़ता है जिससे हमारा साधारण जीवन अति अद्भुत हो जाता है।

परमात्मा ने हर एक के लिए भिन्न भिन्न नियति तय की है। क्यों न हम इस अलौकिक नियति को स्वीकार कर अपने वास्तविक रूप को धारण कर जिएँ, निडर होकर जिएँ।

हमारी नियति तो यही है न की हम अपनी अपनी खाइशों की खोज में, सपनों को साकार करने में लगे रहें - चाहे कितनी भी मुश्किलें क्यों न आयें सामने और इन सब प्रयत्नों के शोरगुल में हमें यह नहीं भूलना चाहिए की आखिरकार हम एक विशाल परिवार यानि विश्व के एक सदस्य हैं और इस परिवार को हमेशा सुखमय एवं एकत्रिक रखना हमारा कर्तव्य है।

“ वासुदैव कुटुम्बकम् ”

देखा जाए तो दिल खोलकर बात करना व भावनाओं का हृदय से व्याख्यान करने में इतनी ताकत है कि वो गलत राह पर भटकते हुए इंसान को वापस सही राह पर ला सकती है और भलाई के लिए चरित्र परिवर्तन भी



किया जा सकता है। ये कार्य तो वर्तमान दुनिया के अनेक घावों - आतंकवाद, दरिद्रता इत्यादि - को भरने की क्षमता रखता है।

और मेरा यह अखंड विश्वास है की वह दिन दूर नहीं जब हमारी दुनिया वैसी ही खूबसूरत होगी जैसे बच्चों को सुनायी जाती है कहानियों में, जैसे कथाओं में दिखलाया जाता है - जहाँ हम दिल खोलकर उल्लास से अपने अपने जीवन व्यतीत करके भी एक साथ जीते हैं।

पटरियाँ

Dr. Nasthi Kumar P
Asst. Professor (Hindi)
Dept. of English

पटरियाँ स्थिर हैं
मिट्टी पर ज़र्मी उनकी जड़े भी मज़बूत हैं
मकड़ी के जाल-सी
अपनी परम्पराओं के व्यापक आयामों से
उनका गठबंधन अभी भी कायम है ।

हमेशा एक साफ़ सुथरा फासला रखने से ही
शायद पटरियों का अंदरूनी रिश्ता
काठ सा सुदृढ़ है ।

थिरकती अस्थिरता को क्या?
पटरियों से बेखबर हो,
रेलगाड़ी सी आयी और चली गई !
इन अस्थिर थिरकनों को ठोस आधार बन सकने के लिए
पटरियों की ऐसी दृढ़ता अनिवार्य है !

क्योंकि
अस्थिरता के ताबड़तोड़ गतिशील रफ़तार के लिए
पटरियाँ स्थिर न होंगी तो खतरा है ।

जब तक पटरियों पर रहे
तब तक गतिशीलता सही सलामत थिरकती है ।

लेकिन जितनी भी थिरको, अकड़ो, इठ्ठलाओ
उसे वही जाना है, जहाँ पटरियाँ ले जाती हैं !

तो लीक पिटाई को बुरा क्यों मानें ?
क्योंकि
लीक का न पीटना, आधार से उखड़ना
या तो गत्यविरोध है
नहीं तो पटरियों से उतरना !



Picture Courtesy: Mark

यह दिल इतना नादान क्यों है ?



Shashank Yadav
Sophomore
EEE

आँखों में है आँसू,
फिर होठों पर मुस्कान क्यों है?
क्यों दोहरी जिंदगी जीते हैं हम,
आखिर हर कोई परेशान क्यों है?
गुलशन है अगर सफर ज़िन्दगी का,
तो फिर इसकी मंज़िल शमशान क्यों है?
जब जुदाई ही प्यार का मतलब है,
तो फिर प्यार करने वाले हैरान क्यों है ?
अच्छा कर्म करना ही जिंदगी है अगर,
तो बुराई का रास्ता आसान क्यों है?
अगर जीना ही है मरने के लिए,
तो जिंदगी एक वरदान क्यों है?
कभी नहीं मिलेगा जो हमे उसी से ही लग
जाता है दिल,
आखिर दिल इतना नादान क्यों है?

Picture Courtesy: Prem A S



अनमोल माँ



Suman
Final Year
Mechanical

पूरा संसार तुझमें बसा,
तू ही मेरी हँसी, तू ही मेरी चाह।
ज़िन्दगी के हर एक पहलु को तू ही सुलझाती,
मेरी हर आँसू को तू खुद ही पी जाती।
अपनी एक ज़िन्दगी से कितनों को संवारती,
मेरी हर खुशी तुझ से ही आती।
उंगली पकड़कर चलना सिखाया,
सामने मुसीबत आई, तो पार करने का मार्ग भी दिखलाया।
खुशनसीब है वो, माँ जो तुम्हारे आँचल में पलते,
इसलिए आज यहाँ हैं, नहीं तो न जाने कहाँ होते ।

वक्त की चाल



Subham Panda
Sophomore
EEE

वक्त गुज़रता है अच्छे वक्त के इंतज़ार में,
जिंदगी गुज़र रही है कुछ पाने की आस में,
चल रहे हैं जीवन पथ पर, न जाने कितने मोड़
आएँगे

जो कभी खुशी कभी गम लाएँगे।
कभी किसी मोड़ पर साथ मिलेगा
तो कभी बिछड़ेगा,
कठिनाइयाँ और मुश्किलें तो वक्त के साथ चलती
रहेंगी,
वक्त अपना रुख मोड़ता जाएगा।
कभी किसी को पाने की आस है तो कभी खोने का
गम,
दोस्तों के साथ बिता हुआ पल याद आएगा
तो वक्त अतीत काल ना जाएगे।
यह वक्त की टिक-टिक करती सुईयाँ
कब नया समय लाएँगी,
कब रात ढलेगी और कब नई सुबह आएगी,
इसी कश्मकश में जिंदगी गुज़र जाएगी
और वक्त अपना मंज़र दिखलाएगा।



पढ़ाई और कुछ नहीं



Karthik Mittal
Sophomore
Computer Science

भगवान ने भी क्या अनोखी चीज़ बनाई,
जो आगे चलकर पढ़ाई कहलाई।
ज़िन्दगी की सच्चाई,
क्यों इन काले अक्षरों में छुपाई।
इन काले अक्षरों ने हमें जीवन का महत्व बताया,
सारी मुश्किलों का पल में हल कराया।
इस पढ़ाई के माध्यम से हमें बहुत कुछ समझ आया,
इंसान को आदर्शों का ज्ञान भी तभी हो पाया।
पहले-पहले तो सबने इससे जी चुराया,
पर हारकर इसी के पास शरण पाया।
इसकी अपार शक्ति से कोई देर तक न बच पाया,
इसकी महिमा का ज्ञान सबको जल्द समझ में आया।
पढ़ाई ने ही तो संसार में प्रकाश फैलाया,
इसकी उज्ज्वल ज्योति ने हर घर से अंधकार को
निकाल भगाया।
इसने अपनी कालिमा से संसार में लालिमा फैलाई,
अपनी ज्योति से ही सच्चाई को जीत दिलाई।

मैं उड़ना चाहती हूँ



Shrishti Raj
Sophomore
Computer Science

मैं उड़ना चाहती हूँ ,
बीते कल में नहीं, आज के ज़माने में खुल के जीना चाहती हूँ।

एक ऐसे समाज में जहाँ कोई दीवारें नहीं,
कोई रोकने वाला नहीं, कोई टोकने वाला नहीं।

जहाँ में जो चाहती हूँ , वो कर सकती हूँ ,
जहाँ मुझे तीखी नज़रों से देखने वालों के बारे में सोचना नहीं पड़ेगा,
काश में एक ऐसे समाज में रहती।

पर क्या यह सिर्फ एक सोच है ?

क्या इस सोच को हकीकत में बदला नहीं जा सकता ?
आखिर इस समाज का कल हम ही तो हैं।

अगर हम चाहें तो पहाड़ भी हिला सकते हैं।
तो फिर लोगों की सोच क्यों नहीं?

चलो हम सब मिल कर एक प्रण लें,
अपने आने वाले कल के लिए सुरक्षित और आजाद समाज बनाएँ ।

Picture Courtesy: Prathibha



भरोसा



Anjana Maharana
Final Year
Aerospace

भरोसा रखो खुद पर, भरोसा रखो उस प्रभु पर,
उस प्रभु पर जिसने यह खूबसूरत जहाँ बनाया ।

अगर कभी सामने अँधेरा हो तो आशा की ज्योति
जलाओ,
उम्मीद का हाथ पकड़ो,
धैर्य को कसके जकड़ो,
रास्ता अपनेआप खुल जाएगा
लक्ष्य अपने आप मिल जाएगा ।

Picture Courtesy: Roshan Vijay



विश्वास को कभी न तोड़ना
बहुत मुश्किल है फिर से उसे जोड़ना ।
ज़िन्दगी के ये कठिन पल गुज़र जाएँगे ये याद रखना
जिस विधाता ने तुम्हें खुद गढ़ा है उसका विश्वास न
तोड़ना ।

हर मोड़ पर परेशानियाँ आती हैं
तुम्हें ये सिखला जाती हैं
अगर रखोगे खुद पर भरोसा
तो मुश्किल से मुश्किल राह बन जाती है आसां ।

बनो उस परवरदिगार के बन्दे, जगाओ हर दिल में
आशा की किरणें
रखो वजूद उस इंसानियत का जिसके लिए हैं हम
बनें ।

तू निर्भय चल



Gargi Pareek
Final Year
Computer Science

सालों बीते थे सब के साथ में
उसे लगा आए अकेले इस संसार में
जाएँगे सब के साथ में

दोस्ती यारी ढल गई बरसात में
जब वो खड़ा था अकेले समंदर के पास
जाना था उस पार लेकिन कोई न था साथ में
बह गए रिश्ते नाते लेहरों के फुहार से

रुन्द्र था कंठ, आँखें थीं नम
सर था झुका, मन था ड्रबा
ढल रहा था सूरज, जा रही थी रोशनी

दी दिखाई उसे परछाई पास में
बोली क्यों सोचता है बावरे
मैं हूँ तेरे साथ रे
मैं तेरा साया, हमेशा रहूंगी तेरे साथ

हौसला दिखा गयी उसे मजधार में
ढलते हुए शाम की किरणें
निर्भय होकर चल इस अँधकार में
क्यूंकि जहाँ तू है वहाँ है रौशनी अपार

यह दिन याद आएंगे



Pratik Nayak
Final Year
Mechanical

बच्चे जब मेरे पूँछेंगे मुझसे
कि ज़िंदगी के मज़ेदार दिन थे कौन से
कहूँ मैं बिना हिचकिचाहट के
कि कॉलेज के दिन थे सबसे अच्छे ।

याद आएँगे दिन वह सारे
हॉस्टल और कॉलेज में जो दिन गुज़ारे
खुद के कमरों में रहे हम कम
दोस्तों के कमरों में रहे हम सारे।

आठ बजे के पहले न उठना
जो जाग जाए उसे भी सुलाना,
फिर भी ठीक समय पर
चमत्कार से महाविद्यालय पहुँच जाना।

कक्षा में हर वक्त शोर मचाना
इधर उधर देखकर वक्त बिताना
शिक्षक कि एक बात भी न सुनना
देखते देखते वहीं सो जाना।

रोज़ खिड़की के बाहर ताकना
और किताबों में चित्र बनाना
और जैसे ही शिक्षक किताब देखने आए
तुरंत पन्जे पलट कर चार शब्द लिख दिखाना।

रातभर बैठकर गप्पे लडाना
परीक्षा का विचार तक दिमाग में न आना
और परीक्षा का आगमन होते ही
एक ही रात में पूरी किताब निगल जाना।

मज़ाक मज़ाक में परीक्षा लिख आना
परिणाम के विचार से रातों की नींद उड़ जाना
विफल होने के डर से
कलेजा हतेली में लिए घूमना।

जो यह चार साल एक बार निकल जायेंगे
कभी भी हमें वापस न मिल पाएंगे
चाहे ज़िन्दगी में कितनी भी तरक्की कर ले
ये दिन हमेशा याद आएंगे।

बाँवरा मन



Anchal Doegar
Junior Year
Computer Science

है हमारे देह में एक छोटा सा अंग,
जिसे आम तौर से कहा जाता है मन।
है थोड़ा-सा चंचल, थोड़ा मनचला,
कौन जाने किस मोड़ पे यह चला।
है थोड़ा भोला, थोड़ा-सा नादान,
हर किसी पर छिड़कता है यह अपनी जान।
मौसम के बदलते ही बदलता है यह रंग,
बिताना चाहता है हसीन लम्हे अपनों के संग।
पहली बारिश आने पर मचल उठता है हौले से,
बसंत की पहली धूप को भी यह महसूस करता है
धीरे-से।
है इतना नौटंकी, करवाता है शैतानी चीज़ें हजार,
है इतना प्यासा प्यार का, जहाँ भी मिले, जैसे भी
मिले, है उसे पाने के लिए तैयार।
है आशाएं हजार इसमें, पाने के लिए हरदम उत्सुक,

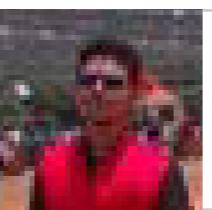


Picture Courtesy: Harish Nandhaa

किसी के ज़रा-सा डांटने पर हो जाता है नाजुक।
किसी अपने के दूर होते ही, याद करता है उन्हें बार-
बार,
बिताता है उदासी में कई दिन और कई रात,
वापसी उनकी भर देती है इसमें खुशी अपार।
चाह लेता है कभी-कबार किसी को इतना, अंजाम की
ना कोई परवाह,
सफलता मिले तो सही, नहीं तो रह जाता राह में
तन्हा।
सिसकता है, रोता है, कोसता है अपनी किस्मत को,
फिर सोचता है, ज़िन्दगी मिली है एक बार, खुल के
जीने को, क्यों न जी लें इसे जी भर के?
है इसे एहसास कि इसे महसूस करने हैं जीवन के
कई रंग,
क्यों न इनका आनंद लें किसी चीज़ की परवाह किये
बिना।
पता है खुशी के पल आएँगे ज़रूर, पर इंतज़ार करना
है ज़रूरी,
क्योंकि सब्र का फल हमेशा होता है फलकारी।

है यह मन छोटा-सा, पर बड़ा बाँवरा, नटखट, नाजुक!!!

समय की नज़ाकत



Priyesh Rajpurohit
Junior Year
Mechanical

परेशानियों से घिरा मानव यहाँ वहाँ घूमता है,
पता नहीं वो कितने ही मनुष्यों के तलवे घूमता है।
गिरता पड़ता वो न जाने कहाँ पहुँचता है,
किन्तु फिर भी अंत में उसे कोई रास्ता न मिलता है।

जब रास्ता न मिलता है तो ज़ोरों से बिलखता है,
जब तक वो बिलखता है कोई उससे भी और आगे
निकल जाता है।
और जब तक फिर होश संभाले बहुत पिछ़ड़ चुका होता
है,
एवं अपनी इस दर्दनाक स्थिति पर फिर से तड़पकर
रोता है।

इस रुदन एवं संभलने में इतना समय निकल जाता है,
कि वो खुद को अपने गंतव्य तक पहुँचने में असमर्थ
पाता है।
अंत में वो सिर्फ अपने हाथ मलता रह जाता है,
क्योंकि एक बार गया हुआ समय कभी वापस नहीं
आता है।



Picture Courtesy: Jim MacBeath

माँ मुझे जीने दो



Anjali Nair
Sophomore
Computer Science

एक चीख रात को माँ तक आई,
और यह सुनकर माँ बहुत रोई।
मत मारो इस नन्ही जान को,
क्यों बैठी इन सब से अनजान हो ?

सिर्फ माँ तक पहुँची उसकी करुण पुकार,
पर माँ थी बेबस और लाचार।
वह समझती थी खुद को सहमी औरत,
न थी उसमें बगावत करने की हिम्मत।

माँ बोली, "जन्म लेकर क्या करेगी ?
दूजों की गलतियों का भुगतान कब तक भरेगी ?
सबकी सेवा तू करेगी,
किन्तु अपने हक के लिए नहीं लड़ेगी।"

नन्ही जान बोली, "मुझे मौका दो,
संसार की एक झलक लेने दो,
नया इतिहास मुझे रचने दो।"

चलो माँ इस समस्या का हल निकालें ,
लोगों को समझाएँ कि नारी से ही वंश चले ,
समय बदला, समाज बदला, बदली दुनिया सारी,
समझ लेगा संसार कि अब यह नारी नहीं रही
अबला बेचारी।

कंजूस



Priyesh Rajpurohit
Junior Year
Mechanical

कभी भी अपने मन की इच्छा पूर्ण नहीं कर पाता था।
परन्तु दीर्घ समय में कभी-कभार उसके भी मन का
बालक उछल आता था,
लेकिन ये क्षणिक कुविचार कहकर उसे श्वास के साथ
छोड़ जाता था।

एक समय सूर्य की तीक्ष्ण तपिश से लोगों की हालत
बदहाल थी,
तो ऐसे में आइसक्रीम एक जोरदार कमाल थी।
गर्मी के बाणों की ढाल बनाकर लोग आइसक्रीम का
लुफ्त ले रहे थे,
परन्तु वह कंजूस महाराज सिर्फ लोगों को निहारकर
ही मज़ा ले रहे थे।
अचानक बहुत समय बाद उनके मन का वो छोटा
बालक फिर उछला,
और ये क्या, इस बार उन्होंने उसे नहीं कुचला।

अब तो उनके पग शनै-शनै आइसक्रीम वाले तक
पहुँचकर ही रुके,
शायद अपने कंजूस भाई अपने मन में दृढ़ निश्चय
कर थे चुके।
समीप पहुँचकर उन्होंने पूछी आइसक्रीम वाले से रेट,
पर हाय! तब तक तो हो चुका था बहुत लेटा।
एवं कुछ ही क्षणों बाद एक बार फिर इतिहास
दोहराया,
और वो कंजूस प्राणी सिर्फ रेट पूछकर ही अपने घर
लौट आया।

कैसी विडंबना



Sudhir Kumar Rai
Junior Year
ECE

जिन बेटों के जन्म पर माँ - बाप ने हँसी खुशी पेड़े
बाँटे
वही जवान होकर माँ - बाप को बाँटे।
माँ तब भी रोती थी जब बेटा खाना नहीं खाता था
और माँ आज भी रोती है जब बेटा खाना नहीं देता।
माँ - बाप की आँखों में दो बार आँसू आते
लड़की घर छोड़े और बेटा मुँह मोड़े।
जिस बच्चे को माँ बाप ने बोलना सिखाया वो
बड़ा होकर माँ - बाप को चुप रहना सिखाता है।
पत्नी पसंद से मिल जाती है पर माँ पुण्य से मिलती
है
पसंद से मिलने वाली के लिए माँ को ठुकराना - क्या
यही आधुनिकता है?
पेट में जिस माँ को दो बेटे भारी नहीं लगे थे
वह माँ दो बेटों को भारी लग रही है।
क्या यह 'श्रवण का ही देश है'?
जब छोटा था तो माँ की शैश्या गीली रखता था
अब बड़ा हो गया तो माँ की आंखे गीली रखता है।
पुत्र शायद तुझे माँ को गीले में रखने की आदत हो
गयी है।
वे परम भाग्यवान हैं
जिन्हे जीते - जी अपने माता - पिता का महत्व
समझ में आ गया है।

गुड़िया की कहानी



Anjali Nair
Sophomore
Computer Science

बुन-बुन सपने चली ये गुड़िया
हाथों में लकीरें लिए जैसे फूलों की लड़ियाँ।

टिम-टिम तारों को ताके ये गुड़िया
चंदा को समझे हैं यह पहिया।

लोग कहे यह है एक आफत की पुड़िया
माँ के लिए यह है आँगन की चिड़िया।

फिर आई एक आंधी-तूफान,
जिसमें टूट के बिखर गयी उसकी कुटिया।

किस्मत से लड़ती, हालातों से जूझती
उड़ गयी थी उसकी निंदिया।

लेकिन आगे बढ़ती गयी यह गुड़िया
खन-खन खनकती जैसे दुल्हन की चूड़ियाँ,
अभी भी सपने बुनती चले यह गुड़िया।



Picture Courtesy: Dinesh Kumar C

கவிதைக் கதை

Compiled by:



Harish S
Senior Year
ECE

கற்பனை மிகுதியில் பேனாவை எடுத்து, காகிதத்தில் மையை நிரப்பும் படைப்பாளிகள் இருவகையினர். ஒரு ரகம், கற்பனைச் சுவரில் பலவகை கதைகளை, கதாபாத்திரங்களை, வர்ணங்களாய் தீட்டும் கதாசிரியர்கள், நாவலாசிரியர்கள், மற்றும் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள். இன்னொரு வகை, எழுத்துக்கோவையில் எதுகை மோனை சேர்த்து, தங்களின் எண்ணங்களுக்கு வார்த்தை வடிவம் தரும் கவிஞர்கள். இருவகை படைப்பையும் இணைத்து, கவிதை நடையில் ஒரு கதை சொன்னால் எப்படி இருக்கும்?

கதை, கவிதை- இரண்டும் சுகம் தரும் இலக்கியம்.
கவிதைக்கதை- இரண்டும் இணையும் சுவாரசியம்.
மாணாக்கரின் #கவிதைக்கதை தொகுப்பே இக்களஞ்சியம்.

“நான் அந்த தவறை
செய்யவில்லை”
என மீண்டும் மீண்டும்
சொல்லியும் நம்பவில்லை.
உலகமே என்னை வெறுத்தது
பிழையை காட்டி சிரித்தது

ஏசம் உலகத்தைக்கூட
தூசாய் தள்ளும் என்
இரும்பு நெஞ்சத்தில்
“நீ இதை செய்தாயா?” என
சந்தேகத் துளையிட்டான்
என் தோழன் .

கேட்டது அவன் குரல்.
விட்டது என் உயிர்.

Avinash N (Senior Year - ECE)

பேருந்தில் ஏறினேன்
வண்டிக்கட்டணம் எட்டு ரூபாய்.
நடத்துனரிடம் நீட்டினேன்
பத்து ரூபாய் தாளை.
அவர் பாக்கித் தரவில்லை
அவரிடம் சில்லறை
இல்லையோ ?
இல்லை -
அவரிடம் நாணயம் இல்லை.

Harish S (Senior Year - ECE)

இறந்த மூங்கில்
மீண்டும்
முச்சு விடுகிறது
புல்லாங்குழல் !

Muthu Sankar (Department of English)

முகத்திரை நாட்டில்
தேய்பிறை வீட்டில்
வெறும் கூடுகள் ஊர்வலம்.
விளையாடின இதயங்கள்
சவப்பெட்டியில்.
பெற்றவர் கண்கள் கண்ணீரில்.
அந்த அழுகைக்கு உன் துப்பாக்கியின்
பதில் என்ன ?

அங்கு எரிவது வெறும் சடலங்கள்
அல்ல.
இதற்கு விடைதான் என்ன?

நீ சாதிக்கவில்லை.
புறமுதுகு காட்டி ஒடும் வெறும்
கோழை !

இந்த அகோரம் எப்போது வீழுமோ ..
அப்போது நாட்டின் சுதந்திரம் மீணும் !

Sivaranjani (Senior Year - ECE)

மூவாயிரம் மைலுக்கப்பால்
இருபது ராணுவவீரர்கள் மரணம்.
ஏராயிரம் மைல் தூரத்தில்
நூறாயிரம் மதக்கலவரங்கள்.
ஆயிரம் மைல் தூரம்தாண்டி
மானபங்கத்தால் ஊசலாடும்
இரு பெண்களின் உயிர்.
இந்த உண்மை செய்திகளை
கேட்டு அலுத்துப்போய்
தொலைகாட்சியில் வரும்
கற்பனைச் சித்திரத்திற்கு
காத்திருந்து கண்ணீர் சிந்தும்
குடிமக்கள் கூட்டமிங்கே!

Aravind S (Senior Year - ECE)

ஆண்டிப்பட்டி கிழவிக்கு, மகனின்
அப்பார்ட்மெண்ட் வாழ்க்கை
பெரும் புதிர் .

காற்றிலாடிய கதிரைக் கண்டு
வாழ்ந்த கண்களுக்கு
கைப்பேசி கம்பங்கள்
கவர்ச்சியற்றதாகவே
இருக்கின்றன .

அழுகுக்கு கூட அவை
அசைவதில்லையே !

Krishna (Senior Year - Aerospace)

யாருமில்லாத
தனிமரமாய்
நிற்கிறேன்.

ஆனால் என் நிழலுக்காக
சேர்கிறது கூட்டம்.
வாழ்வின் விசித்திரம்.

Gopath Niranthar (Senior Year - Mechanical)

ஒருநாள் நீ வருவாய்
என்னைத் தேடி..
ஓன்றும் சொல்லாமல்
இருப்பேனே வாடி...
என் கல்லறை பூ
உன்னை வரவேற்கும்..
என் காதல் கதை
அன்று அரங்கேறும்...!

Sudharsan V (Junior Year - ECE)

மழிலை தேவதை-என் தங்கை



Hemashree S
Junior Year
Computer Science

முல்லை அழகை ஒத்தி!
பிஞ்சு பாதங்களில் தத்தி தத்தி!!
கெஞ்சும் மொழிகளால் கொஞ்சினாயே!
பஞ்சாய் போனதே என் நெஞ்சு!!

நிலாச்சோறாட்ட முனைந்தேனே!
நிலவில் தெரியும் பாட்டிக்கும்
சோறாட்ட விரைந்தாயே!!
அவரை இங்கு மீட்பதாகவும்
உரைத்தாயே!
அன்பு வெள்ளத்தில் என்னை
கரைத்தாயே!!

முத்து முத்தாய் சிரித்தாயே!
நொடியில் என் இதயம் பறித்தாயே!!
இமை மூடி அணைத்தாயே!
அக்கணமே என்னை சரித்தாயே!!
உன் சிறு முத்தத்தில், என் வாழ்வின்
சித்தத்தை அறிய வைத்தாயே,
என் குட்டி தேவதையே!
உனக்காகவே நான்!!

இராணுவம்



Nivedha B
Sophomore
Integrated Physics

வீரா..
விண்ணும் மன்ணும்
விதைக்கு துளிர்வு.
அல்லியின் கூர்மையே
அன்பின் எல்லைக்கோடு.
அவ்வன்பையே தகர்த்தெறியும்
ஓர்சக்தி..
எல்லையின் போராட்டம்
எழுச்சியின் நிரோட்டம்..
துடித்துடிக்கும் நொடிகள்
கடிகாரத்தின் நகர்வுகள்
வாழ்வின் திகில் அனுபவங்கள்..
நாட்டிற்காக உயிரையே ஈந்தும்
இத்தன்னலமற்ற பயிர்.
திறனுள்ள தீரவியத்தின்
திட்டமிட்ட வாழ்வு தளம் இது.
மூவண்ணங்களின் மீது
கொண்டகரையற்ற நேசம்...
அலவலாவும் நாடிக்காக,
அலைமோதும் தாயின் அச்சம்.
என்றும் தடுமாறும் இத்தடத்தை
எண்ணி..
முப்படையின் முன்னோடி
உயிர்காக்கும் இவ்வூன்றுகோல்..
தன்னுயிரையே
இம்மண்ணிற்கு உரமாக்கும்
பட்டாம்பூச்சிகளுக்கு
இதுசமர்பணம.....

ரப்பர் வளவி



Dhivya Priya
Senior Year
ECE

“செல்லம்ஸ்! கொஞ்சம் இங்க வாயேன்” என்று ஆசையாகத் தன் மனைவியை அழைத்தான் நவீன் “என்ன நீங்க! இதுக்குத் தான் எங்க அம்மாதென்றல்லு தேடித்தேடி எனக்குப் பேர் வச்சாங்களா? அந்த பேரே மறந்திடும்போல இருக்கே” கணவன் செல்லமாய் அழைத்தது பிடித்தாலும் குழந்தையாய் கோபித்துகொண்டாள். புதுமனத் தம்பதிகள்; கிடைக்கும் அனைத்து வழியிலும் தங்கல் காதலைப் பகிர்ந்துக்கொண்டார்கள். “வா செல்லம்ஸ்”, என்று மீண்டும் சினுங்கினான் நவீன். “என்ன இப்ப உங்களுக்கு! ராத்திரிக்குச் சாப்பாடு வேண்டாமா? என்றபடி கரண்டியை செல்லமாக உயர்த்தினாள். ஒங்கிய கையைப் பிடித்து அரூகில் அமர வைத்தான் அவல் கையில் இருந்த கண்ணாடி வளையல் கலகலத்தது. “உங்கிட்ட கேட்கனும்னு இருந்தேன், என்ன இது கிராமத்துப் பெண் மாதிரி கண்ணாடி வளையல் போட்டிருக்க, உங்க கம்பெனியோடக் கார்ப்ரேட் கலாச்சாரத்து இத எப்படி ஒத்துக்கிட்டாங்க?” என்று வினவினான் நவீன். “என்னையப் பொருத்த வரைக்கும், இந்த வளையல்களோட சத்தம் என் சிந்தனையின் வெளிபாடு இந்த சத்ததுக்கு ஒரு அடையாளம் இருக்கு, யாரோட அனுமதிக்காகவும் அது ஒலிக்கக் காத்திருக்காது. என் சிந்தனைகளும் அப்படிதான் சொந்த புத்தில வாழ்நும்னு ஆசை படுரேனு சொன்னேன். எங்க எச்.ஆர் ரொம்ப அப்ரிசியேட் பன்னர். “அப்பா! புல்லரிக்க வச்சிட்டியே என் பெண்டாட்டி” என்று செல்லமாகச் சீண்டினான். அவர்களும் வளையலும் சிரிக்க அன்று இரவிற்கு அமைதி பரவியது. ஒரு நாள் வொர்க் :ப்ரெராம் ஹோம் கொடுத்த நவீன், இரண்டு மனீ நேரமாகப் போராடியும் தன் வேலையை முடிக்க முடியவில்லை; என்ன தவறு என்று கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திண்டாடிச் சிந்தனையில் மூழ்கினான். ஆழந்த சிந்தனையில் மூழ்கிய தன் கணவனருகில் வந்த தென்றல், ”என்னங்க ! ஏதாச்சும் பிரச்சனையா ? என்று கேட்டாள் சிந்தனையிலிருந்து எழுந்த நவீன், “ஆமாம் செல்லம்ஸ்! என்ன பிரச்சனைனே தெரியல, இந்த பிராஜெக்ட்ட முடிக்கமுடியல” என்றான் . தன் கணவனுக்கு உதவும் பொருட்டு மடிக்கணினியே எடுத்தாள். கண் பார்வை விரல் நூனியை தொடர வரிவரியாகப் படிக்கலானாள். அவள் படிக்கபடிக்க வலையல் ‘கிணுக் கிணுாக் என்று அமைதியாக ஒலி எழுப்பியது. சிறிது சிந்தித்து விட்டு ஏதோ எழுதினால், பின் அதையேகணினியில் செய்துப் பார்த்தாள். “இந்தாங்க, இவ்வோதான். இதுக்குப் போய் இப்படி உக்கார்ந்திருக்கிங்களே” என்று பாசமாகத் தன் கணவனின் கேசத்தை வருடிக்கொடுத்தாள். “ தேங்க்ஸ் செல்லம்ஸ்” என்று கண்ணத்தில் குழி

விழும் அளவிற்கு சிரித்தவன், தன் மனைவியின் அறிவுத் திறமையை எண்ணி மகிழ்ந்தான். ஒருவித பெருமிதம் முகத்தில் மின்ன பிராஜேக்டோடு அலுவலகம் புறப்பட்டான்.

மறுநாள் தன் மேலதிகாரியிடமிருந்து வந்த 15 மிஸ்டுகால்களைப் பார்த்தபொழுதுதான் அவன் கைப்பேசி சைலண்டிலிருப்பது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. சற்றே பதற்றத்துடன் அவரைத் தொடர்புகொண்டான். “நவீன்! ஏன் நீங்க ஆஃபிளாக்கு வரல? ஏன் ஃபோன் எடுக்கல? இங்க என்ன நடக்குதுனு தெரியுமா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே போனார். “சாரி சார்! கிளம்பிட்டேன். இப்போ வந்துட்ரேன்” என்றான் சற்றே பதற்றத்துடன். அவர் இணைப்பைத் துண்டித்தவள் அடுத்த 10 நிமிடத்தில் அலுவலகத்திலிருந்தாள். “இது என் பழக்கம். உங்களோட பிராஜேக்டங்கற நினைவில்லாம பழக்கதோஷத்தல பேக் அப் எடுத்தேன். அது இப்ப உதவுது. இந்தாங்க” என்று ஒரு ஹார்டிஸ்கை நீட்டினாள்.

கைநீட்டும்போது வந்த ‘கிணுக்’ சத்தம் அவனைச் சந்தோஷத்தின் உச்சாணிக் கொம்பிற்கே கொண்டு சென்றது. “செல்லம்ஸ்! என்ன சொல்றதுன்னே தெரியல! தேங்க யூ சோ மச்” என்று அந்த ஹார்டிஸ்கை வாங்கி விஸ்வநாதன் அறையை நோக்கி ஓடினான். பிராஜேக்ட் வெற்றி. அன்று மாலை அவனது மேலதிகாரி விஸ்வநாதன் சார் வீட்டில் நவீனைப் பாராட்ட ஒரு சிறிய கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். விஸ்வநாதன் சார் வீட்டிற்குள் நுழைந்த நவீன்-தென்றல் தம்பதியை “தேங்க்யூ மிஸ்டர் நவீன்” என்ற வார்த்தைகள் எழுதப்பட்ட போர்ட் வரவேற்றது. விஸ்வநாதன் பேச ஆரம்பித்தார். “இன்று ஒரு முக்கியமான நாள். இன்றிலிருந்து நாம் கத்துக்குட்டி அல்ல. வீ ஆர் ஏன் எஸ்டாபலிஷ்ட் கம்பெனி நவ்” என்று சொல்ல கருகோஷங்கள் விண்ணைப்

பிளந்தன. “நவீனுக்குத் தான் நாம் நன்றி சொல்ல வேண்டும். அவருடைய உழைப்புதான் இதற்கு காரணம்” என்று மீண்டும் தொடர்ந்தார். நவீனைப் பாராட்டி கருகோஷங்கள் எழுந்தன. பேச முடித்த விஸ்வநாதன், நவீனைப்பேச அழைத்தார். அனைவருக்கும் நன்றி சொல்லிப் பேச ஆரம்பித்த நவீன், தன் குழுவிலிருந்த சக ஊழியர்களின் உழைப்பையும் அவர்களின் திறமையையும் பாராட்டிப் பேசினான். தன் மனைவியின் அறிவையும் பழக்கத்தையும் பற்றியும் சொன்னான். தென்றலுக்கும் பாராட்டு மழை பொழிந்தது. அவன் பேசி முடித்தபின் பஃபே முறையில் வைத்திருந்த உணவைப் பேசிக்கொண்டே உண்டனர். நவீனும் தென்றலும் பாராட்டைப் பெரும் ஆர்வத்தில் உணவைப்பற்றி கவலைப்படாமலிருந்தனர். மகிழ்ச்சியே திகட்டியது அவர்களுக்கு. ஒரு கட்டத்தில் நவீனைவிட தென்றலிடம் பேசியவர்களும்,

அவனைப் பாராட்டியவர்களும் அதிகமாகத் தெரிந்தார்கள் அவனுக்கு. ஏனோ மனம் சலனப்பட்டது. தென்றலிடம் வந்து பாராட்டியவர்கள் கைக்குழுக்கிக் கொடுத்தப் பாராட்டை அவனால் ஏற்க முடியவில்லை. அவனுக்கு சந்தோஷமும் நிம்மதியும் தந்த அந்த ‘கிணுக்’ சத்தம் இப்பொழுது வெறுப்பையும் கோபத்தையும் அளித்தது. சற்று நேரத்திற்கு முன் அவனை வரவேற்ற தேங்க்யூ போர்டு அவன் கண்களுக்கு வித்தியாசமாய்த் தெரிந்தது. அந்த எழுத்துக்கள் ஏனோ “தங்க்யூ மிஸஸ் நவீன்” என்பது போல் தெரிந்தது. அப்பொழுது அங்கு வந்த விஸ்வநாதன், “நவீன்! யூ மஸ்ட் பி ரியலி லக்கி டு ஹேவ் தென்றல் வித் யூ. அவங்க மட்டும் இல்லைனா நம்ப இன்னும் ஸ்டார்ட் அப் ஆகவே இருந்திருப்போம். ரொம்ப நன்றி மிஸஸ் தென்றல். உங்களுக்கு நாங்க ரொம்பவே கடமைப்பட்டிருக்கோம்!” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். சலனமேயில்லை; நவீனின் கண்களுக்கு அந்த போர்ட், ‘தேங்க்யூ மிஸஸ் தென்றல்’ என்றே தோன்றியது. இந்த பாராட்டிற்குரியவன் நானல்ல என்ற எண்ணம் மேலோங்கியது. இதற்கு ‘ஆம்’ என்று தென்றலின் வளையல் கிணுகிணுப்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவளிடம் சென்று, “தென்றல், கிளம்பலாமா?” என்றான். நவீன் தன்னைத் தென்றல் என்று அழைத்தது அவருக்கு வித்தியாசமாக இருந்தாலும், பொது இடம் என்பதால் இந்த மாற்றம் என்று நினைத்தாள். “இன்னும் பார்ட்டி முடியலயேங்க; அதுக்குள் என்ன அவசரம்?”, என்றாள். “ஐ டோன்ட் பிலாங்க ஹியர்” என்று அவளிடம் கூறிவிட்டு, காரில் போய் அமர்ந்தான். கேட்பவர்களிடம் பதில் சொல்ல முடியாமல் தவித்த தென்றல், “அவருக்கு இரண்டு நாட்களாகவே உடல் நிலை சரியில்லை. ரொம்ப டயர்டா இருக்கார்; அதான் கிளம்பிட்டார்; தப்பா நினைச்சுக்காதிங்க” என்று ஒருவழியாக அனைவரிடமும் விடைப்பெற்று கிளம்பினாள். “என்னாக ஆச்ச உங்களுக்கு?” என்று தன்னை உழுக்கிய அவனை நோக்கி ஒரு நிமிட வெற்றுப் பார்வையை மட்டும் வீசினான் நவீன். குவியமில்லா எண்ண ஒட்டங்களில்

சிக்கிய அவனை “என்னங்க!” என்ற குரல்லிவ்வுகத்திற்கு கொண்டு வந்தது. தன்னை உலுக்கிக் கொண்டிருந்த தன் மனைவியின் கைவளையலின் ‘கிணுக்’ அவனை நடக்கயாடுவது போலிருந்தது அவனுக்கு. ஒன்றும் பேசாமல் திரும்பிய அவனுக்குப் பதிலாக இன்ஜின் உறுமியது.

மறுநாள்,

நேற்றைய நினைவுகளை என்னி விடைபுரியாது விழித்துக்கொண்டிருந்த தென்றலை நினைவுகளை என்னி விடைபுரியாது விழித்துக்கொண்டிருந்த தென்றலை அந்த புதுவித சப்தம் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. “தென்றல்! கூப்பிட்டது காதுல விழுக்கலையா? ஆஃபீஸ்க்கு நேரமாச்சு! டிபன் எடுத்து வை” என்றான். டைனிங் டேபிலுக்குச் சாப்பிட வந்தவனிடம் கேட்க வேண்டாமென்றெண்ணீனாலும் அவளால் தன்னை மீறி வந்த கேள்விகளைத் தடுக்க முடியவில்லை! “என் புதுசா தென்றல்னு கூப்டுகிட்டு? வழக்கம் போல கூப்பிடலாமே!” என்று தயங்கித் தயங்கி கேட்டாள். ‘நீதானே உன் அம்மா அப்பா தேடித்தேடி வச்ச பேருன்னு சொன்ன; அதான் அப்படியே கூப்பிடலாம்னு” என்று கழுவிவிட்டு நழுவினான். அவளுக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை என்றாலும் தன் கணவன் தன் என்னத்திற்கு மதிப்பளிப்பதாக நினைத்து தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அன்று

மாலை அலுவலகத்திலிருந்து வந்தவன், “பிராஜேக்டிற்காக இன்க்கிரீமென்ட் கிடைச்சது” என்று ஒரு வெள்ளைக் கவரை எடுத்து அமர்விடத்தில் வைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றான்.

திரும்பி வந்த அவனுக்கு, அவள் அந்த காகித தாள்களைப் புறட்டியபொழுது எழுந்த ‘கிணுக்’, ‘இது என்னுடையது; என் உழைப்பை வைத்துதான் நீ பெயர் வாங்கினாய்’ என்று இகழ்வதாகப்பட்டது. அதை அவளிடமிருந்து பிடுங்கிய அவன், “என்ன? உன்னால தான் இந்த இன்க்கிரீமென்ட்னு சீன் போடுறியா? எதுக்கு அத எடுத்து படிச்ச?” என்று சீரினான். “இப்போ என்ன ஆச்ச? ஏன் கத்துறீங்க?” என்றவளிடம் வெறும் பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு உள்ளே நுழைந்துக் கதவை சாத்தினான். தன் கணவனின் இந்த மாற்றத்திற்கு என்ன காரணம் என்று தெரியாமல் தவித்தாள். அவளின் சந்தேகத்தை தீர்க்க அவளின் மனக் கதவும் திறக்கவில்லை, அவளின் அறைக் கதவும் திறக்கவில்லை; செய்வதறியாது தவித்தாள். தன் கைப்பேசியைத் துணைக்கு அழைத்து அவனை அழைத்தாள். தன் கைப்பேசியில் வந்து விழுந்த குறுந்தகவலைப் பார்த்த நவீனிற்கு தன் சிறுமையினால்தான் அவளை சங்கடப்படுத்துகிறோமோ என்று தோன்றியது. கைப்பேசியிலிருந்த நிழற்படத்திடம் மானசீகமாக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டான். தான் நடந்துக்கொண்ட விதத்தையெண்ணி வருந்திய அவனை சட்டென்று சலனப்படுத்தியது கதவைத் தட்டிய வளையலோசை. முன்னர் காரணமில்லாமல் அவனுக்கு நிம்மதியளித்த அந்த வளையல் சத்தம், இப்பொழுது காரணமில்லாமல் எறிச்சலளித்தது. கதவைத் திறந்தவன், அவள் பக்கம் திரும்பாமலே டைனிங் டேபினில் போய் அமர்ந்தான். ஒரு

வார்த்தைப் பறிமாற்றத்தைக் கூட ஏற்க மனமில்லை இருவருக்கும். கையிலிருந்த வளையலை பின்னே தள்ளி சொறுகிக்கொண்டு சாப்பாடு பறிமாறலானால். அவன் மனதில் ஆயிரம் எண்ண ஓட்டங்கள். ‘அவள் வந்து பறிமாறுவாள்.. வளையல் சத்தம்போடும்...’ இதைப்பற்றி நினைக்கும்பொழுதே கையிலிருக்கும் போர்சலீன் தட்டை வீசியெறியும் அளவிற்கு கோபம் வந்தது நவீனிற்கு. ஆனால், தென்றல் சாப்பாடு பறிமாறிய போதும், கையசைத்தபோதும் தவழ்ந்த நிசப்தம் அவனை திரும்பிப்பார்க்க வைத்தது. ஏனோன்று வித நிம்மதி அவனிடம் குடிகொண்டது. ஒரு சின்ன புன்னகையுடன் உணவருந்திவிட்டுச் சென்றான்.

அடுத்த நாள் காலையில் இருவரிடமும் பரஸ்பர பகிர்தல் இல்லாமலிருந்தது. “வரேன்” என்ற ஒரு வார்த்தையை மட்டும் கூறிவிட்டு அலுவலகம் புறப்பட்டான். ஏற்கனவே பகல் பொழுதில் தனிமையில் வாடியத் தென்றலுக்கு, நவீன் நடந்துக்கொண்ட விதம் மேலும் தவிக்க வைத்தது. இன்று மாலை எப்படியாவது இப்புதிரிர்க்கு ஒர் விடைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று சபதமிட்டுக்கொண்டாள். அவன் வருகைக்காக காத்திருந்தபடியே அமர்விடத்திலேயே உறங்கினாள். “செல்லம்ஸ்! எழுந்து கதவைத் திற மா!” என்ற வார்த்தைகள் அவளை எழுப்பியது. “காலையில் பார்த்த நவீனா இது? இவ்வளவு சந்தோஷமா பேசுறாரே! ‘செல்லம்ஸ்’னு கூப்பிடுறாரே” என்று எண்ணிக் குழம்பியபடியே கதவைத் திறந்தாள். உள்ளேவந்தவன், “சாப்பிட்டியா செல்லம்ஸ்?”, என்று கேட்டபடியே அமர்ந்தான். ஒன்றும் புரியாதவளாய் அஷ்ட்திக்கிலும் தலையசைத்தாள். அவள் கையைப்பிடித்து “செல்லம்ஸ் இங்க வாயேன்!” என்று தன்னருகில் அமரவைத்தான். செய்வதறியாதுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவளின் கைகளைத் தன் கைகளில் எடுத்தான். பேச ஆரம்பித்தான். “நான் உன்கிட்ட இரண்டு நாளாப் பேசவேயில்லை, சாரி மா”; ‘கிணுக்’; “தப்பு என்மேல தான், நீ எந்த தப்பும் செய்யல, செய்யவும் மாட்ட”; ‘கிணுக்’; “உன்னைய எனக்கு எவ்வளவு பிடிக்கும் தெரியுமா, நீ என் அதிர்ஷ்ட தேவதை செல்லம்ஸ்”; ‘கிணுக்’; “யூ ஆர் த பெஸ்ட் திங் தட் எவர் ஹேப்பெண்ட டு மி இன் மை லைஃப்”; ‘கிணுக்’; “நீதான் என் உயிர், நீ இல்லாட்டி நான் இல்லை”; ‘கிணுக்’. அவள் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீரைத் துடைத்தவாரே, “செல்லம்ஸ்! உனக்கு ஒரு சின்ன கிஃப்ட்”, என்றவாரே தன் பையிலிருந்தபடியே ஒரு வட்ட வடிவ டப்பாவை எடுத்தான். “இது ஹேண்ட் மேட் மா” என்றவாரே அந்த அரை டசன் ரப்பர் வளவியை அவளுக்கு மாட்டி விட்டான். “பிடிச்சிருக்கா?” என்று அவன் கேட்டபொழுது தான் தன் கணவனின் அன்புக் கட்டிலிருந்து மீண்டு நிஜ உலகிற்கு வந்தாள். தன் கைகளைப் பார்த்த அவளுக்குத் தன் கணவனின் எண்ண ஓட்டங்கள் தெளிவாகப் புரிந்தது. அமர்விடத்திலிருந்த பொயில் தன் சுய சிந்தனையின் கடைசி துளிகள் சத்தமற்ற சிதறள்களாய் சிந்திக்கிடப்பதைப் பார்த்தாள். அவற்றை அள்ளியெடுத்துக்

கோர்க்க அவள் கைகள் பரபரத்தன. தன் கணவனின் முகத்தைப் பார்த்த அவள், 'இதற்காகவா இத்துணை நாள் என்னிடம் கோவப்பட்டாய்? இதற்காகவா உனக்கு உதவி செய்த போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியிலும் பெருமித்திலும் திழைத்தாய்? இதற்காகவா என் கண்ணாடி வளையல்களின் கதையைக் கேட்டு மெய்சிலிர்த்தாய்? இதற்காகவா நான் உன்னை மணந்தேன்? இதற்காகவா நான் பெண்ணாகப் பிறந்தேன்? என கேள்விகள் சீரியெழுந்தன. நவீனைப் பார்த்த தென்றல், "புரியதுங்க! சாரி! சாரி! புடிச்சிருக்குங்க!" என்று புன்னைக்குத்துவிட்டுச்சமையலறை நோக்கி நடந்தாள். அன்றிரவு தன் தாயிடம் தன் வளையலின் பரிஞாம வளர்ச்சியைச் சொல்லி புலம்பியவளிடம், "நான் 24 வருஷமா ரப்பர் வளவி தான் டா போட்டிருக்கேன்! இன்னைக்கு உனக்கும் போட்டுவிட்டுட்டாங்களா?", என்றால் உணர்ச்சியற்ற குரலில் அவள் தாய்.

- நான் பார்த்த ரப்பர் வளவிகள் எனக்கு சத்தமில்லாமல் சொல்லியக் கதை.

என் துணை!



Kiran Roopa M
Junior Year
EIE

காட்டுக்குள் நுழைந்த காற்றை அழைக்க சாமரம் வீச தேவையில்லை

தனிமையில் வாடும் நிலவை அணைக்க இன்னொரு ஜோடி தேவையில்லை

நனைக்கும் அலைகளின் ஈரத்தை துடைக்க கரைக்கு இங்கு யாருமில்லை

மலராய் காயாய் கனியாய்ப் பழுக்க பூக்கள் யாரையும் கேட்பதில்லை

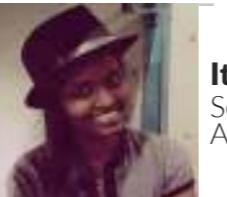
என் மனம் பேச, என்னிடம் பேச, நான் இன்னொரு மனதை நாடவில்லை நான் கதை பேச செவிகள் தேவையில்லை, என்னை ரசிக்கும் கண்களைத் தேடவில்லை, பூச்செண்ணடை கொடுக்க கைகளைச் சேர்க்கவில்லை, என்னோடு நடக்க கால்களைப் பார்க்கவில்லை!

சிறு காகிதமும், கொஞ்சம் மையும், அதைக் கோர்க்க பேனா முனையும், மூச்சோடு நுழைந்த மொழியும், வாழ்வென்றும் என்னை இரட்சிக்கப் போதும், போகும் தூரம்யாவும் நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கும்!!



Picture Courtesy: Prathibha

என் கதை



Ithika M
Senior Year
Aerospace

நான் மேகலை.எங்க இடம் சேரி. வறுமை தான், கஷ்டம் தான்; ஆனால் சந்தோஷத்துக்கு குறைவில்லை. நாங்க பத்து பதினஞ்சு பேர் ஒன்னாதான் சுத்துவோம். தினமும் புதுப்புது விளையாட்டா கண்டுபுடிச்சு விளையாடுவோம். அதுமட்டுமில்லாமல், வட்டாரம் விட்டு வட்டாரம் போய் புதுப்புது

பசங்கப் பிள்ளைகளோடு கூட்டு நாட்டு வச்சிக்குவோம்.

பள்ளிக்கூடம் என்பது எங்களுக்கு பொழுதுபோக்காவே இருந்தது. மதியம் சத்துணவுக்காக மட்டும் போவோம். ஆனா, சினிமா எங்கள் வாடிக்கை. வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருக்க டென்ட் கொட்டாய்ல தலைவர் கட் அவுட், பால் அபிஷேகம், மேளம் தாளம்னு அமர்களமா இருக்கும். படம் காட்டுர ஆப்பரேட்டர் அண்ணே, எங்களை காப்பி டை வாங்கியார சொல்வார். ஆனா, எங்களுக்கு படம் பாக்க அனுமதி தரமாட்டார். எங்ககிட்ட காசும் இல்ல, அதுக்கு குடுப்பனையும் இல்ல. படத்தோட கதைய கேட்டும், போஸ்டரைப் பாத்தும், நாங்க எங்களேயே அந்த கதாபாத்திரமா நினைச்சு நடிச்சு விளையாடுவோம்.

கல்லூரில இருந்து சில அக்காமாரும் அண்ணாமாரும், அப்பப்போ எங்க எடத்துக்கு கேம்பாங்கற பேர்ல வருவாங்க. எங்களுக்கு பாடம் கத்துகுடுப்பாங்க. அவங்களோடு உடையும், பெரிய பெரிய டச் ஸ்கீரீன் ஃபோனும் பாக்கும்போது வானத்தில இருந்து குதிச்சு வந்தாங்களோனு தோனும். அன்னைக்கு மதியானம், எங்களுக்கு என்னானே தெரியாத ஒரு வாசனை இடமுழுக்க பரவி கிடக்கும். அது அவங்க சாப்பாடு நேரம். கையில குச்சிக் கரண்டியும், கலர் கலர் சாப்பாடும், ஆங்கிலத்தில உரையாடலும், கேலிச்சிரிப்புமாய் இருப்பாங்க. அவங்க கிளம்புனதும், நாங்க கவனிச்ச ஒரு நபரின் அடையாளப் பெயரை வச்சிகிட்டு, எங்க ஜாமெட்ட்ரி டப்பாவை ஃபோனா வச்சிகிட்டு, அவங்கள மாதிரியே நடிச்சு,

புரியாத ஒரு பாலையை ஆங்கிலமா நினைச்சுப் பேசி விளையாடுவோம்.

இப்படி விளையாட்டயிருக்கின்ற எங்களுக்கு, கூட்டம் கூடுகின்ற இடத்தில் கிடைக்கும் விணோதமான, ஏனான்மான பார்வை பழகிப்போன ஒன்றே. சிலர் எங்களிடம் பரிதாபம் காட்டுவார்கள், இன்னும் சிலர் பரிகசிப்பார்கள். எங்களை நெருங்கக் கூட யோசிப்பவர்கள் உண்டு. எல்லைகளும், தடுப்புகளும் நிறைந்த எங்கள் வாழ்வில், எங்கள் எண்ணங்களுக்கும் கற்பனைக்கும் ஈடுகினை இல்லை. ஆசை என்பது அனைவருக்கும் உரிமையான ஒன்று, அதில் எங்களுக்குக் காட்டப்படும் பாரபட்சம் என்பது என்றும் புதிராய் உள்ளது. எங்களுக்கு எட்டாத தொலைவில் எங்கள் ஆசைகளிருக்கும் பட்சத்தில், எங்களுக்கு எட்டிய தூற்றில் இருக்கும் விளையாட்டு என்னும் பொழுதுபோக்கில் அதை நிறை வேவற்றி கொள்வே வாம். பாரபவர்களுக்குக் கேளிக்கையாக தெரிந்தாலும், அதனுள் இருக்கும் ஏக்கத்தின் ஆழத்தைப் புரிந்தவர்கள் எவரும் இலர். இது படிப்பவர்களுக்கு வேடிக்கையாய்த் தெரியலாம், ஆனால் அந்த வேடிக்கையான வாழ்க்கை வாழ துணிச்சல் வேண்டும். எங்கள் இந்த வாழ்க்கைக்கு தீர்வு எங்களிடம் இருப்பதை நாங்கள் அறிவோம். ஆனால் அதை ஏற்க இந்த சமுதாயம் மறுக்கின்றது. நாங்கள் கேட்பது அனுதாபம் அல்ல, ஆதரவு; சமூகத்திடம் நாங்கள் கேட்பது சந்தர்ப்பம் மட்டும் தான். கிடைக்குமா???

“மாறுவதற்கு எங்களுக்கு விருப்பமில்லாமல் அல்ல, மாறுவதற்கு எங்களுக்கு வாய்ப்பில்லாமல் தவிக்கிறோம்”



Picture Courtesy: Harish Nandhaa

வேர்களை மறக்கும் விழுதுகள்



Manoj Samura N
Junior Year
Computer Science

அமெரிக்காவில் பல சாப்ட்வேர் நானும் ஒருவன். அதில் பலரைப்போல நானும் இந்தியாவைச் சேர்ந்தவன்.

பணியாற்றிவரும் பல நானும் ஒருவன். அதில் பலரைப்போல நானும் ஒருவன்.

மேற்படிப்பிற்காக வந்து இங்கேயே வேலைகிடைத்து இங்கேயே தங்கிவிட்டவர்களின் கூட்டத்தில் நானும் ஒருவன்.

ஜந்து வருடங்களுக்கு முன்பு என்தந்தை விமானநிலையத்தில் இருந்து என்னை வழி அனுப்பிவைத்தார். இமைகள் மூடித்திறப்பதற்குள் ஜந்து ஆண்டுகள் சென்று விட்டது. இந்த ஜந்து வருடங்களில் தாய்நாட்டின் நினைவு ஒருமுறை கூட வரவில்லை. தனியான வாழ்க்கை, அருமையான வேலை, அம்சமான சம்பளம் இதெல்லாம் இருக்கும் போது யாருக்குதான் கஷ்டப்பட்ட நாட்கள் நியாபகம் வரும்?

பக்கமெல்லாம் முற்கள் குத்தியது. வீட்டிற்குச் சென்றவுடன் என் தாய் என்னை பார்த்ததும் கண்ணீருடன் என்னை கட்டியணைத்தார். காலங்கள் மாறிவிட்டன. என் தாய் மிகவும் உடைந்து போயிருந்தார். இறுதிச் சடங்குகளை முடித்துவிட்டு, மயானத்திலிருந்து வீட்டிற்கு திரும்பியவுடன் என் தாயின் அருகில் சென்று அமர்ந்தேன். சற்று நேரம் கழித்து நான் எப்பொழுது கிளம்புகிறேன் என்று கேட்டார். நானோ ஓரண்டு வாரங்களில் சென்று விடுவேன் என்று சொன்னவுடன், மனதில் பார்த்துடன், கலங்கிய கண்களுடன் என்னைப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வை என் மனதை வில்லில் இருந்து வரும் அம்பைப் போல் தாக்கியது.

ஒரு முள் குத்துவதற்கு முன் என் வாழ்க்கை பாதைகள் ரோஜாப்புக்களாய் தான் இருந்தது. ஒருநாள், வாழ்க்கையில் திருப்பம் ஏற்பட்டது. தொலைபேசியில் வந்தது இடி - சுக்குநூறாக உடைந்தேன், என் தந்தை மறைந்த செய்தியைக் கேட்டவுடன், உடனே தாய்நாட்டிற்கு கிளம்பினேன்.

மனதில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. இரண்டு வாரம் கழித்து அம்மாவிடம் சென்று என் வேலையை இராஜினாமா செய்து விட்டேன் என்று சொன்னவுடன் என் தாயின் கண்கள் ஆனந்த கண்ணீரால் நிரம்பியது. உன்னையும் இழக்கமாட்டேன் என்று என் தாயைக் கட்டி அனைத்தேன்.

பத்து வருடங்களுக்கு பிறகு, இன்று மனைவி குழந்தைகளுடன் என் தாயிடமே இருந்து வருகிறேன். இங்கே கிடைக்கும் சம்பளம் அமெரிக்காவில் கிடைத்தத்தைவிடக் குறைவாக இருந்தாலும் மனதில் நிம்மதியும், தாயின் ஆசிர்வாதத்துடனும் என் வாழ்க்கை நிறைவாக உள்ளது.

“காசுக்காக வேர்களை மறக்கும் விழுதுகள் மத்தியில் வேருக்காக காசை மறந்த ஒரு விழுதாக வேர் ஊன்றினேன்.”

கடவுளின் வரம்



Subhashree R
Junior Year
EEE

இறைவன் இப்புவியிலே உலாவ
உன் உருவத்தினை தேர்ந்தெடுத்தனோ!!
திக்கித்து போனேன்றி
உன் திகட்டாத பாசப் பிடியில்...

இவ்வுலகமே இகழ்ந்த போதும்
என் தலை சாய்க்க உன் மடி நீட்டிய
உத்தமியே!!
உன் கருணைக்கு ஈடு கட்ட
என் செய்வேனோ அம்மா?

மலை போல் வந்த இடரை
பணி போல் விலக்கிய என் தோழியே!!
சுய நலம் அறிந்திடுமோ உன் அகராதி?

மங்கிக்கிடந்த என் மனதிற்கு
மறு மலர்ச்சி வேகம் தந்தவளே...
மகத்துவம் நிறைந்த உன்னை
வணங்குகிறேன் தாயே!!!!

பி... ரி... பு...



Harish S
Senior Year
ECE

ஒருவர் விலக
மறுவர் உருக ஏற்பட்டதோர்
பி... ரி... பு...!

வேலைக்காக தந்தையின் பிரிவு
படிப்பிற்காக பிள்ளையின் பிரிவு
ஏக்கங்களின் அனிச்சையாய்
மீண்டும்மீண்டும்
தனிமை.

வெட்ட வெளியினில்
கொட்டும் அன்புமழை
சிலர்ந்தைய பலரொதுங்க
வேடிக்கையாய்
வாழ்க்கை.

ஒருமுனையில் இளமையின் ஆரவாரம்
மறுமுனையில் முதுமையின் தனிமை
மெல்லிய கோட்டாய் இடையிருப்பது
வாழ்வின் சுத்தியம்.

காக்க வைப்போரை
காக்க வைக்கையில் துளிர்வது
காலத்தின் சிரிப்பொலி

பிரிவுக்கு பிரதிபிரிவாய்
வினையின் எதிர்வினை
வாழ்க்கையின் மூன்றாம் விதி.

காலவெள்ளம் தேங்கி நிற்கும்
வாழ்க்கைப் பள்ளத்தில் ஈக்களாய்
மாந்தர்கள்.

பாவகைகள் பறந்தோட
எதுகை மோனை ஏதுமின்றி
பிரிவு எழுதும் இந்த வைக்கூ!

கொடை வள்ளல்



Vignesh P
Junior Year
ECE

என் பிரசவம் பூமிக்கு அடியில்.
பூமிக்கு வர ஆயிரம் கஷ்டங்கள்.
யாரும் என்னைக்
கண்டுகொள்ளவில்லை.

உண்ண உணவு இல்லை,சூரியன்
காப்பாற்றியது.
குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லை,மழை
காப்பாற்றியது .
வளர்ந்தேன்.

பசியினால் வரும் கஷ்டம் எனக்குத்
தெரியும்.

சிலர் என்னிடம் உணவு இல்லை
என்றனர்; கொடுத்தேன்.
நிழல் இல்லை என்றனர்; கொடுத்தேன்.
கொடை வள்ளல் கர்ணனைப் போல
என்னை நான் உணர்ந்தேன்.
அப்படி உணர்ந்த மறுகணமே,சிலர் என்
உயிரைக் கேட்டனர்.
என்ன பிடிக்கவில்லையா?? என்று

கேட்டேன்.

நீ இறந்தால் தான் எங்களுக்கு வாழ
இடம் என்றனர்.

சாகும் பொழுது கூட பிறருக்கு
உதவினோம் என்று மகிழ்ந்தேன்.
கர்ணனை விடவும் நான் தான் கொடை
வள்ளல் என்கிற சந்தோஷம்!!
அந்த மரத்திற்கு !

தன்னம்பிக்கை



Sudharsan
Junior Year
ECE

நீர் வீழ்ச்சி கண்டு வியந்திடு
நதியின் பாய்ச்சல் கண்டு வியந்திடு
வீழ்ந்த இடத்தில் புது வழி பிறக்கும்
நதியின் சொல்லை உணர்ந்திடு !!

நிலவின் ஒளி நிலையாய் மங்காது
நிகழும் துயரம் என்றும் தங்காது
மேகம் போல் சோகம் கலையுமடா
உன் வாழ்க்கை பாதை அது
வளையுமடா
நீ பொறுத்திட்டா !
துயர் எதிர்த்திட்டா !!

துன்பங்கள் உன் கண்கள் பார்த்திருக்கு
ஏமாற்றம் உன் மனம் ஏத்திருக்கு
உனக்காக இங்கு உலகமே காத்திருக்கு
உழைப்பு என்று உன் கையில் ஓர்
நாத்திருக்கு
அதை நட்டிட்டா !
வெற்றி பெற்றிட்டா !!

மூடன் நம்பிக்கை

சூரியின் அண்ணன், அந்த கோர விபத்தில் இருந்து மீண்டு வர ஒன்பது மாதங்கள் ஆகிவிட்டிருந்தது. இரு சக்கர வாகனத்தில் நாய் குறுக்கே வர கட்டுப்பாட்டை இழந்ததால் விபத்து ஏற்பட்டிருந்தது சூரியின் அண்ணனுக்கு. மருத்துவமனையில் நினைவிழந்த நிலையில் மூனை சாவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த தன் அண்ணனின் காட்சிகள் சற்றும் மனதின் பதிவெட்டிலிருந்து மறைந்திருக்கவில்லை சூரிக்கு.

"பாரி போயிட்டு வாடா", அண்ணனின் குரல்.

"அண்ணா! சூரிணா".

"ஆமா... ஆமா... சூரி!"

இன்றும் மூனையில் ஏற்பட்ட தாக்கம் ஆறினாலும் நினைவுத் திறன் மற்றும் மொழிப்பேசும் திறன், நான்கு வயது மழலைப் போல் கொஞ்சிக் கொண்டு இருந்தது. பயம் மற்றும் தடுமாற்றத்துடன் சூரியின் தாய் "பஸ்ல போலாம்ல தம்பி! வசதியா போலாம்ல!" என்றாள்.

"உங்களுக்கு தெரியாதுங்களாமா, இது லீவ் நாள் முடிஞ்சு பசங்க திரும்ப ஹாஸ்டலுக்கு போற நேரம்; டிக்கெட் கிடைக்காது. அப்படி பஸ்ல போனாலும் போய் சேர ஒன்பது மணி நேரம் ஆகும். நாளைக்கு போய் வேலை பார்க்க வேணாமா நானு?" பேசிக்கொண்டே வண்டியைப்

Lalith Prakash E
Faculty Associate
Dept. of Civil Engineering

பயத்துடன் நெருங்கினான் சூரி. "ஜாக்கிரதையா, மெதுவா போடா!" என்றார் அப்பா. விடை பெற்றான் சூரி. 100 அடியை கூட கடந்திருக்கவில்லை. கரும்பூணை ஒன்று குறுக்கே 'சர்ர்ர்ர்ர்' என்று ஓடியது. வாகனத்தை நிறுத்திய சூரியிடம் "உள்ள வந்து தண்ணி குடிச்சுட்டு போ தம்பி" என்றாள் அம்மா. "இன்னும் எவ்வளவு நாள் தான் மூடநம்பிக்கையில் வாழுவின்க?!பெரியார் வாழ்ந்த பூமி இது. நான் வரேன்" என்றுவிட்டு சீரி பாய்ந்து சென்றான் சூரி. இரண்டு நிமிடங்களில் ஊர் எல்லையை கடந்துவிட்டன். அடர்ந்தகாடும் இருண்ட மேகமும் அவனை அரவணைத்தது. நீலகிரி மாவட்டத்தின் பாதைகளிலேயே மிகவும் ஆபத்தான பாதையில் சூரி சென்றுக்கொண்டிருந்தான். அவன் அந்த பாதையில் கார் ஒட்டுவதில் அசாத்திய திரன் பெற்றிருந்தாலும், தன் அண்ணனின் இருசக்கர வாகனத்தில் தடுமாற்றம் நிறைந்தவனாய் இருந்தான். படபடப்புடன் இருபது மைல்களை தேனீர் அருந்தும் பொழுதில் கடந்தான். தூரத்தில் கருப்பு உருவம் நகர்வதைக் கண்டான். வேகம் குறைந்தது. அது ஒரு ஒற்றைக் கொம்பன். அந்த யானை அன்று வரைக்கும் இரண்டு வழிப்போக்கர்களைக்

கொன்று இருந்தது. படபடப்பு அதிகம் ஆனது. வண்டியை 100 அடி தூரத்தில் நிறுத்தினான். கனரக வாகனத்தின் வருகைகாகக் காத்திருக்க முடிவெடுத்தான். கனரக வாகனத்தின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு போக காத்திருந்த சூரிக்கு, மற்றும் ஒரு அதிர்ச்சி. 24 வருடங்களில் தன் காட்டில் தான் காணாத பத்து அடி நீளப் புலி ஒன்று சுமார் 200 அடி தொலைவில் எதிர்திசையில் ரோட்டை கடந்து கொண்டு இருந்தது. இம்முறை சற்றும் சிந்தனைக்கு இடம் தராமல் வண்டியைக் கிளப்பினான். ஆறு நொடிகளில் சுமார் 80 கீ.மீ வேகத்தைத் தொட்டது வண்டி. ஒற்றைக் கொம்பனால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. நகரத்தை அடைந்தான் சூரி. படபடப்பு குறைந்திருந்தது. தேனீர் அருந்த வழிப்போக்கர்களின் பிரதான கடையில் பயணத்தை முறித்தான். தேனீர் அருந்தியபடி தன் கைபேசியில் நண்பர்களின் வாட்சாப் நிலைகளைப் பார்த்து கொண்டிருந்தான். அதில் பாலிய நண்பன் கண்ணன் " அமைதியில் உறங்குவாய் ஹரி " என்று நிலைபதிவு செய்து இருந்தான். 40 மைல் தொலைவில் இருந்த கண்ணனைக்காண ஆவல் வந்தது சூரிக்கு. அலைப்பேசியில் கண்ணனை அழைத்தான் சூரி. "எப்படிடா இருக்க?" "நல்லா இருக்கேன்டா. ரொம்ப நாளா ஒரு கால் கூட பண்ணல? அண்ண எப்படி இருக்காரு ?" என்றான்

கண்ணன். நலம் விசாரித்த கண்ணனிடம் ஜந்து நிமிடங்கள் பேசிவிட்டு சூரி "இன்னைக்கு நாம் எதுனா படதுக்கு போலாமா?" எனக் கேட்டன். "மச்சி நான் இங்க ஈரோட்டுல இருக்கேன். நம்ம கூட படிச்சானே சூரி, அவன் பைக் ஆக்சிடென்ட்ல இறந்துட்டான்டா!!" என்றான் கண்ணன். "யாரு??!" "அதான்டா! நம்ம சூரி". இம்முறை 'விர்ர்ர்' என்று தலையில் ஏறியது சூரிக்கு. "சாரி டா ! சூரின்றேபாரு ; ஹரி". "இரு இப்போ கூப்புடறேன்" என்று கைபேசியை அனைத்தான் சூரி. உறையும் குளிரில் வியர்த்துக் கொண்டிருந்தது சூரிக்கு. எதிர்மறை சிந்தனைகளுக்கு இடம் கொடுக்காமல் வாகனத்தைக் கிளப்பினான். உறையும் குளிருடன் மூடு பனியும் ரோட்டை மூடியது. மிதமான மழைச்சாரல் சூரியை ஊசிபோல் குத்தியது. 'இன்னும் 20 மைல்களில் மலைகளின் அரசியிடம் இருந்து விடைப்பெற்று விடலாம்' என்ற எண்ணத்தை தன்னோடு இழுத்துக் கொண்டு வழுக்கும் சாலையினை சமாளித்தான் சூரி. எதிர்மறை எண்ணங்கள் சூரியைத் தூரத்தியது. வாகனம் பாய்ந்து சென்றது. கைபேசி ஒலித்தது. ஓரம்கட்டி நின்ற சூரி கைப்பேசியை வெளியே எடுத்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு லாரியின் செல் டென்க்கில் 'DIE ' என்று அரைகுறையாய் எழுதப்பட்டிருந்தது.

சூரியின் கண்கள் அவ்வாசகத்தையே
மென்றுகொண்டிருந்தது. படபடப்பு
மெல்ல தாளம் பொட்டது.
தன் கைப்பேசியில் வந்த சேதியைக்
கேட்டு முடித்தான். வாகனத்தில்
அமர்ந்தான். வண்டியின் ஓடோ மீட்டர்
'6666.6' என்று காட்டியது. மிரட்சியின்
உச்சத்திற்கே சென்று விட்டான் சூரி.
"இன்னும் 40 மைல்கள் தான்" என்று
தனக்குள் சொன்னபடியே அங்குலம்
அங்குலமாக நகர்ந்து சென்றான். பணி
இட விடுதியை அடைந்தான். ஓடோ
மீட்டர் '7007.7' என்று காட்டியது.
மறுநாள்.

வழக்கம் போல் பணிக்கு புறப்பட்டான்.
தனக்கு முன் ஆயுத்தமாக துணைப்
பேராசிரியர் தனது இரு சக்கர
வாகனத்தோடு உறுமி கொண்டிருந்தார்.
"ரொம்ப நேரமா நகராம உறுமிகிட்டு
இருக்கீங்களே ?" எனக்கேட்டான் சூரி.
"இல்ல. இப்போ கருப்பு கலர் பூனை
ஒன்னு குறுக்க போச்ச. அதான்
யாராவது போனதுக்கு அப்பறம்
போலாம்னு இருக்கேன் " என்றார்
அந்த பேராசிரியர்.
"இது பெரியார் வாழ்ந்த மண்ணு.
இன்னுமா மூடநம்பிக்கை எல்லாம்
நம்பிகிட்டு இருக்கீங்க " என்றுவிட்டு
அவ்வழி பாய்ந்து சென்றான் சூரி.
அலுவலகத்தில் வந்து அமர்ந்த
சூரியின் மனதில் நேற்றைய
நிகழ்வுகள் வரிசையாய் ஓடின.
தன் அமர்விடத்தில் இருந்த சுவர்
ஒட்டியைப் பார்த்தான்; விவேகானந்தர்
பேசினார்...

"பயம் என்பது மரணம்.
பயம் என்பது பாவம்.

பயம் என்பது நரகம் .
பயம் என்பது தீயச்செயல் .
பயம் என்பது தவறான வாழ்க்கை.
இந்த உலகத்தில் உள்ள
அனைத்து எதிர்மறை எண்ணங்கள்
மற்றும் கருத்துக்கள் அந்த
தீய சக்திகளிலிருந்துதான்
செயற்படுத்தப்படுகின்றன".

-ஸ்வாமி விவேகானந்தர்

தற்காலை தவிர்



Manjubashni S
Sophomore
Integrated English

தன்நம்பிக்கை தகர்ந்து தற்காலைக்கு
முற்பட்டவன் மூடன் அன்றோ?
எமனையே எதிர்க்க வல்லவன் நீ.
ஆனால் பன்மடங்கு எளிய
துன்பத்தை எதிர்க்கத் தவறுவது ஏனோ?
மண்ணின் மைந்தனின் துணிவு எங்கே?
கவனக்குறைவை உணர்த்துவது
தோல்விகளே..
வெராக்கியம் வளர்ப்பது
அவமானங்களே..
பாராட்டும்படி வளர்ச்செய்வது
பரிகாசங்களே..
வெற்றியை வேகமாக்குவது எதிரிகளே..
துணிவையும் தன்நம்பிக்கையையும்
தொலைத்து
தற்காலைக்கு முயல்வது
கோழைகளே...

அவளும்(ர்களும்) இவளும்



Yashwanth
Senior Year
Mechanical

அன்பு தம்பிக்கு..!!



Aswathi B
Junior Year
Computer Science

உன் பிஞ்சு விரல்கள்..!
முதன்முறையாக..
இட்ட சண்டை..!
பகிர்ந்த பொருட்கள்..!
கவலையின்றி வாழ்ந்த நாட்கள்..!
நீ சாதித்த இளைஞராய் மாறிய
போது..!
உன் பெருமை
என் ஆனந்த விழித்துளிகள் சொன்னது
- நீ
என் தம்பியென்று !!

Picture Courtesy: Dinesh Kumar C



வசந்தத்தில் ஓர் உபதேசம்



Vijay Karthik V
Junior Year
ECE

வருணாக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. அவனது சைக்கிள் கீழே விழுந்துவிட்டதை கூட அவன் கவனிக்கவில்லை. எப்பொழுதும் நன்பர்களுடன் நின்று பேசும் அதே நெல்லி மரத்தின் கீழ் தான் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அதில் கொத்து கொத்தாய் தொங்கும் நெல்லிக்காய்கள் அவன் கண்ணுக்கு அருவருப்பாய் தோன்றின. தோளில் தொங்கும் ஸ்கல் பேக் எப்பொழுதும் விட அதிகமாக கனத்தது. மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து தரையை வெறுப்போடு பார்த்தான். வாய் ஏதோ முனுமுனுத்துக்கொண்டே இருந்தது. சாப்பிட்டு ஜந்து மணி நேரம் ஆனாலும் பசி எடுக்கவில்லை. மதிய வெயில் தலையில் ‘சுளிரென்று’ அடித்தது. அவன் நிலையை கண்ட குயில் கூட அன்று மரத்தில் நின்று கூவவில்லை.

மணி நாலு ஆனது. இராமசுவாமி கடை திறந்து விட்டார். கடை திறக்க வரும் போதே நெல்லி மரத்தின் கீழ் அமர்ந்த வருணை பார்த்து, ‘யாரோ’ என்று விட்டு விட்டு, சுப்பையாவை கூப்பிடபோனர். சுப்பையா அவர் கடையில் வேலை செய்யும் ஆள். சுப்பையா வந்த

பிறகும் வருண் அங்கிருந்து இன்னும் நகராமல் இருந்தது, அவருக்கு சிறிது உறுத்தலைத் தந்தது.

“சுப்பையா..”

“சொல்லுங்கையா..”

“யாரு அந்த பையன்..? இங்க முன்னாடி பார்த்ததே இல்லையே..”,

“அது தான் ஜயா எனக்கும் தெரியல்..”

“சரி சரி.. பத்து நிமிஷத்திற்கப்புரம் போய் பாரு.. அங்கிருந்து கிளம்பலேன்னா , என்னன்னு கேட்டு சொல்லு..”

“சரிங்க ஜயா ..”

இராமசுவாமி கடை கல்லாவில் அமர்ந்துக்கொண்டு வருணை பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்.. ஏதோ அவனை பார்த்த போது அவருக்கு அனுதாபம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது.. இரண்டு நொடியில் நிகழ் காலத்திற்கு வந்து விட்டு கடை வேலைகளை கவனிக்கலானார்.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு ஆரம்பிக்கப்பட்ட சின்ன டெக்கடை இன்று ஒரு மதிக்கத்தக்க ஹோட்டலாக உருவெடுத்து நின்றது. அந்த ஏரியாவில் “வசந்தம் உணவகம்”

பற்றி அறியாதவர்கள் மிகவும் சிலர். அவர் கடையில் ஜந்து மணிக்கு விற்கும் காப்பியானது அந்த ஏரியாவில் மிகப்பிரபலம்.

“சுப்பையா..?”

“ஜயா ..சொல்லுங்கையா..”

“வேலைக்கு எல்லாம் வந்துட்டாங்களா ?”

“எல்லாம் வந்தாச்ச ஜயா”..
“சரி கடையை பாத்துக்கோ .. இதோ வந்துடறேன்”..

மெதுவாக எதிர் முனையில் அமர்திருந்த வருணை நோக்கி நடக்கலானார்.

“தம்பி ..யாருப்பா நீ? இவ்வோ நேரமா இங்க எதுக்கு உட்கார்ந்திருக்கே?”

“நான் எங்க உட்கார்ந்த உங்களுக்கு என்ன..இது என்ன உங்க இடமா?, அப்பிடி இருந்த சொல்லுங்க எழுந்திருச்ச போயிடறேன்..” சூடாக வந்தது பதில்.

அனால் இராமசுவாமிக்கோ அவனிடம் கோபம் வரவில்லை! அவனை அவருக்கு ஏதோ மிகவும் பிடித்தது. அவன் எதற்காக அந்த கோலத்தில் இருந்தான் என்று அறிந்துக்கொள்ள ஆவலாய் இருந்தது.

“சரிப்பா தம்பி இங்க வா.. காப்பி

குடித்துக்கொண்டே பேசலாம்..”,
“இல்ல.. பரவாயில்ல விடுங்க , நான் கிளம்புறேன்”

“இல்ல நீ வா .. கட்டாயம் குடித்து விட்டுத்தான் போகணும்..” அவனுடைய பசி கண்ணில் தெரிந்தது.

“வசந்தம்” காப்பி சூடாக வந்தது. வருணை எதிரில் அமர்த்தி விட்டு, “சொல்லுப்பா உனக்கு இப்போ என்ன பிரச்சனை..?.. மணி நாலரை ஆகுது இன்னும் ஸ்கல் ஊனிஃபொர்ம் கூட கழட்டவில்லை?”..

“அது வந்து..”, இமுத்தான் வருண்.

“சொல்லுப்பா .. உன் பேரு என்ன?”

“வருண் கிழோர் ...”

“ஆஹா.. அழகான பெயர்..”

“இப்போ பேரு ஒன்னு தான் கொறச்சல்”..

“அச்சோ .. வருணாக்கு ஏன் இவ்வோ வெறுப்பு?”..

அவரை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். யார் இவர்?

“இந்த உலகத்தில் யாரையுமே திருப்தி படுத்த முடியாது சார்..”

“ஓ.. யார் நீ திருப்தி படுத்தனும்..?”

“எங்க அப்பாவதான் சார்.. 99 மார்க் எடுத்துட்டு போய் நிற்கிறேன், ஏன் நூறு எடுக்கலன்னு பெல்ட் கழட்டி அடிச்சாரு சார்..அதான் நான் கிளம்பி வந்துட்டேன்.. எவ்ளோ கண்டப்பட்டு படிச்சேன் தெரியுமா சார்? ஒரை கூட கழட்டாம் கூட ஓடி போய் காமிச்சா, இப்டி பண்ணிட்டாரு.. ரொம்ப வெறுப்பா இருக்கு சார்..”, காப்பி குடித்துகொண்டே சொன்னான்.

“நான் ஒன்னு சொல்ட்டா?”

“சொல்லுங்க சார்..”

“உங்க அப்பா உன்ன அடிச்சாருங்கிரதில் தப்பே இல்லப்பா.. 99 மார்க் வாங்கும் உனக்கு, 100 மார்க் வாங்கறது எத்தனை நேரம் ஆகும்? உங்க அப்பா உன்ன திட்டி அடிச்ச விதம் தப்பா இருக்கு, ஆனா அவரு சொல்ல வந்தது கரெக்டான விஷயம் தான்..”

“என்ன சார் நீங்களும் இப்படி சொல்ரீங்க..?”

“நீ இப்போது என்ன படிக்கிற?”

“பன்னிரெண்டாவது..”

“சரி இப்போ நீ வாங்கின 99 மார்க்கிற்கு அவர் உன்னிடம் சந்தோஷம் சொல்லியிருந்தாருன்னா, உனக்கு செண்டம் வாங்க தோணாது.. இதுவே போதும்னு தோணும், இப்போ உனக்கு புரிந்திருக்கும், எது உனக்கு நல்லதுன்னு..இன்னிமே நீ பார்த்துப்ப.

உன்ன அடிக்க அவருக்கு எல்லா உரிமையும் இருக்கு. ஏன் என்றால் அவர் உன் அப்பா, புரிஞ்சுதா?”

“புரிஞ்சுது சார்..”

“நீ இப்போ வெளிய வந்துட்ட.. சாயங்காலம் காப்பி இங்க குடிச்ச..இரவு சாப்பாடு என்ன பண்ணுவ?”

முழித்தான்.

“இதெல்லாம் ஒரு வேகம் தம்பி.. இந்த பருவத்தை எல்லாம் தாண்டி வர்ரது தான் வாழ்க்கை”..

வருண் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.. முகத்தில் தெளிவு காணப்பட்டது..”நான் வீட்டிற்கு கிளம்பிறேன், சார்.”

சிரித்தார் இராமசுவாமி.. “போயிட்டு வா ..ஆல் தி பெஸ்ட் ..”

“தேங்கஸ் சார்..நான் போயிட்டுவரேன்..”

வருண் செல்வதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது , இருபது வருடங்களுக்கு முன், அவரிடம் கோபித்து கொண்டு சென்ற மகனின் ஞாபகம் அவருக்கு வந்தது. “அவன் எங்க இருந்தாலும் நல்லா இருப்பான்”, என்று மனசுக்குள் நினைத்துகொண்டே வேலையை கவனிக்க சென்றார்.

நினைவுகள்

Krishna Prakash N
Assistant Professor
Dept. of EEE

என் சிறார்களுடன்
ஊஞ்சலாடிய ஆலமரம்-இன்று
அகன்ற தார் சாலை
நாரைகளுடன் வண்ணகிளிகளும்
குழாவிய வயல்வெளி...
அடுக்குமாடி குடியிருப்பு!

அழகாய் தான் இருந்தது...
நான் குளித்த கிணறு
ஆழ்குழாய் கிணறு!...
முட்டுகால் சேறு,கோரைப்புல் ,
பெரிய வாய்க்கால்,தாமரைகுளம்
எல்லாம் தரிசாப்போச்சே...
நான் கொறித்த பைத்தங்காய்
தொடாதே என்றார் அப்பா
இரசாயன உரமாம்...
வீட்டுமுற்றத்தில் ஊர்க்குருவிக் கூடு
தேடினேன்...
அலைபேசி கோபுரத்தின்
அலைத் தாக்கியதாம்,அம்மா
சொன்னாள்...

நகரம் செல்ல வேண்டும் என்று
எண்ணிய காலங்கள் உண்டு...
நகரம் விலகிச் செல்ல வேண்டும்
என்று
என்னும் தருணங்களும் உண்டு...
இன்று மீண்டும் செல்கிறேன்
கனத்த மனதுடன்...
நினைவுகள் மட்டும் என்னோடு
நிழலாக!!!!...

விழித்தெழு!!



Nivedha B
Sophomore
Integrated Physics

நிமிர்ந்து நிற்கும் தூண்கள்
நம்பிக்கையின்றி
நிலைகுலைவதில்லை.
படர்ந்திருக்கும் ஒசோன் படலமோ
ஒட்டை கொண்டாலும்
ஒடுங்கவில்லை.
இவ்வயிரற்றவற்றுள் இருக்கும் உறுதி
ஏன் உன்னிடத்தில் இல்லை??
வீழ்ச்சிகளைத் துகலாக்கு.
விழிகளே அவற்றை கீழே
விழச்செய்யும்..
செவியற்ற எடிசன் கடினமாக
உழைக்காவிட்டால்,
கருமையே கண்களின் உலகம்...
பதினேழு முறையும் தோல்வியை
தழுவியது
அலைக்சாண்டரின் தன்னம்பிக்கை..!!
இவ்வாறு.....
வாழ்ந்த எடுத்துக்காட்டுகள் பல
இருக்கும்போது
வளரும் எடுத்துக்காட்டாய் நீ இரு...
தண்ணீரைக்கூட சல்லடையால்
அள்ள முடியும்,
அது உறையும்வரை நீ காத்திருந்தால்
தோழா!!!!!!

உனக்காக ஒரு வாழ்க்கை



Ashwin
Senior Year
EIE

அழகு நவரத்தினங்களால் ஆன பொக்கிலைம் நம் வாழ்க்கை.
உண்மையில் மனிதப் படைப்பே உலகின் முதல் அதிசயம்.
கோபம், அழுகை, மரணத்தை, ஆயுதமாய் என்னி
வாழ்க்கை என்ற மலையில் இருந்து சருக்கி விழாதே!
கதிரவனால் மலர்ந்த சூரியகாந்தியே!
தற்கொலை செய்து நாளைய பில்கேட்டசை கொன்று விடாதே!
உன் வாழ்க்கையை செதுக்கிய பெற்றோரை விட்டுச் சென்று
துக்கத்தின் சிறையில் ஆயுதக் கைதியாய் அடைக்காதே!
நினைவின் மொழியும் பிரிவின் வலியும் தெரிந்தவனே,
கண் விழித்துப் பார்- உனக்காக ஒரு வாழ்க்கை காத்திருக்கிறது

மறுமுறை ஒருமுறை

கண்ணுல நீர் சுரக்கும்
கடல் அலையும் ஓய்வெடுக்கும்
என் காவிய தலைவியோட
கசங்கிய கதைக்கேட்டா!!

அவள் கவிய நான் பாட
முதல் புள்ளி காணாம
நாளெல்லாம் நான் அழுத
வருஷங்கள் பன்னிரண்டு;
விவரம் நான் அறிந்து
வளர்ந்த நாள்முதல்லா
வித்தியாசம் பார்க்கலையே
அவள் வடிச்ச கண்ணீரு மாறலையே;
வகுப்பு எட்டு தாண்டலையே

பாடநோட்டு எடுக்கலையே
எர் பூட்டிய என் தாத்தன்
எந்தாயி படிப்பாச அறியலையே!

நேத்து ஆடுகுட்டி மேய்க்கையில
நீ பாடம் படிச்ச கதை சொல்ல
நீ பெற்ற மகள் எனக்கு
வாய்பேச்சு வரலையே
உன்னை பெற்ற மகராசனை- நான்
வசைபாடாம இருக்கலையே!

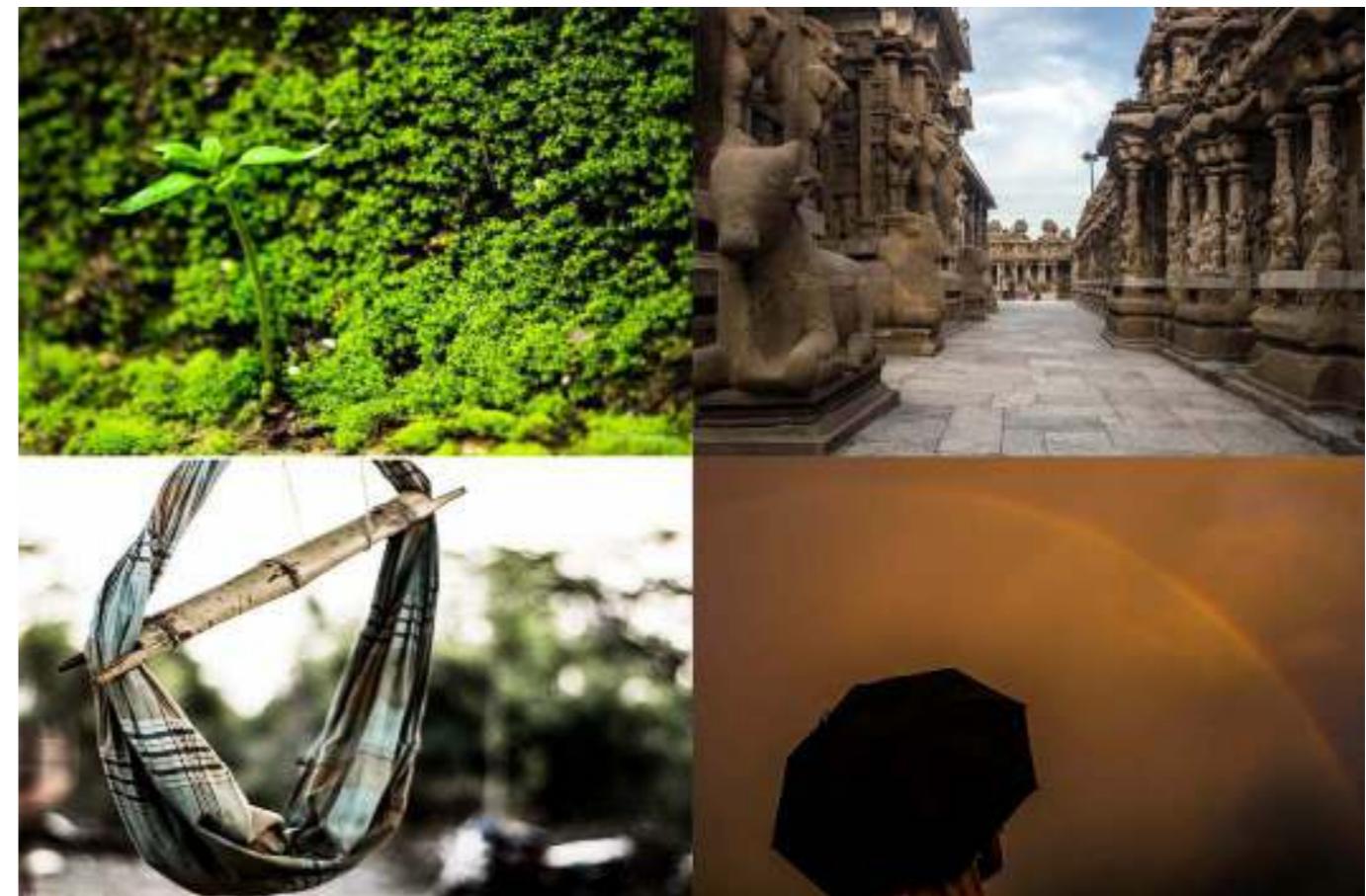
ஜம்பது வயசலையும்
நீ ஓயாம ஒப்புவிச்ச
தேசிய கீதம் கசக்கலையே
தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து மறக்கலையே!

நீ பெற்ற பிள்ளைகள்
நாறு கோடி சேர்த்தாலும்
நீ பட்ட கடனுக்கு
ஒரு காசு தேறாதே!

என்ன தவம்
நாங்கள் செஞ்சோம்
எந்தாயி உன் வயிற்றில்
தான் பிறக்க,
உயிரை மறந்து நீ, எங்களுக்கு

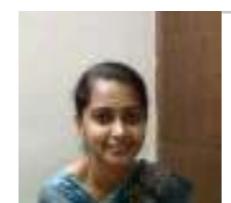
ஓயாம தான் உழைக்க!
எங்களை தீராத கடனாளியாக்கி
நல்ல சுகம் தேடிவெச்ச!!

என் மூச்சு மறந்தாலும்
உன் முகம் நெஞ்சில் நிக்கும்; -
தண்ணீரின்றி
தாகத்திற்கே நான் தவித்தாலும்
என் கண்ணுல நீர் சுரக்கும்;



Picture Credits: Anand T, Sanjeev M, Prem Kumar A (clockwise from top)

Vi(Vee)zha Maram by:



Kavitha P
Alumnus
Amrita School of Engg.

Short poems by:



Varadharaj M
Alumnus
Amrita School of Engg.

மயிலீறு மனதோடு ஒர் நேர்காணல்



ஹரீஷ்: கல்லூரி மலருக்கு முதல் முறையாக தமிழ் பேட்டி எடுக்க வேண்டும் என எண்ணிய போது, தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரை பேட்டி எடுத்து துவங்கினால் சிறப்பாக இருக்கும் என்று உங்களை தேர்வு செய்தோம்.

முதல் முயற்சியிலே என்ன சந்தித்ததற்கு மிகவும் நன்றி. இன்றைய இளைஞர்கள் தமிழ் குறித்து ஆர்வமாக இருக்கிறார்களா என்ற எனது சிறிய சந்தேகத்தை இன்று நீங்கள்

போக்கியுள்ளீர்கள். மிக்க நன்றி!

திவ்யா: சுமதி என்ற இயற்பெயரை ‘தமிழ்ச்சி’ என மாற்றிக் கொண்ட காரணம் என்ன? தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் அனைவரும் தமிழ்ச்சி என கூப்பிட்டால் திரும்ப பார்க்கும் உரிமை உள்ளபோது நீங்கள் இந்த பெயரை தேர்வு செய்ததன் காரணம்?

நான் எழுத வந்த சமயம் சுமதி என்ற பெயரில், கவிதைப்பரப்பிலும் புதினப்பரப்பிலும் இருவர் இயங்கிக்

கொண்டிருந்தனர். குழப்பத்தை தவிர்க்க புனைப்பெயர் தேடிய பொழுது, யோசனையின்றி எடுத்த பெயர் தான் தமிழ்ச்சி. தமிழ் கிராமத்து பெண்ணின் பின்புலம் ‘தமிழினி’, ‘தமிழி’ என்ற சொற்களில் வந்தாலும், ‘தமிழ்ச்சி’ என சொல்லும் போது ஏற்படும் பெண்மை பெருமிதம் இவற்றில் பிரதிபலிக்கவில்லை. தமிழ் அடையாளம், பெண்மை பெருமிதம், இரண்டும் சேர்ந்ததே தமிழ்ச்சி.

ஹரீஷ்: ‘பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரம் தமிழில் பெயர்க்க வேண்டும்’ என்றார் பாரதி. எந்த நூல்களை தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு செய்ய தங்களுக்கு ஆசை?

மொழிபெயர்ப்பு *Translation*
என்பதிலிருந்து *Transcreation*க்கு வந்து விட்டது. அதாவது மொழிபெயர்ப்பே இன்னொரு படைப்பு.ஆங்கிலத்தில் உள்ள *Romantic Poets* எனப்படும் இயற்கை சார்ந்த கவிஞர்கள், ஆப்பிரிக்க பெண் கவிஞர்கள், புலம்பெயர்ந்து வசிக்கும் தமிழ் கவிஞர்களின் கவிதைகளை மொழிபெயர்க்க ஆசை. தமிழை வேராகவும் மற்ற மொழிகளை சிறஞ்சிகளாகவும் வைத்துக் கொண்டால் பல நாட்டுக் காவியங்களையும் தமிழிலேயே நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். அதனால் தான் மொழிபெயர்ப்பு ஒரு முக்கிய செயல்பாடு என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

கௌதம்: ஒரு பெண் எழுத்தாளராக நீங்கள் சந்தித்த சவால்கள் குறித்து?

சவால்கள் என எனக்கு பெரிதாய் ஏதுமில்லை. என் அப்பாவும் அம்மாவும் முற்போக்கு சிந்தனை உடையவர்கள் என்பதால் நான் நினைத்ததை படிக்கவும், பேசவும், எழுதவும், எனக்கு சுதந்திரம் இருந்தது. எனக்கு சவாலாக இல்லை என்பதால், அனைத்து பெண்களுக்கும் அப்படி என்று கூறிவிட முடியாது. குறிப்பாக பெண் எழுத்தாளர்களுக்கு, அவர்களது குடும்பமும், சாதீய ஆதிக்கமும் ஒரு பெரிய தடையாக இருக்கிறது. மனதிற்கு பட்டதை துணிச்சலாக எழுதும் சாதகமான சூழ்நிலை இல்லாதது ஒரு பெரிய சவால். எழுத்தாளராய் மட்டுமிருந்து ஒருவர் வாழ்க்கை நடத்தி விட முடியாது என்பதே ஒரு மிகப்பெரிய சவால் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஹரீஷ்: ஆங்கில புத்தகங்கள் பல ஸட்சம் பிரதிகள் விற்கின்றன. ஆனால் தமிழில் அப்படி விற்கும் நூல்கள் இல்லை. தமிழ் புத்தகம் வாசிக்கும் பழக்கமும் ஆர்வமும் குறைந்து வருகிறதா? அதை சரிசெய்ய என்ன செய்யலாம்?

‘குறைந்து வருகிறது’ என சொல்வதை விட ‘இல்லை’ என்று தான் நான் சொல்வேன். என் வீட்டுப் பிள்ளைகளை நான் தமிழ் கவிதைகள் சொல்லியே வளர்த்தாலும், ஒரு ஆங்கில நாவலை இரவோடு இரவாக வாங்கவே

வரிசையில் நிற்கிறார்கள். ஒரு தமிழ் புத்தகத்திற்கு அப்படி நடப்பதே இல்லை. நம் அளவுகோல்கள் மேலை நாட்டை சார்ந்தே உள்ளது. எத்தனை பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு தமிழ் கதை சொல்லி வளர்க்கிறார்கள்? இரும்புகை மாயாவி, ரெட்டைவால் ரங்குடி, இவையெல்லாம் இன்று யாருக்குமே தெரியாமல் போய்விட்டது. தமிழில் இத்தனை விஷயங்கள் உள்ளது என குழந்தைகளுக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும். தமிழ் புத்தகங்களுக்கான Demand நாம் தான் உருவாக்க வேண்டும். இந்த பொறுப்பு பெற்றோர்களுடையது.

திவ்யா: நம் நாட்டுப்புறக் கலைகள் என்றாலே சினிமாவில் சித்தரிக்கப்படுகின்ற நடனம் தான் சாதாரண மக்கள் மனதில் தோன்றுகின்றது. நம் நாட்டுப்புறக் கலைகள் நழிவடைந்து வருவதற்கு ஊடகங்களிலிருக்கும் சினிமாவின் ஆதிக்கம் தான் காரணமா?

இதே கேள்வியை
திரைத்துறையினரிடம் கேட்டால், மக்கள் அதைத் தான் விரும்புகிறார்கள் என்று சுலபமாகச் சொல்லி தப்பித்து விடுவார்கள். ஆனால், நான் உங்கள் பக்கம் தான். அவர்களுக்கிருக்கும் சமூகப்பொறுப்பை ஏற்கவேண்டும். சினிமாவில் காட்டப்படும் ஆபாசமும், பெண்கள், திருநங்கைகளுக்கு எதிராக வரும் வசனங்களையெல்லாம் அந்த இயக்குனர் நினைத்தால் தவிர்க்கலாம். சினிமாவை மட்டும் ஒரு காரணமாக

நான் சொல்லவில்லை. ஆனால், சினிமா ஒரு முக்கியக் காரணம் என்பது என் கருத்து.

ஹரீஷ்: ‘பிசாசு’ படத்தில் திரைப்பாடல் எழுதிய அனுபவம் குறித்து?

நிறைய பாடல் எழுதும் வாய்ப்புகள் வந்தும் அவற்றை நான் தவிர்த்து வந்தேன். ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலுக்கு பாடல் எழுத என்னால் இயலாது. ஆனால் பிசாசு படத்தில் எனக்கு கொடுக்கப்பட்ட சூழல் வித்தியாசமானது. ஒட்டுமொத்த உலகத்திற்கான கருணையை வேண்டும் ஒரு கவிதை சூழல் என்பதாலும், இயக்குனர் பாலா மற்றும் மிஷ்கின் மீது இருந்த மரியாதையினாலும் இந்த பாடல் எழுதும் வாய்ப்பை ஏற்றுக் கொண்டேன். மிஷ்கின் சிறந்த படிப்பாளி; கவிஞரும் கூட. அதனால் எழுதுவதற்கான் சுதந்திரம் எனக்கு இருந்தது. இந்த பாடல் என் மனிதிற்கு மிகவும் நெருங்கியது.

பாடலின் ஒவ்வொரு வரிக்கும் கவிஞர் பொருள் விளக்க, அதை கேட்டு நாங்கள் தினைத்தோம்.]

கௌதம்: அழிந்து வரும் நாடகக்கலையை புதுப்பிக்க என்ன செய்யலாம்? ஒரு நாடகக் கலைஞராய் உங்கள் கருத்து?

நாடகக் கலை அழிந்து வருவது



From left: Gowtham S, Dhivyapriya N, Dr. Thamizhachi Thangapandian, Harish S

மிகவும் வருந்தற்குரிய விஷயம். பழைய நாடகங்களுக்கு சமகால *interpretation* தரும் நாடகங்களுக்கு வரவேற்பு இருக்கும். உதாரணத்திற்கு, ‘வஞ்சமகள்’ என சூர்ப்பணகை நாடகம் ஒன்று நாங்கள் நடத்தினோம். இன்று பெண்களுக்கு எதிராக நிலவும் அமிலவீசையும், காவியத்தில் வரும் மூக்கறுத்தலையும் உவமைப்படுத்தி நாடகக் கரு ஆக்கினோம். இவை நாடகக் கலையை relevant ஆக ஆக்கும். அது தவிர தமிழுக்கென்று பிரத்தியேகமாக ‘National School of Drama’

போன்ற ஒன்றை துவங்க ஆசை.

ஹரீஷ்: ‘Tamil Literature towards new direction’ என்ற தங்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைப் பற்றி?

வெறும் பழம் பெருமைகளை சொல்வதோடு நிறுத்தாமல், இன்றைய சூழலுக்கு தமிழ் இலக்கியத்திலிருந்து என்ன எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பதே அந்த ஆய்வுக்கட்டுரை. பழைய காவியங்களையும், காப்பியங்களையும் 21ம் நூற்றாண்டின்

கண்ணோட்டத்திலிருந்து ஆய்வு செய்வதே அதன் நோக்கம்.

திவ்யா: மொழி என்பது நம் கருத்தை வெளிப்படுத்த உதவும் ஒர் கருவி. அப்படியிருக்க, புளூடுத், ::பேஸ்புக் போன்ற வார்த்தைகளை உள்வாங்கிக்கொண்டு மொழியை வளர்க்கலாமா?

மொழி என்பது நெகிழிந்துக் கொடுத்தால் தான் வளர முடியும். சமீபத்தில் ஆக்ஸ்:போர்டு அகராதியில் புதிதாக இணைக்கப்பட்ட தமிழ் வார்த்தைகளின் பட்டியல் வெளியிடப்பட்டது. Technical terms எனப்படும் தொழில்நுட்பச் சொற்களை, உதாரணத்திற்கு, புளூடுத், ::பேஸ்புக், இவையெல்லாம் உள்வாங்கிக்கொள்வதில் தவறில்லை. பிற நாடுகளுக்குச் செல்லும்போது, தாய்மொழியில் இதுப்போன்ற சொற்களைப் பழகியிருந்தால், அங்கேச் சிரமங்களைச் சந்திக்க நேரிடும். ஆனால் இந்த நெகிழிவுத் தன்மையின் எல்லை எது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்துக்கொள்ள வேண்டும். Proper nouns அதாவதுப் பெயர்கள், வழக்குச் சொற்கள் (காஃபி போன்றவை), தொழில்நுட்பச் சொற்கள் ஆகியவற்றை வலிந்துத் தனித்தமிழில் மொழிபெயர்க்க வேண்டியதில்லை. அதே சமயத்தில் அடிப்படை அமைப்பினை மாற்றாமலிருக்க வேண்டும்.

கௌரி: உங்கள் எழுத்தினை

ஊக்குவிக்கும் சூழ்நிலை ஏதாவது உள்ளதா? அது என்ன? அதை நீங்கள் எப்படி அமைத்துக் கொள்வீர்கள்?

அப்படி எதுவும் இல்லை. புத்தி சார்ந்து எழுதுவதற்கு சூழல் வேண்டும். உதாரணத்திற்கு, விமர்சனக் கட்டுரை எழுதுவதற்கு ஒரு அமைதியான சூழல் வேண்டும். ஆனால், உணர்வு சார்ந்து எழுதும்பொழுது அது தேவையில்லை. வாழ்க்கை ஒரு சம்மட்டிக்கொண்டு ஓங்கி அடிக்கும்பொழுது, எந்த இடமாகயிருந்தாலும், காலமாகயிருந்தாலும்; இரண்டு நிமிடம், பேப்பர், பேனா போதும் எழுதுவதற்கு. சூழ்நிலை அங்கே முக்கியமில்லை. நான் உணர்வு சார்ந்து ரசிக்க எனக்கு சூழ்நிலை வேண்டும்; ஆனால் படைக்க சூழல் ஒரு முக்கிய அளவுருவாகத் தோன்றவில்லை.

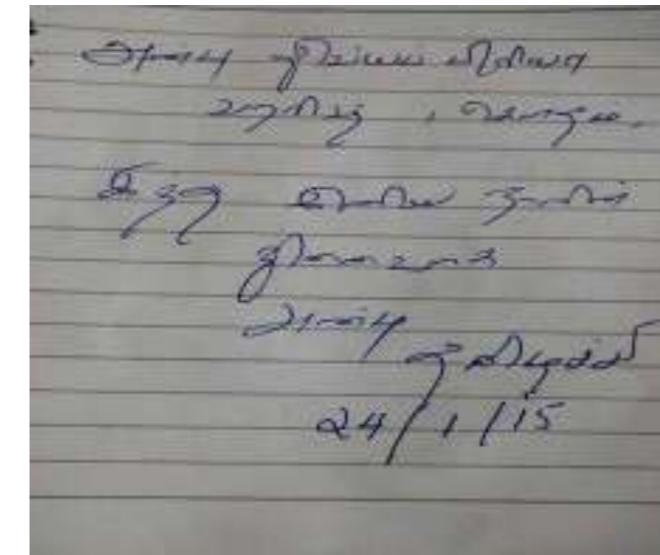
ஹீஷ்: இன்றைய இளைஞர்கள் யாரை முன்மாதிரியாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

நடிகர்களையோ, பெரும் முதலாளிகளையோ தான் முன்மாதிரியாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில்லை. நமக்கான முன்மாதிரிகள் நமக்கு அண்மையிலேயே இருக்கிறார்கள். உங்கள் அம்மாவை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவளது உலகமே உங்களைச் சுற்றி தான் இயங்குகிறது. எனிய அறம் சார்ந்து இயங்குபவர்கள், சமுதாயத்துக்கு உண்மையிலேயே

உதவுபவர்கள் என எக்கச்சக்க பேரை முன்மாதிரியாய் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

திவ்யா: இறுதியாக, உங்கள் கல்லூரி மாணவ மாணவியர்களுக்கு நீங்கள் கூற விரும்பும் கருத்து...

இந்தக் கால இளைஞர்களிடம் நான் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்துள்ளேன். நம்பிக்கைக்குறியவர்களாகவும், சமநோக்குச் சிந்தனை உடையவர்களாகவும் திகழ்கிறார்கள். அவர்களிடம் பகிர வேண்டிய சிந்தனை இதுதான். கட்டாயம் அனைவரும் சங்க இலக்கியங்களை படியுங்கள். நம் வாழ்வின் அனைத்து பிரச்சினைகளுக்கும் சங்க இலக்கியத்தில் விடையுண்டு. உங்கள் வெற்றி என்பது சமுதாயம் சார்ந்த பணம் சார்ந்த விஷயமில்லை என்ற தெளிவோடு இருங்கள். உங்கள் வெற்றி உங்கள் கையில்!



യാമാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് ദരു തിരിഞ്ഞുനോട്ട്



Anjali B
Senior Year
Aerospace

കാറ്റിൽ പറക്കുന്ന മുടിയിഴകൾ ഒരുക്കി വെളിച്ചിലെ കാച്ചകളെ ഭൂതകാലത്തേക്കു തള്ളി മുന്നോട്ടു പേബാവുകയാണ് സാൻ. നാലുവർഷത്തെ സപ്പനമാണ് വള്ളം പുള്ളം മിയുന് ആ വച്ചികളിലും വലതുകൈ കൊണ്ക് മകരം മുടിയിഴകളിൽ കുടി വിരൽ തുന്നുകൾ ഓടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ജീവന്റെ രേഖകൾ വിറയാർന്നതുമാണ്.

എൻ്റെ കണ്ണുകൾ അവരിലേക്കുന്നില്ലെങ്കും തോറും പുതുമയും മനസ്സിൽ കുറെ ചോദ്യങ്ങളും പുകയാൻ തുടങ്ങി. വൃഥതയും ആ മനുഷ്യൻ തന്റെ വലതുകൈ കൊണ്ക് മകരം മുടിയിഴകളിൽ കുടി വിരൽ തുന്നുകൾ ഓടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ജീവന്റെ രേഖകൾ വിറയാർന്നതുമാണ്.

പെട്ടെന്നേനോ

ഓർത്തപോലെ

അയാൾ മടി

യിൽ വച്ചിരുന്ന

രു പഴവും കവറിൽ

നിന്നും

കുറെ എഴുത്തുകളെടുത്ത്

അതിൽ കണ്ണുനട്ടിരുന്നു.

ഇതിന്തിയിലെപ്പോഴോ,

ആരെയെന്നും അനാമത്തിന്തിൽ

കരിഞ്ഞു

നോക്കി,

പെട്ടെന്ന്

സാനോരു

അപരാധിയേപ്പോലെ

നോട്ട് പിൻവലിച്ചു;

പക്ഷേ ഇടയ്ക്കിടെ

എനിക്കും

ആ സപ്പനത്തിനും

ഇടയിൽ കാതിരിച്ചില്ലെന്നും

ഈ സപ്പനം

ഉള്ളം അഭിരുചി

മുണ്ടിയും

ആർക്കുട്ടം. അപ്പുപ്പൻ മരം ദയം കൊണ്ടെന്ന
പോലെ ആടി ഉലയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യകാശങ്ങൾ.....
കരച്ചിൽ..... കാത് കുർപ്പിച്ചപ്പോൾ എനിക്കു വേണ്ടപ്പെട്ട
ശവ്വം. “അയ്യോ, നാൻ എടുക്കലേ..... എനക്ക് എത്തുമെ
തെറിയാത്.....”

“ഹാ !!!! എവിടെയാണ് നീ അടിച്ചു മാറ്റിയ മല്”.

“പറയടി”

എവിടെനോ കാണാതായ ഒരു മാലയ്ക്കു വേണ്ടി ആ പാവത്തെ തല്ലി ചതയ്ക്കുകയാണ്. ചുറ്റിനും കണ്ണു രസിക്കുന്ന മുതിർന്നവർ എന്നു വിളിക്കുന്ന കുട്ടൻ. ഏകളും കിട്ടിയത് അവൾ മുൻചു കുട്ടിക്കാണിരുന്ന കത്തിയായിരുന്നു. എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ദേഹധ്യം.

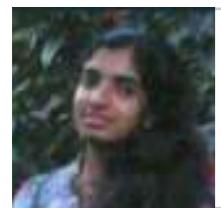
“തൊട്ടു പോകരുത്..... മതി അടിച്ചത്. പോലീസിനെ വിളിക്ക്”.

മുറുക്കി ചുവന്ന ചുണ്ടുകൾ ഓന്നുകൂടെ
നിന്മമനിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കാണാതായ മാല
മദ്ദവിട്ടുനോ കിട്ടി എന്നിയുന്നതു വരെ ഞാൻ നീട്ടിയ
കത്തി താഴ്ത്തിയിരുന്നില്ല.

ആർക്കുടം കാഴ്ച കണ്ട് വിരിഞ്ഞപ്പോൾ
അപ്പുപ്പൻ മരം എന്ന നോക്കി ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു,
അവളും.....

ഈവർ മുതിർന്നെന്ന് എനിക്ക് തോന്തിയ നിമിഷം..... എല്ലാറ്റിനും സാക്ഷിയായി ‘ബോധിൻ’. ഈവർ എന്ന മനുഷ്യൻ ജനിച്ച നിമിഷം. ബോധാദയമുണ്ടായത് എന്നർത്ഥമം. സാക്ഷിയായി ‘ബോധിൻ’.

മുക്തിസൂയ



Anagha Ramdas

Junior Year
Civil Engineering

எரு மஹாகாவுழமாய் போக்குவிலே செய்திவாஸ் கெவான், அதிலே நடந ஸாமாட்டுக்கல் ஜீவிதம் வரிக்கூட ஜநதயூ. ஓரோ வீஜங் உள்ளுவேஷங் அதிகு அளின்றியூ தீர்க்கானாதுத் திருக்கம் தழுவாயிரக்கூ, அத் புரத்தியாக்குக் ஏற்குதான் எரு அடியுள்ளிலே லக்ஷ்வி. பதிகாயிரத்திலேர் வங்ஶங்களுத் தூ ஹதிக் வழதாகத்திற் புள்ளுக்கர்மிக்கல்கூத்துதான் மகுஷ்ஜி. ஏனாலோ அதிலே அத்தெவுங் மூல்யவுங் திரிசூரியாரை நடந மாடுந ஏரு குட்டங் அடியுள்ளிக்கூ.

யർമ്മാർത്തകാമമോക്ഷ പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ അത്യന്തികം സത്യമാണ്. കർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുക എന്നതാണ് പ്രമുഖ ധർമ്മം. കർമ്മ പൂർത്തിയാൽ ലഭിക്കുന്ന ലാഭിനിധിയാണ് അർത്ഥം. ഒരു കാലത്തെ മനുഷ്യർ തന്റെ കർമ്മങ്ങളെ നിഷ്ഠിച്ചുപണ്ടിയാട്ടു അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ഹലേചൃഥിലാതെ,

എന്തു ലഭിച്ചാലും പുർണ്ണമനസ്സാട് ഇരു കൈകളും നീട്ടി സീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നതെന്തെ ഭൂഗോള വ്യത്യാനം ആകെ മാറി മിഞ്ഞപോയി. ഇപ്പോൾ കർമ്മകളാക്കേണ്ട മനുഷ്യൻ അർത്ഥമൊഹികളായിരിക്കുന്നു. പ്രധാനമാദ്ദേശ്യ താൽപര്യം മറിച്ചു കൊണ്ട് വകദേശമില്ലാതെ കർമ്മങ്ങൾ സീകരിച്ച് അർത്ഥം സമാധിക്കുക എന്നതായി ജീവിത ധർമ്മം മാറിയിരിക്കുന്നു. തീവ്രഗതിയിൽ ചലിക്കുന്ന ബുദ്ധി സമന്വയ തങ്ങളുടെ പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിച്ചു

തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആർത്തിയും വൈരാഗ്യഭാവങ്ങളും

ജാലിച്ചു നിൽക്കെ മാനവവംശം ബുദ്ധിഹീനരെ പോലെ
യല്ല മരിച്ച് അതിബുദ്ധിമാർമ്മാരെ പോലെയാണ് നടന
മാടുന്നത്. കൈയ്യിലിരിക്കുന്ന ഒരു പക്ഷികുണ്ടിന്തിന്റെ
ഭാവി കൈയ്യുടെ തീരുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.
അതു സ്ഥാനത്തു ജീവന്റെ സ്വത്വത്തെ ദാഖലിക്കുന്നു

അബ്ദുള്ളിൽ എന്നെന്നേക്കുമായി അതിരെ ജീവനെ
ടുക്കാം. ഇവിടെ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയം
സമകാലിന ജീവിതത്തിലും പ്രയോഗിക്കാണ്. ഓരോ

തന്നെതാൻ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലചാക്രം സമ്മാരികൾ ഒന്നും തിരിച്ചറിയാതെ മുന്നേറുന്നു. തന്റെ ജീവിത സംഘർഷങ്ങളുടെയും സംഭവങ്ങളുടെയും നിർമ്മാതാവ്, അവനവരെ തീരുമാനങ്ങളും വിചാരങ്ങളുമാണ്. മനസ്സ് നയിക്കുന്ന പാതയിൽ കാലടിസ്പർശങ്ങൾ തെളിയിക്കേണ്ടും അതോ സത്യവും തെളിക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടു സമ്പരിക്കേണ്ടും എന്നത് സന്തും തീരുമാനമാണ്. അർത്ഥാഗഹം ഒരു പാപമല്ലോ പക്ഷേ അതിനുവേണ്ടി സീക്രിക്കറ്റ് സമഖ്യങ്ങൾ പലതാണ്. ചോദ്യാത്മരിയിൽ ലഭിക്കുന്ന സഹോത്രപ്പനങ്ങൾ കർമ്മരിതിയേയും അതിനോടൊപ്പം ഭാവിയേയും നിർച്ചയിക്കുന്നു.

எரு ஹிச்சிவெட்டுக்காரன்று அற்றமெல்லை ரீதியினால் இவனியில் பாபமான். ஏனால் அடுப்போல் கூகூசேஷன்களை அது கர்மம் பூர்ணமானதேயோடு அடங்கிக்கொண்டு. அதிகாலை சித்ரஶூப்தஸாந்திர பிரகாரம் அது கர்மயாரிக்கி பூர்ணமானதை பாபவிமுக்தரான். எல்லா விஷயங்களுடையும் மூலம் காஷ்சுபாடில் அதிகாரித்துமான். வழகுப்பும் ஜனங்களுக்கு வெவியூமாய் கண்ணுக்கண்ணு போலெல் காஷ்சயும், விவரம் ரீதிக்கண்டு வழகுப்புமாயிரிக்கூடு. அங்குமானபிரகாரம் மாருடு ஆசயங்கள் ஹானிகரமாக்காது. கர்மோக்காட்டியில் உள்ள பாம்புமாய் அற்றமோ, ஹான்பை பொம்மிக் குவாசூமானதை தீர்க்கிறிக்கொண்டு. ஹான்பை ஜிவித



Picture Courtesy: Prathibha

ശൈലിയിൽ ഡോജിച്ചു പോകാൻ പറ്റാതെ വേറിട്ട് നിൽക്കുന്ന ഒരുപാട് ജീവനുകളുണ്ട്. അത് ഒരു പരിവ മുതൽ നാൽക്കാലി വരെയാകാം. ഇവരെക്കു കർമ്മനിഷ്ഠയിൽ സത്യസന്ധരായ്, അചബ്ലവരായി നിലനിൽക്കുന്നു. അർത്ഥമോഹം വെടിഞ്ഞ പുണ്യാർത്ഥമാക്കുന്നയി അവർക്കും ഒരു പുണ്യജ്ഞം ലഭിക്കേണ്ട! മനുഷ്യജ്ഞം ലഭിച്ചിട്ടും അതിന്റെ മുല്യം തിരിച്ചറിയാൻ ശ്രമിക്കാതെ വംശജരായിരിക്കുന്നു ആ യോഗ്യതാദാരികൾ. ഒരു കോടിയിലേറെ പുണ്യകർമ്മങ്ങളുടെ വരദാനമാണ് മനുഷ്യായുള്ള്. ബധിരരൂം, മുകരും, വികലാംഗരും, അന്യരും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഈതൊക്കെ ഒരു ദുഷ്കർമ്മ ശിക്ഷയാണ്. മറ്റൊരാരു ജനത്തെക്കാലും മുല്യമുള്ളതാണ് മാനവംഗം എന്ന തിരിച്ചിറിവ് എത്രയും പെട്ടെന്ന് ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. പണ്ണാറിക്കൽ നിലനിന്ന് ഭയഭക്തിയും ആ ഭാവവും ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ നിന്ന് തിരോധപ്രിക്കുന്നു.

കാമം ജീവിപ്പി മഹാരു താൽപര്യമാണ്-വാംഗഭേദമില്ലാത്ത
 കാലസാഭാവം. ഒരു ആയുസ്സിലെ കുണ്ടു മോഹങ്ങൾ
 പോലെ മാറ്റവയ്ക്കാൻ പറ്റാത്ത കർമ്മമാണ്
 അതു നടക്കണം എന്നത് കാലാൺജയാ
 സ്. കാമം ശൃംഗസ്താശമിയുടെ കർമ്മമാണ്
 ബാല്യാവസ്ഥയും കൗമാരവും താണ്ട്
 പരിശീലനം ലഭിച്ചു പുർത്തിയാക്കേണ്ടതാണ് മേര
 അവതരപ്പിച്ച ജീവിത വിഭാഗം. ഭൗതിക അവസ്ഥകൾ
 അനുഭവിച്ച ജീവൻ അടുത്ത ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു
 ഉയർന്ന നോക്കും. ആദ്യത്തെ മുന്ന് അവസ്ഥകൾ
 അതുനുന്നതിയിലുള്ള മോക്ഷകവാടത്തിലേക്കുള്ള ചവിട്ടുഹ
 ദികളാണ്. ഈ ശ്രദ്ധക്രിയകൾ പുർണ്ണ സാഹ്യലത്താണെ
 പുർത്തിയാക്കിയ ഒരു മാനുഷികാത്മാവിഞ്ചെ പുരസ്കാര
 രഹാണ്ട് മോക്ഷാ മോക്ഷാലിപ്പത്തിനിലേക്കാണെ പാടാടുക്കു

പിശേഷക്കാം. എന്നാൽ വിണിടത്തിൽ നിന്ന് പുർവ്വാധികം ശക്തിയോടെ ഉയർത്തുന്നേൻ്റെ കുതിച്ച് പായുന്നവരാണ് യമാർത്ഥ പുരുഷാർത്ഥി. താഴെ തെറ്റിയ ജീവിത നൃകയെ മുങ്ങിപ്പോവുന്നതിൽ നിന്നും കരകയറ്റുന്ന കർത്തവ്യം നാവികന്ദ്രതാണ്. ഈ ആശയത്തിലെ ജീവിതനാകയുടെ ചാലകൻ മനുഷ്യനാണ്. പലപ്പോഴും യാമാർത്ഥ്യബോധം ഇല്ലാതവരെ തങ്ങളുടെ നൃകയെ നടക്കലിൽ എറ്റപ്പെടുത്തും. അവ തിരമാലകൾക്കിടയിൽ ആടി ഉല്ലാസം കൈവിൽ കടലിൽ ലയിച്ചുചേരുന്നു. പക്ഷേ ഈ ലയനം മോക്ഷമല്ല. മുങ്ങിപ്പോയാൽ ഒരു അതുനശക്തിയെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് നീളി കയറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതാണു ധർമ്മപാലനം, മോക്ഷ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള സഖാരം. മടി എന്ന ദ്വരാത്മാവ് മനുഷ്യവുഡിയെ വശത്താക്കി കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പലരും ആ മന്ത്രജാലത്തിൽ അബാദാംശ ചെയ്തു കുടുന്നു. സുവലോലുപ്പരായി കഷ്ടപാടുകൾക്കെതിരായുള്ള സഹനശേഷി നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരുപാടു ജനങ്ങൾ ആത്മാഹൃതി എന്ന പ്രക്രിയ ഒരു കർമ്മമുക്തിക്കാണി സികിരിക്കുന്നു. മുകളിൽ ഉള്ളവിച്ച് ആ ക്രിയാസാമം ഉച്ചറിക്കുന്നതെ മഹാപാപമാണ്. ഈ തിരിച്ചറിവ് വേണമെങ്കിൽ പുതുതലാറു ഒരുംടി മുന്നുത്തിരിക്കുന്നതും നേടേണ്ണിയിരിക്കാനും

പുരാണങ്ങൾ അർമ്മവത്താണ്. അതുപോലെ തന്നെ വികാര പരിചയാത്മകളാണ് പുരാണിക കമാപാത്രങ്ങൾ. അതിൽ നിന്നു തെളിയുന്ന നിശ്ചലുകളുടെ ആശയങ്ങൾ മനുഷ്യർ ഉപനയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിജീവിയായ മാനവരാശി അത് ഉൾക്കൊണ്ട് മറ്റ് ജീവനുകൾക്കും കൂടിയും നൽകണാം

മനസ്സ് ഒരു ബഹുമാന്ത്രമാണ്. കടിഞ്ഞാണിടാതെ വിചയച്ചാൽ അത് പറന്ന് പറന്ന് ഏതൊരു അകലത്തിലേക്കും വേണ്ടുമെങ്കിലും റിടിച്ചാ കയറാം. റിക്കാരണ്ടുൾ

പ്രദർശിപ്പിക്കണം. ഉള്ളിൽ പതിനേരിരുന്നാൽ ഒരു നാൾ അത് ജാലാമുഖിയായി അതിതാപത്താൽ ആവിർഭവിച്ച് ആ ശരീരത്തെ ദഹിപ്പിച്ചുകളയും. ദഹനപ്രക്രിയകൾ പലവിധമാണ്. സ്വയഹത്യ, പരഹത്യ, തീരോജ്വാനം, മർഖനം, അപഹരണം എന്നൊക്കെ. മുകളിൽ താങ്ങാനാവാതെ ഭോരം ബെച്ചതിനു ശ്രേഷ്ഠം അതു നീകിയാൽ, ഉയർന്നു പൊങ്ങും. ഇതു തന്നെയാണ് മനുഷ്യാവസ്ഥ. വികാരങ്ങൾ ഗൈവാൻ സൃഷ്ടിച്ചത് ഭാവതാൽപര്യങ്ങൾക്ക് അടിമയും. ഒരു പുർണ്ണ - യോഗി ആകാൻ എളുപ്പമല്ല, വികാരങ്ങൾക്ക് അടിമയാശ്വരത സബ്യുൾഡി നയിക്കുന്ന പാതയിൽ ഭൈവത് ദർശന മഹാപുണ്യത്തിലേക്കു അടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് സസ്യർഭ്മമോക്ഷം. സന്ദനതയും സന്ദമതയും എല്ലാവ രൂടെയും ലക്ഷ്യമാണ്. ഒരു പുർണ്ണ ജീവഞ്ചേ നേർപ്പാതി

മുന്നേറുവിൽ ധർമ്മപാലകരായി ഫലം നേടുവിൽ ...
“കർമ്മണ്യോവാദി കാരണമും മാമലേഷ്ടുകദാചന”



Picture Courtesy: Adhithya Kugan

വിടപറയാനൊരുങ്ങുമ്പോൾ 😞



Radhika R
Senior Year
EIE

“അ സാധനങ്ങളാക്കെ ഒന്നടക്കിപ്പുറുക്കി വെക്കുന്നുണ്ടോ നീം? എന്നാ ഈ കുട്ടി ഇങ്ങനെ ചടങ്ങുക്കൂടി മുൻകൂന്നത്?”. എൻ്റെ ഇരുത്താം കണ്ണ് അമുഖപോരി യാത്രകളും എനിക്ക് പുതിയ സുഹൃത്ത് ബന്ധങ്ങൾ തന്നു. ഇതിനു മുൻപു വരെ എനിക്കെപരിചിതരായ മനുഷ്യരും വിദ്യരാമായിരുന്ന യാമാർത്ഥ്യങ്ങളും എൻ്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നു വന്നു. തകർന്നുപോകുന്ന അവസ്ഥകൾ പലപ്പോഴും ജീവിതത്തിലുണ്ടായി. ഈ അവസ്ഥകളിൽ എന്ന കൈപിടിച്ചുയർത്തിയവരും പിന്തുടരുന്നും എനിക്കുലെ മാറ്റങ്ങൾക്കു കാരണക്കാരായി. മെത്രേയിൽ നിന്നും ഗാർജിയിലേക്കു മാറ്റപ്പോൾ, താൻ ഉച്ചക്ക്ഷണം കൊടുത്തിരുന്ന കാക്കകളോട് എനിക്ക് വിടപറയേണ്ടി വേണ്ടും. ആരു വന്ന തലോടിയാലും മുഖം കുറപ്പിക്കാതെ, എപ്പോഴും നിശബ്ദം പാലിക്കുന്ന കുടുക്കൾ നിഷ്കളുകു മുഖം ഇനി കാണാൻ സാധിക്കില്ല. സെമസ്റ്റർ എക്സാമിനേറ്റ് തലേ ദിവസം കംബെവൻ സ്റ്റഡിയൂട്ട് പേരിൽ ലെല്ലബൈ റിയിലിരുന്നു പരദുഷണം പറഞ്ഞതും സുഹൃത്തുകളുടെ കൈളിൽ നിന്നും കടം വാങ്ങി കാണ്ണിനിൽ പോയതുമല്ലാം ഇനി ഓർമ്മകളിൽ മാത്രം. 2015 മെയ് മാസത്തിൽ ഈ കോളേജിനോട് വിടപറയുമ്പോൾ ഹാങ്ങിലെ ആരോ കെട്ടിയ മനിയുടെ ശബ്ദവും ആശ്രമത്തിലെ മുളകളുടെ സംശിവയും എത്ര കേട്ടാലും മതി വരാത്ത “ലോകാസമസ്താ സുവിനോ ഭവതു്” എന്ന യുണിവേഴ്സിറ്റി പ്രൈറ്റിലെ നഷ്ടമാകും. ഇവിടുതൽ മണ്ണമുടിയ മലകളുടെ സംശയവും മയിലുകളും പുകളും മരങ്ങളും, എനിനേരെ പറയുന്ന പ്രൈ.ടിബ്യോക്കും സരസതിസ്റ്റാച്ചുവും ഇനിയെന്ന കാണാൻ സാധിക്കില്ല. നാല് വർഷം ഭദ്രമായി കൊണ്ടു നടന്ന എൻ.ഡി കോളേജിലെ പ്രീത പ്രിയപ്പെട്ടതാണെന്ന് താൻ മനസ്സിലാക്കിയത്.

നാലു വർഷം കൊണ്ട് എൻജീനീയറിങ്ക് ബാലപാംങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ജീവിതത്തിലെ ബാലപാംങ്ങൾ നാന് പറിച്ചു. ഗോകുലാഷ്ടമിയും, അനോജയും അമുതപുരി യാത്രകളും എനിക്ക് പുതിയ സുഹൃത്ത് ബന്ധങ്ങൾ തന്നു. ഇതിനു മുൻപു വരെ എനിക്കെപരിചിതരായ മനുഷ്യരും വിദ്യരാമായിരുന്ന യാമാർത്ഥ്യങ്ങളും എൻ്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നു വന്നു. തകർന്നുപോകുന്ന അവസ്ഥകൾ പലപ്പോഴും ജീവിതത്തിലുണ്ടായി. ഈ അവസ്ഥകളിൽ എന്ന കൈപിടിച്ചുയർത്തിയവരും പിന്തുടരുന്നും എനിക്കുലെ മാറ്റങ്ങൾക്കു കാരണക്കാരായി. മെത്രേയിൽ നിന്നും ഗാർജിയിലേക്കു മാറ്റപ്പോൾ, താൻ ഉച്ചക്ക്ഷണം കൊടുത്തിരുന്ന കാക്കകളോട് എനിക്ക് വിടപറയേണ്ടി വേണ്ടും. ആരു വന്ന തലോടിയാലും മുഖം കുറപ്പിക്കാതെ, എപ്പോഴും നിശബ്ദം പാലിക്കുന്ന കുടുക്കൾ നിഷ്കളുകു മുഖം ഇനി കാണാൻ സാധിക്കില്ല. സെമസ്റ്റർ എക്സാമിനേറ്റ് തലേ ദിവസം കംബെവൻ സ്റ്റഡിയൂട്ട് പേരിൽ ലെല്ലബൈ റിയിലിരുന്നു പരദുഷണം പറഞ്ഞതും സുഹൃത്തുകളുടെ കൈളിൽ നിന്നും കടം വാങ്ങി കാണ്ണിനിൽ പോയതുമല്ലാം ഇനി ഓർമ്മകളിൽ മാത്രം. 2015 മെയ് മാസത്തിൽ ഈ കോളേജിനോട് വിടപറയുമ്പോൾ ഹാങ്ങിലെ ആരോ കെട്ടിയ മനിയുടെ ശബ്ദവും ആശ്രമത്തിലെ മുളകളുടെ സംശിവയും എത്ര കേട്ടാലും മതി വരാത്ത “ലോകാസമസ്താ സുവിനോ ഭവതു്” എന്ന യുണിവേഴ്സിറ്റി പ്രൈറ്റിലെ നഷ്ടമാകും. ഇവിടുതൽ മണ്ണമുടിയ മലകളുടെ സംശയവും മയിലുകളും പുകളും മരങ്ങളും, എനിനേരെ പറയുന്ന പ്രൈ.ടിബ്യോക്കും സരസതിസ്റ്റാച്ചുവും ഇനിയെന്ന കാണാൻ സാധിക്കില്ല. നാല് വർഷം ഭദ്രമായി കൊണ്ടു നടന്ന എൻ.ഡി കോളേജിലെ

ആശയവിനിമയകല

Sivadas K P

Faculty
Dept. of English

ആശയവിനിമയം കലാം. മനുഷ്യരെ മാത്രം പ്രത്യേകതയാണ്. ഈ കഴിവ് ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗ പ്രൗഢത്തിയില്ലെങ്കിൽ പരാജയം നേരിട്ടേണ്ടി വരും. സിഖിവിശേഷമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ കേൾവിക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ അപൂർവ്വമായ പ്രപഞ്ചം സൂഷ്ഠിക്കാനാവും. തൊഴിൽ ഭാതാവും, തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നവരും, അഖ്യാപകരും, വിദ്യാർത്ഥികളും ശക്തമായ ആശയവിനിമയ ഉപാധി കൊണ്ടാണ് വിജയം കൈവരിക്കുന്നത്. കൂടുംബാക്കങ്ങളും സുഹൃത്തുക്കളും ഒച്ചിത്യപൂർണ്ണമായ സംവേദന രീതി കൈകൊള്ളുന്നോടെ ജീവിതാന്ത്രികങ്ങളും സുവാദങ്ങളും നാം അറിയുന്നുണ്ടു്.

ഭാഷയില്ലാതെയാണ് പക്ഷികളും മുഗങ്ങളും ജീവജാലങ്ങളും വിനിമയം നടത്തുന്നത്. ശബ്ദവും മരം വും അവ സ്വീകരിക്കുന്നു. നിരീക്ഷണത്തിലൂടെ എത്ര മാത്രം ഭാഷകളാണ് അവ ഉപയോഗിക്കുന്നത്? നാം അൻ യാത്ര സുക്ഷമമായ സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെ പ്രകൃതിയും അവയും ആശയം പങ്കുവയ്ക്കുന്നു. പുകളിലെ തേൻ നുകരാൻ തേനീചയയുമായുള്ള സംഗമം കൊതിക്കുന്നേയാൽ വാക്കുകളില്ല അവരുടെ ഭാഷ. തെനസർഗിഗമായ പരിമുള്ളിലൂടെയാണ് ഈ വിവരം അറിയിക്കുന്നത്. രാത്രിയിൽ നരിചീരുകൾ പറന്നു കളിക്കുന്നത് ആണോളന്നങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു കൊണ്ടാണ്. പ്രകൃതി തന്റെ ഭാഷ, ‘മഹന്’ത്തിലൂടെ, ജീവജാലങ്ങൾക്കുള്ള ലോകം തുറന്നു കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. തന്നില്ലോ സമയമില്ലെന്ന് തേനീച്ച പുറവിനോട് പരിയാരില്ലോ.

ആശയവിനിമയ റീതികൾ വെവ്വേഡിപ്പാർ
കുർഖ്മാൻ. പൗരാണിക ഭാരതത്തിൽ ആചാര്യൻമാർ
ശിഷ്യൻമാർക്ക് ‘മഹം’ എന്ന ആശയപ്രേപ്പം
തുറന്നിട്ടിരുന്നു. സംസാരിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവർ
ആംഗ്യങ്ങളിലുംതയാണ് ഇത് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്.
അവരുടെ ഭാവങ്ങൾ വാക്കുകൾക്കപ്പോരത്തുള്ള
അർത്ഥത്തെയും വികാരത്തെയുമാണ് മുലനും ചെയ്യുന്നത്.
നർത്തകിമാരും കളിയരങ്ങിലെ ആശാൻമാരും രൂദാഭിന
യങ്ങളിലുംതയാണ് ആസ്പദനച്ചക്രവാളം തുറക്കുന്നത്.
പ്രാചീനഗൂഹാചിത്രങ്ങളിൽ ഭാഷയ്ക്കപ്പോരുമുള്ള വിന
മിയമുണ്ട്. അമ്മ കുഞ്ഞിനെ താലോലിക്കുന്നോൾ
സന്നേഹനിർവ്വചിയിയുടെ കൂളിർമയിൽ സർഗ്ഗീയത
അനുഭവിക്കുന്നത് സ്വപ്നശത്രാലാണ്. സുരോദയം പ്ര
കൃതിയിലെ ചരാചരങ്ങളെ ഉണ്ടത്തുന്നതിനുള്ള പ്രകാ
ശോർജ്ജമായി പരിബന്ധിക്കുന്നു. ആധുനിക ലോകത്തെ

സാഹയും സാങ്കേതിക വിദ്യയും സ്കൂൾടിക്കുന്ന വിനിമയ സംസ്കാരം അനുറവിഷം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സന്ദേശങ്ങളും അറിവുകളും വികാരങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളുമാണ് ആശയവിനിമയത്തിലൂടെ നാം മഹാരാജാർക്ക് പകരുന്നത്. അഭ്യംപകൻ കൂണ്ട് മുൻയിൽ തന്റെ ആശയപ്രപഞ്ചത്തിലൂടെ വിദ്യാർത്ഥിയെ ആയിരം ചിരികുകളുമായി പഠാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പുതിയ പ്രകാശമൺസിലും സ്കൂൾടിക്കുന്നു. അവരെ വ്യക്തിത്വം ലോകോത്തരമായി രൂപപ്പെടുത്താൻ ഇത് സഹായിക്കുന്നു.

விகாரனில்ரெமாள் ஜீவிதம். விசிட்டமாய்
அனுவேண்டுள்ளன் நமூக்க பகுவத்தொடுத்த.
ஊதறால் வேறுகலில் 'Communication must be short,
Simple and Sweet' - ஏன் ப்ரமாணம் நால் மரபுகூடா.
ஸ்தோவியை கண்ணத்தி லக்ஷித நினைவு திரிசூல்
வந் ஹாமாள் "கணே ஸ்தான் ஸீதையே" ஏனாள்
ஸ்ரீராமனேவாக பரியுனத். ஏது லக்ஷிதவும் ஸுநரவும்
காசிதழுருளுமாய் வாக்யா! அனு

സ്തനായ ഭരണമം പുത്രനേ
 സംസ്കാരമാക്കാൻ ഏതു വാക്ക് ആദ്യം
 ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് ആ വാനരലൈശ്ചംടം
 അറിയാമായിരുന്നു. ആശയവിനിമയ കലയുടെ
 മാർഗ്ഗദർശിയെയാണ് നാം ഇവിടെ കാണുന്നത്.

വാക്കിനോടൊപ്പം ശരീരഭാഷയ്ക്കും പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഇതുമുലം അനുസരേ ഒരിക്കലെല്ലം അകറ്റരുത്. പുണ്ണിരിയുടെ നിലവാം മുഖത്ത് പ്രസിദ്ധീച്ച് വേണം സംസാരിച്ച് തുടങ്ങാൻ. മറ്റൊരാൾ സംസാരിക്കുവോൾ നല്ല ശ്രദ്ധ പുലർത്തുകയും വേണം. മുഖത്ത് നോക്കി ശരീരഭാഷ നിയന്ത്രിച്ച് മാനുമായി വിനിമയം നടത്തണം. സുഗ്രഹമായ ഭാഷയെ ഉപയോഗിക്കാവും. സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനങ്ങളും മനസ്സിലാവാത്ത വാക്കുകളും പറഞ്ഞ് മേരി നടക്കരുത്. പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന രിതിയിലാവണം പ്രതികരണങ്ങൾ. നയതന്ത്രപ്രതിനിധികൾ ഓരോ വാക്കും

സുക്ഷമതയോടെ സംസാരിച്ചിരുപ്പിക്കിൽ രാജ്യങ്ങൾ തമിലുള്ള സഹയോദരാണ് തകരുക. വില്ലിൽ നിന്ന് പോയ അവധി, തൊക്കിൽ നിന്നും ചീറിപാത്ര വെടിയുണ്ടയും നാവിൽനിന്നും പോയ വാക്കും കൈവിട്ടു തന്നെ എന്നോർക്കണം.

ശ്രദ്ധയാൺ എറ്റവും നല്ല ആശയവിനിമയരേഷി. നിരീക്ഷണപാടവം, തയീഭാവം, സഹായകരമായ ചോദ്യങ്ങൾ ഈവ ഉത്തമമായ ആശയ വിനിമയത്തിന് അനിവാര്യമാണ്. വിയോജിക്കുന്നോൾ മാനൃത പുലർത്തണം ‘Agree to Disagree’ - എന്ന വാക്കും സാർത്ഥകമാണ്.

“സത്യം ബുധാത് പ്രിയം ബുധാത് നാ ബുധാത് സത്യമ്പ്രിയം”.

സത്യം പറയണം പ്രിയം പറയണം സത്യമാരിക്കലും
അപ്രിയമായി പറയരുത് എന്ന ജീഷിവാക്യം
ആശയവിനിമയ സത്യയിലേക്കാണ് വിരൽ ചുണ്ടുന്നത്.
വ്യക്തികളും പ്രസ്താവങ്ങളും രാഷ്ട്രങ്ങളും
സത്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് ആശയവിനിമയത്തിലും ദായാണ്.
എത്രു പ്രതിസന്ധികളിലും അതു തകരാതെ
നിലനിർത്താൻ നാം ശ്രദ്ധിക്കണം. സത്യസന്ധ്യത
പാലിക്കണം. മുഡാത്തമായ ബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാനും
നിലനിർത്താനും ആശയവിനിമയത്തെ കലാഞ്ചി
മാറ്റേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹൃദയാകാശങ്ങളിലേക്ക്
കൂളിർമ്മ ചൊരിയുന്ന നിലാവ് പോലെ അത്
ഹൃദ്യമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ପାଠ୍ୟକର୍ତ୍ତା



Arjun Biju Kumar
Senior Year
Mechanical

സെക്കൂണ്ടറി ഗ്രേഡ് എത്തിയപ്പോഴേക്കും റെയിൽവേ ഗ്രേഡ് അടച്ചു.എനിക്കു പോകാനുള്ള പാസ്സുമുൻ ട്രയിൽ കടന്നു പോകാൻ അടച്ചതാണ്. വൈകിയെന്നു മനസ്സിലായതിനാൽ ഞാൻ പാളത്തിലെ അരികിലുടെ ഏട്ടിമബെ സ്റ്റേഷൻ പൂർണ്ണമൊലേക്കു ഓടി. ഓടുന്നതിനിടയിൽ പിന്നിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ഭൂരെ കോയസ്വത്തുർ പാലക്കാട് മെമ്പു വരുന്നതു കാണാം. ഭാരമേറിയ ബാഗുമേന്തി ഞാൻ സ്റ്റേഷൻ ലക്ഷ്യമാക്കി പരമാവധി വേഗത്തിൽ ഓടി. മെമ്പുവിശ്രേഷ്ഠ ഹോറൺ ഒന്നു മുഴങ്ങി, അതോടൊപ്പും കിതച്ചുകൊണ്ടു ഓടുന്ന എൻ്റെ റൂട്ടുയിൽക്കിട്ടും. പൊടുനുന്ന ഞാൻ കാൽ വഴുതി പാളത്തിലേക്കു വീണ്ടും എൻ്റെ ചുമന അമേരിക്കൻ ടൂറിസ്റ്റുർ ബാഗ് ഔദിച്ച പണിയാണ്. ഞാൻ പാളത്തിൽ, ബാഗ് തോള്ക്കൽ. എത്രയേറെ പരിശമിച്ചിട്ടും ഒന്നന്ത്വാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നില്ല. ഒരകലത്ത് എനിക്ക് മെമ്പു കാണാം, എന്നാൽ ഒന്നു ഒച്ചവെള്ളാനോ ശമ്പിക്കാനോ എനിക്കാകുന്നില്ല. ഞാൻ വിയർക്കാൻ തുടങ്ങി. മെമ്പു അരികിലെത്തി, ഞാനോ?, പാളത്തിൽ തന്നെ. മെമ്പു എന്ന പുണ്യവാൻ കുതിച്ചു വരുന്നതും നോക്കി പാളത്തിൽ തന്നെ കിടക്കാനേ നിസ്സഹായനായ എനിക്കായുള്ളൂ. ഇതാം മെമ്പു എൻ്റെ തൊട്ടരുക്കിൽ, ഞാൻ കണ്ണുകൾ മനുക്കിയെടു.

കെട്ടിയാൻ കാൻ രാവിലെ എന്നീറ്റ.

“ഹാവു, അതൊരു സ്വപ്നമായിരുന്നു !”

കൊൻ നന്നായി വിയർത്തിരുന്നു. തലേനു രാത്രിയിൽ
പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നില്ല, മുത്തളിയുടെ വാക്കുകൾ
കേൾക്കാത്തതിന്റെ ഫലം.
അടുക്കളെയിൽ അമ്മ പ്രാതൽ ഒരുക്കുന്ന തിരക്കിലാണ്.
റേഡിയോ ചിലച്ചുകാണിരിക്കുന്നു ,
“ജനഹൃദയങ്ങളിലേക്കു സ്വന്നേഹപൂർവ്വം, എ.എ.എ.ആർ
കൊച്ചി എഫ്.എം നിങ്ങൾ കേടുകൊണിരിക്കുന്നത്
ആകാശവാണി 102.3, ഇപ്പോൾ മലയാളം പാട്ടുകൾ
കേൾക്കാം”,
ിംഗം സപ്പനങ്ങൾ... സപ്പനങ്ങളേ നിങ്ങൾ
സർഗ്ഗകുമാരികളേം... ിംഗം.

“മനുഷ്യനിവിടെ ഒരു ദൃംസപ്പനം കണ്ടു
 എന്തിരെയുംനേറ്റിരകയാൻ,
 യേശുദാസിരേ ശമ്പത്തിൽ വയലാർ സപ്പനതെ
 സർഗ്ഗകുമാരികളുമായി ഉപവിക്കുന്നതു കേൾക്കുന്നത്.
 എന്നൊരു വിരോധാഭാസം”, ഭീതി വിട്ടുമാറാതെ
 ഞാൻ ആലോച്ചിച്ചു. എന്നായാലും സുരൂൾ,
 അവനൊന്നു കത്തിജാലിക്കാതെ രാവിലെ
 എഴുനേൽക്കുന്ന ശൈലമില്ലാത്തതിനാൽ, സപ്പനം കണ്ടർ
 വെള്ളപ്പിനല്ല. അതിനാൽ ആ സപ്പനം ധമാർത്ഥത്തിൽ
 നടക്കാൻ സാധ്യതയില്ല, മുത്തയ്ക്കി പറഞ്ഞുതന്ന അൻ
 വാൻ, വെള്ളപ്പിനു കാണുന്ന സപ്പനങ്ങൾ നടക്കുമ്പെട്ടേ!
 സപ്പനങ്ങളെപ്പറ്റി ഇത്യാദി ഒരുപാടു ധാരണകളുണ്ട്,
 ഒപ്പും മിഡ്യാധാരണകളും. സത്യത്തിൽ മനസ്സിരേ ഒരു
 ചെറിയ കുസ്തിയിലല്ല ഈ സപ്പനങ്ങൾ? നാം നമുക്കു
 എന്തു വേണമെന്നു അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ,
 ആ ചിന്തയിൽ ഏർപ്പെടുവോൾ നമ്മുടെ ഉപബോധ മന
 ലും നമ്മൾ അവിടെ കൊണ്ടതിക്കുന്ന പ്രക്രിയയല്ല
 സപ്പനം? അങ്ങനെയെങ്കിൽ രാവിലതെ സപ്പനത്തിരേ
 അർത്ഥം ഞാൻ മരണം ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നാണോ?
 ഒരുബാഹ്യം!!!

പഠനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതേലും കാര്യത്തിൽ
എർപ്പുട്ടിരിക്കുന്നോളാകും വിദ്യാർത്ഥികൾ
പൊതുവെ സപ്പനു കാണുന്നത്. പരീക്ഷാസമയത്ത്
പാഠപുസ്തകത്തിൽ കണ്ണുന്നത് നമ്മുൾച്ചേരിക്കുന്നത്
വാനായും മാർക്ക് സുകരിബവർഗ്ഗായും സപ്പനു
കണ്ടിരിക്കുന്നോളാകും, അതിലെ ഒരാവശ്യവുമില്ലാതെ
നടന്ന പോകുന്ന അപരി ചോദിക്കുന്നത്.

“നീ സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കുവാനോ? പറിത്തമൊന്നും നടക്കുന്നില്ലലോ?”.

മൺക്കുറുക്കളോളം പരിച്ചിട്ടാകും ഒരബ്യുമിനിറ്റു് നാം ശാരുവ് വാനാകാൻ പോയത്. ആ അബ്യുമിനിറ്റിൽ തന്നെ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയുടെയും മുന്നിൽ മാതാപിതാക്കൾ എങ്ങനെ പ്രത്യുഷിച്ചേടുന്നു എന്നത് ഇന്നും

പുരുഷിയാൽ ഒരു പദ്ധതിയായി തുടരുന്നു.

സപ്പനങ്ങളെപ്പറ്റി അനേകം മഹാഭാർ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“നിങ്ങൾ സപ്പനം കാണു, കാരണം നിങ്ങൾ കണ്ണ സപ്പനം യാമാർത്ഥ്യമാക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യം സപ്പനം കാണോണ്ടതുണ്ട്”,

ഈ പരിഞ്ഞതു മറ്റാരുമല്ല, മുൻ രാഷ്ട്രപതി ഡോ. എ.പി.ജെ. അബ്ദുൽ കലാം.

“സപ്പനങ്ങൾക്കു പിറകേ പോകാതിരിക്കരുത്, കാരണം സപ്പനങ്ങൾ തീർച്ചയായും യാമാർത്ഥ്യമാകും”,

കീകൾ ദൈവം സച്ചിൽ എണ്ണുൽക്കർ സപ്പനത്തെപ്പറ്റി വാചാലപനായത് ഇങ്ങനെ.

സപ്പനങ്ങൾക്കു ചീരകുവെച്ചു പറന്നു ദുരു നക്ഷത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ കൂടുകൂട്ടിയവരും നാം കാണുന്നുള്ളു, കേരൾക്കുന്നുള്ളു. അതിനുപുറിക്കിൽ കരിനാധാനത്തിൽനിന്നും ഭാഗ്യത്തിൽനിന്നും ഒരു കമ്പനിയാണ്. എന്നാൽ ചീരകൾ ഭൂമിയിൽ പതിച്ച ആരെയും നാം കാണുന്നില്ല, അവർക്കുമുണ്ടായിരുന്നു സപ്പനങ്ങൾ.

മനസ്സിൽ മറ്റാരു വികൃതിയാണ് ‘ദേജാവു’. യാമാർത്ഥ്യത്തിൽ നാം കാണുന്ന ദ്യുഷ്യങ്ങൾ മുൻപ് എവിടെയോ എപ്പോഴോ കണ്ണു എന്ന് നമ്മേ തോനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസം. ഈ മനുഷ്യമനസ്സ് ഒരു സംഭവം തന്നെ! വെറുതെയല്ല സിർമ്മണ്ണ് ഫ്രോഫീസ് മനുഷ്യമനസ്സിന്നു പരിച്ചതും, ഒട്ടവധി സംഭാവനകൾ നൽകി പിന്നീട് ആധുനിക മനസ്ശാസ്ത്രത്തിൽനിന്ന് പിതാവായി അറിയപ്പെട്ടതും.

വെറുതെ സഹജന്മായി നാം കാണുന്ന ഒരു ദ്യുഷ്യം എന്നതിലുപരി, സപ്പനം, ഇത് ഇത്രയും വലിയ സംഭവമാണോ എന്ന് എന്ന തോനിപ്പിച്ചത് ക്രിസ്തുവർ നോളൻ എന്ന സംഖിയക്കൽ ഇൻസെപ്പഷൻ എന്ന സിനിമ കണ്ണപ്പോഴാണ്. പൊതുവെ ഇംഗ്ലീഷ് സിനിമയിലെ അതിവേഗത്തിലുള്ള ഭാഷ എന്നുകൂടു ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. കൂടാതെ ഈ സിനിമയിലെ കമാതനു ഭാഷ അരച്ചുകലക്കിക്കൂടിച്ചവരെപ്പോലും വട്ടംകരിക്കിയപ്പോൾ നോൾ പെട്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. സപ്പനത്തിനകത്തെ സപ്പനം, ആ സപ്പനത്തിനകത്ത് മറ്റാരു സപ്പനം, അതിന്റെ പിറകിലെ സിഖാനങ്ങളും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന കമി. നോളൻ, നിങ്ങൾ സംവിധായകനായ ഒരു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ? എന്നു ഏഴു വട്ടം സിനിമ കണ്ണതിനുശേഷം നോൾ എന്നോടു

തന്നെ ചോദിച്ചു.

ഒരു പക്ഷേ നാമേവരും ജീവിക്കുന്ന ഈ ജീവിതം ഒരു സപ്പനമാണെങ്കിലോ? നമ്മുടെ ശരീരം മറ്റൊരി ടെന്യോ, അവിടെ നാം ഉറക്കത്തിൽ സപ്പനം കാണുന്നു, ഒരു മനുഷ്യായുണ്ടാളും നിണ്ണുന്നതിന്കുന്ന സപ്പനം. ആ ശരീരത്തിന്റെ മനസ്സ് നമ്മേ വിണ്ണും സപ്പനം കാണിക്കുന്നു. അങ്ങനെ യെങ്കിൽ സപ്പനത്തിനകത്ത് നാം സപ്പനം കാണുകയല്ല?

വേറു എവിടെയോ ജീവിക്കുന്ന നമ്മൾ, ഉറങ്ങുന്നോ സപ്പനം കണ്ണ് ഈ ലോകത്തിൽ വന്ന് കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ടിച്ചു, ഉറക്കമുണ്ടായോ സ്വാം, മരണം കൈവരിച്ചു മടങ്ങുന്നു. സപ്പനത്തിൽ എർപ്പെട്ടുന്നോ പിണ്ഡുകുഞ്ഞായി നാം ജനിക്കുന്നു, പിന്നീടു മരണം സംഭവിക്കുന്നോ നാം ഉറക്കമുണ്ടായും; കൂടുച്ചുനേരും ഉറങ്ങുന്നുവർ ഈ ലോകത്തിൽ അകാലചരമം പ്രാപിക്കുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ എൻ്റെപതും തൊല്ലാറും വയസ്സുള്ളവരോടു ചോദിക്കാം, എന്ത് ഉറക്കാ ഇത്?!

ചപ്പ്, നേറ്റിയിൽ ഉന്നം തെറ്റാതെ മാഷിന്റെ ചോക്ക് കൊണ്ടപ്പോൾ നോൾ എണ്ണീറു.

“സപ്പനംകണ്ണികിയെങ്കിലും അവൻസപ്പനത്തിൽക്കണ്ണതോക്കെ അതുപോലെ പരീക്ഷയ്ക്കും എഴുതണംകേടോ?”

പുഷ്ടിച്ചുകൊണ്ണ് മാഷു പറഞ്ഞു.

“പറയം... വാട്ട് ഈ മുക്കാനിസം?”

വിയർത്തുകൊണ്ണു മാഷിന്റെ കൈളീലെ ചുരുക്കു നോൾ പറഞ്ഞു,
“മെ..മ..മുക്കാ.”

തൊണ്ട വരണ്ടിരുന്നു, എനിക്കൊന്നു ശസ്ത്രിക്കാനോ അനങ്ങാനോ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും കഴിയുന്നില്ല. ചുരുക്കു വടി എന്നു നേരെ ശരവേഗത്തിൽ പാതയുകുന്നതു നില്കുമ്പോൾ നോൾ നോക്കിനീനു.



Picture Courtesy: Harish Nandhaa

“എന്നും അവരുടെ ഒരു രൂപയ്ക്കെങ്കിലും വിലയുണ്ടല്ലോ!

ഓരു രൂപയുടെ വില



Arya madathil
Senior Year
ECE

ആശുപത്രിയിലുള്ള കൂടുകാരിയെ കാണാൻ മുഖ്യമായതാണു രാവിലെ. ബന്ധിൽ കയറി, ടിക്കറ്റ് 19 രൂപ; 20 രൂപ കൊടുത്തു. അതു വാങ്ങിയ കണ്ണക്കൻ അടുത്ത ആളിനടുത്തേക്ക് നീങ്ങി. ബാക്കി ഒരു രൂപയല്ലോ?! പോട്ടേനു വച്ചു. അപ്പോഴാണ് കൂടുകാരിയുടെ ഫോൺകോൾ വന്നത്. തലവേദനയ്ക്ക് രണ്ടു ഗുളിക് വേണം. ബന്ധിനാണി അടുത്തുള്ള മെഡിക്കൽ ഹോസ്പിത് കയറി, ഒൻപതു രൂപ. അവിടെ പത്തു രൂപ കൊടുത്തു. അതു വാങ്ങി ബാക്കി തരാതെ കടക്കാൻ അടുത്തു ഉപഭോക്താവിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ആശുപത്രിയിൽ എത്തി വരാന്തയിൽ നിൽക്കുന്നോ അതു വഴി ഒരു ഭിക്ഷക്കാരൻ വന്നു. എൻ്റെ അടുത്തുനിന്നു ആളേക്ക് ഭിക്ഷക്കാരൻ കൈനീടി. അപ്പോൾ ഒരു രൂപ നാണയം എടുത്തു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ഭിക്ഷക്കാരൻ മോനെ ഒരു രൂപ യോ ???! ഒരു 5 രൂപയെങ്കിലും തരു മോനെ, എന്നു പറഞ്ഞു. രണ്ടു മുന്നു വർഷം കൊണ്ട് ഒരു രൂപയ്ക്ക് വിലയില്ലാതായോ??

ആശുപത്രിയിൽ പോയി കൂടുകാരിയെ കണ്ണ് തിരിച്ചു പോന്നു. വീടിനു മുന്നിലിറിങ്ങാവുന്ന നേരിട്ടുള്ള ബന്ധുകിട്ടി, ടിക്കറ്റ് 21 രൂപ. നൃത്യിക്കേണ്ടിയും അണ്ണുറിക്കേണ്ടിയും നോട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ 20 രൂപയുടെ ഒറ്റ നോട്ടാണു കൂട്ടിലുള്ളത്. 20 കൊടുത്തപ്പോൾ കണ്ണക്കൻ ഒരു രൂപ യുക്ക് കൈനീടി. ചില്ലറ ഇല്ല. നൃത്യിക്കേണ്ടിയും അപ്പോൾ കണ്ണക്കൻ മെന്നെടുത്താതെ 100 എടുക്കു എന്നു മറുപടി. ബാക്കി 79 രൂപ കിട്ടി.

ഭാഗ്യം അവരുടെ ഒരു രൂപയ്ക്കെങ്കിലും വിലയുണ്ടല്ലോ!



Picture Courtesy: Harish Nandhaa

ഇരുട്ട്



Vrinda R Krishnan
Senior Year
ECE

വർണ്ണങ്ങളിലും വർണ്ണിച്ചിട്ടുവാൻ ഈ അകാതയയെ എല്ലാമലിഞ്ചിട്ടും, എല്ലാമഞ്ചിട്ടും അനുമാമി നിർച്ചപലതയിൽ മുഖ്യലമായി, ശാന്തമായ എൻ്റെ ജനാലയോളമെന്തി നിലച്ചിട്ടും നീ പ്രകാശത്തിൽനിന്നും ഒരു കിരണത്തിൽ എന്നെ തനിച്ചാകി എങ്ങോ മറഞ്ഞിട്ടും ഇരുട്ടുന്ന ഈ മഹാ സത്യം!

എനിക്കായ് എന്നും, നിലാവിനോടൊളിച്ചേര്ത്തി നീ മഹന്തതിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പാടിയും എൻ്റെ കണ്ണിരിൽ ഉപ്പായും കാറ്റായ തുച്ഛകിയും എനിക്കുമാത്രമായ്, എൻ ഉറ തോഴിയായ്, എന്നെ അഡിഞ്ചിട്ടും കൂറിരുശ് ചന്തമേ!

ഇരുട്ടുന്ന വെളിച്ചം തട്ടാതെ ഇരുണ്ട സത്യമേ എന്നും ഒരു വിന്മയമായ് വാതിൽ പഴുതിലെത്തി മരിക്കുന്നോൾ ഇരുട്ടിനെ സന്നദ്ധമായോ നോൾ വെളിച്ചം ചികയുന്നു.

കലക്കളെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ജീവിതം: കഷ്ടാനൻ ആനിക്കത്ത്



Aswathy J
Junior Year
Mass Communications

ഈ കാലത്ത് താൻ കൂഷിചെയ്യുന്ന 3 ഏക്കർ നെൽപ്പാടത്ത് കൊയ്ത്തുത്താവണങ്ങായ് തന്റെ പ്രിയ കലാരൂപങ്ങൾ എല്ലാ കൊല്ലുവും അദ്ദേഹം അരങ്ങേറ്റാറുണ്ട്. തന്റെ കൂട്ടിക്കാലത്ത് ആ പാട വരുവത്തുകൂടി ഓടിക്കുളിച്ചുതും രാത്രി ഉറക്കമൊഴിഞ്ഞ് കണ്ണാരുകളി കാണാൻ പോയതും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മയിൽ

2012-ലെ കേരള ലളിതകല അക്കാദമി പുരസ്കാര ജേതാവ്, അനുംതിക്കുന്ന പൊരാട്ടനാടകം, കണ്ണാരകളി എന്നീ നാടൻ കലകളെ പുതു തലമുറയ്ക്കു പകർന്നു കൊടുക്കുക എന്ന പദ്ധതി ജീവവായു ആകിയ മനുഷ്യൻ, വിരൽത്തുനിൽ നിന്ന് വിരിയുന്ന ചിത്രങ്ങളും ശില്പങ്ങളും ജീവസ്സുറവ; വിശേഷണങ്ങൾ എന്നിയാണ് കഷ്ടാനൻ ആനിക്കത്ത് എന്ന പാലക്കാടുകാരൻ കൂഷിക്കാരൻ.

സവർണ്ണരും അവർണ്ണരും എന്ന് കെട്ടിയാടപ്പെട്ട കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ പഴയകാലം. പകലനിയോളം പാടത്തിലെകൂഷിപ്പണിയും മറ്റുമായി പ്രകൃതിയോടിണങ്ങി ജീവിച്ചു ജനവിഭാഗം. കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞ പാടശേഖരങ്ങളിലെ ചെറിയ പന്തലിൽ, ചാണകം മെഴുകിയ തരയിലെ അരിക്കോലങ്ങളിൽ ചെണ്ണയും തന്ത്രായ വാദ്യോപകരണങ്ങളുമായി നാടിന്റെ മകൾ അവതരിപ്പിച്ചുപോന്ന പൊരാട്ടനാടകവും കണ്ണാരകളിയും. ഇസ്തേന്തരിലും വീടിയോഗത്തിലും മാത്രമായി ജീവിച്ചുപോരുന്ന ഈ തലമുറയ്ക്ക് ഒരു പക്ഷം അടുത്തങ്ങളായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പൊരാട്ടനാടകം, കണ്ണാരകളി എന്നിവ ലോകമെമ്പാടും പ്രചാരമാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പരിശുമിക്കുന്നത്.

1940 തീ കുമാരൻ നായരുടെയും അമ്മാളും അമ്മയുടെയും ആറുമകളിൽ ഒരുവനായി ജനിച്ചു. പൊരാട്ടനാടകം, കണ്ണാരകളി എന്നീ അനുഷ്ഠാനകലകൾ സ്വപ്രത്യന്തിലും ആർജിച്ചേടുത്ത ഈ കലാകാരൻ ഒരു കഴിവുറ്റ ചിത്രകാരൻകൂടിയാണ്. എന്നിരുന്നാലും താൻ ഒരു കൂഷിക്കാരനാണ് എന്നു പറയുന്നതിലുാണ് ആ മനസ്സ് അഭിമാനം കൊള്ളുന്നത്.

കർഷകൻ എന്നു പറയാൻ യുവതലമുറ മടികാണിക്കുന്ന



തെളിഞ്ഞുന്നിൽക്കുന്നു.

കൊയ്ത്തുത്താവമായി കൂഷിക്കാർ നടത്തി വന്ന പൊരാട്ടനാടകം രാത്രെ മുഴുവൻ അരങ്ങേറുന്നു.

നർമ്മരസപ്രാധാന്യമുള്ള ഈ കലാരൂപം സാധാരണക്കാരനു മനസ്സിലാവുന്ന സരളമയ ഭാഷയിൽ ആണ് കൊട്ടിപ്പാടുക. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പണ്ടുകാലത്ത് പ്രേക്ഷകരുടെ എല്ലാത്തിലും കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ ടി.വി സീരിയലുകളുടെ മുന്നിലും മറ്റുമായ് ഒരുജീക്കുടുന്ന മലയാളികൾക്ക് ഇത്തരം കലകളെ തിരിച്ചറിയാൻ സമയം കിട്ടിനില്ല. എക്കിൽക്കുടിയും പുതുതലമുറയിലെ ചിലർ ഈ കലാരൂപം കണ്ടിഷ്ടപ്പെട്ട തങ്ങളുടെ ശിഖ്യതാം സീകരിക്കാൻ മുന്നോട്ടുവരുന്ന കാഴ്ച പല വേദികളിലും അദ്ദേഹം കണ്ടിട്ടുണ്ട്.



നാടുകാരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടുനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശില്പചാരുത പാസിക്കുളം അബ്ദക്കെട്ടിനടുത്തുള്ള ശില്പം, ചിറ്റു തത്തമംഗലം മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിലെ ശിൽപ്പങ്ങൾ തുടങ്ങി വേണ്ടപ്പെട്ടവരുടെ വീടുകളിലെ അലങ്കാര വാതിലുകൾ വരെ എത്തിനില്ക്കുന്നു. കലയെ ജീവവായുവാക്കിയതുകൊണ്ടാവാം ഇത്തരം നിരന്തരമായ കലാപ്രവർത്തനങ്ങളെ മാനിച്ച് ലളിതകലാ അക്കാദമി പുരസ്കാരവും മറ്റേന്കം പുരസ്കാരങ്ങളും ഈ മഹത് വ്യക്തിയെ തെടിയെത്തിയത്.

ഷയാൻ ആനിക്കത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കണ്ണാരകളി പൊരാട്ടനാടക സംഘം ഈ കേരളത്തിലെ തത്തമംഗലം എന്ന കൊച്ചു ശാമത്തിൽ നിന്നും തുടങ്ങി കടലുകൾ താണ്ടി ദുശ്വാസി വരെ എത്തിച്ചേരുന്നു. തന്റെ പ്രിയകലാരൂപങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമാകാൻ തുടങ്ങുന്ന കാഴ്ചയാണ് അദ്ദേഹത്തിനെ നിരവധി കലാകാരാഡാരുടെ ജീവിത മാർഗ്ഗം കുടിയായ ഈ കലാസംഘത്തിന് തുടക്കം കുറിക്കുവാൻ പ്രേരിതന വകിയത്. ഈ കലാരൂപങ്ങൾ പുതുതലമുറയിലേക്ക് പകർന്നു നൽകാൻ കഴിയുന്നതിന്റെ ആത്മസംസ്ഥപ്തി യിലാണ് പ്രായം എറിയിട്ടും യുവതയ്ക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിനുപെടുകുന്നത്.

ഓർമ്മകൾ മാത്രം



Aravind Radhakrishnan
Junior Year
Social Work

ഓർമ്മകൾ മായുമോ നിർക്കുമിളകൾപോൽ, ജീവനിൽ സ്വപ്നിക്കുന്ന ഓർമ്മകളേ കാലത്തിനൊക്കുമോ സ്വപ്നത്തിലോരു ജീവിത യാത്രക്ക് തേരെതെളിക്കാൻ?

എന്നുമനസ്വര ശില്പായി മാറുമോ, എന്നു ലഭിക്കുമീ ശാപമോക്കിം?

എഴുകുള്ളാരു വാർമ്മവില്ല, മായരുതേ എന്നും, മറയരുതേ

മധുര പ്രതീതിത്തൻ താണുകെട്ടി, മലർ എത്തിപ്പിച്ചിട്ടുവാൻ എങ്ങാത്ത മോഹത്തിന് സാക്ഷിയായി തീരുവാൻ, മോഹങ്ങൾ ശേഷിപ്പു ഓർമ്മകളേ.. മോഹങ്ങൾ ശേഷിപ്പു ഓർമ്മകളേ..

ഓർമ്മകൾ മായുമോ നിർക്കുമിളകൾപോൽ, ജീവനിൽ സ്വപ്നിക്കുന്ന ഓർമ്മകളേ കാലത്തിനൊക്കുമോ സ്വപ്നത്തിലോരു ജീവിത യാത്രക്ക് തേരെതെളിക്കാൻ?



Picture Courtesy: Prathibha

മാണ്ണുപോയതറിഞ്ഞതെ ഇല്ല താൻ



Neelima Gopinath
Fresher
ECE

മാണ്ണുപോയതറിഞ്ഞതെ ഇല്ല താൻ !!
കോർത്തിനിക്കിയ ദേഹത്തിൽ പ്രഫുല്ലമാം
ഭാഗമിൽമുടിച്ച് മാരിലാണിന്നു്
മാണ്ണുപോയതറിഞ്ഞതെ ഇല്ല താൻ !!
എൻ വികാരവിചാരങ്ങൾ കോർത്തിനിക്കി ആധാബവര-
ദുഷ്ടണമായി അവൻ ഓടിമിനിഞ്ഞ ആ മാത്ര.....
മായാതെ മുറിവായ എൻ ഹൃത്യിനെ ആർദ്ധമാക്കി !!
അശ്രീ വീഴുന്ന ശോണിതു എൻ ആഹരണ കീഴ്പ്പെടുത്തി.
എൻ വദനം ശോകപുരിതമാകാൻ ഒരു മാത്ര
ഇച്ചിക്കാതെ
അവൻ, എൻ വദനചാരുത കരസ്തമാകി
മാണ്ണുപോയതറിഞ്ഞതെ ഇല്ല താൻ !!
തമിൽ കണ്ണ നിമിഷങ്ങളും, സന്നോഷാശ്രൂക്കളും
ദു:ഖത്തിൽ അടങ്ങാനാവാതെ തിരകളും
ഇളക്കിമിച്ച മനസ്സിൽ നിന്നെയ നിൻ ആസ്പം
വീണ്ടും കാർമ്മോദാജേള്ളത്തുകയായി.....
മടക്കയാത്രയെന്ന മഹാസക്കം !!
ഇനിയെന്നു കാണുമെന്നോ?
ഈ മിക്കാനാവുമോ എന്നോ
എതോ നീല നിലാവൊളിയിൽ ആരോ പറഞ്ഞ താൻ
കണ്ണരുപം മനസ്സിൽ തെളിയുന്നോൾ മാണ്ണുപോകും
ഓർക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന നിൻ്റുപം
സ്നേഹിക്കാൻ കൊതിക്കുന്നു നിനെന മാത്രം
അടരുവാൻ വഴി നിൻ ഹൃത്യിൽനിന്നെന്നിക്കേരു
സർഗ്ഗം വിളിച്ചാലും ഉരുകിനിനാതമാവിനാഴങ്ങളിൽ
വിൻ പൊലിയുന്നോഢാണെന്നേൻ സർഗ്ഗം.....
സുരൂച്ചുവാർ സാക്ഷി നാം നമ്മതെന പക്ഷുവെച്ചു
ഇപ്പോളിതാ സോദരാർ മുർഖക്കളിലുകളെന്നു്.
എൻ അശുന്നറിയ വാൽക്കളാടിയാക്കുന്നിവർ
അനിന്നതെന്നീലു.....
നാം കോർത്തുവച്ച സപ്പനങ്ങൾ, അർപ്പിച്ച വിശ്വാസം,
കാത്തിരുന്ന നിമിഷങ്ങൾ.....
ടട്ടവിൽ മനസ്സിൽ ഉത്സവകാലം യാത്ര മൊഴിയുകയായ
ദു:ഖം മാത്രം.....കള്ളുന്നീർന്നിയുടെ തിരഞ്ഞ,
താൻ മാത്രം....



Picture Courtesy: Dinesh Kumar C

സമൃദ്ധി ശീതം



Ann Elizabeth Silviya
Sophomore
Bio Mechanical Engg.

ഈ ശ്യാമലുവിൽ
മഴയുടെ താളും കേൾക്കും മുൻപേ
അലക്കളിൽ രാഗം എഴുതും മുൻപേ
തരളിതമാരോധു ശീതം
താനിനേന്തു ശോകവിണ്ണയിൽ ശുതിമിട്ടും

കാലങ്ങൾ കളം മാള്ളും പദ്ധനിസനം
സിന്തുരമുടി ചുട്ടും രാഗാംബരം
വിരഹമാം ജതികളിൽ
അലസമായലയവേ കനൽക്കാറുറ്റു സ്വയം വിഞ്ഞു
മുള്ളം തണ്ടാണു താൻ

സംഗീത സരവിച്ചി തഴുകാതെ നീ
ഒരു മുക നദിയായി ഒഴുകുന്നുവോ
സമുത്തികളിൽ നിശലുകൾ
മിശികളിൽ നിന്നുവേ
മുകിൽ തേടുന്ന മഴപക്ഷിപോരൽ അണണ്ണിട്ടുന്നു താൻ.

കാർമ്മോലം



Vignesh J
Fresher
Mass Communications

കണ്ണകാകിരണമാകുമീ പാതയിൽ
എക്കാനും ദിശയിറയാതെ താൻ അലഞ്ഞു.

മാർഗം കാട്ടുമാ ഡ്യുവനക്കേഷ്ട്രം പോലും
താൻ കാണാതെ എങ്ങോ പോയി മറഞ്ഞിരുന്നു

വെളിച്ചും നൽകിയ സുരൂവേവനും
കാർമ്മോലംതിൽ പിന്നിൽ പോയി ഒളിച്ചു.

എവിടെനിനോ വന്നനന്ദിയാതെതാരാ കാർമ്മോലം
എങ്ങോട്ടോ എനെന നയിച്ചു

ഇന്നേക്കിരത്തെയോ വർഷമായി താൻ കാണുന്നു
മാനമൊട്ടാകെ പടർന്നു നിൽക്കുന്ന നിനെ

ഇന്നേക്കാരിക്കലും ഒന്നു പാറാതെ പോലും
ആർക്കോ വേണ്ടി നിൽക്കുന്നു നീ

എൻ്റെ മനസ്സിൽ വിതരിയ വിത്തുകൾ
തളിരാതെ വളരാതെ ഉരുകി പോയി

ഇടിയും മിനലും കാണിച്ചു തന്നു നീ
ഭാഗിച്ചപ്പോൾ ഒരു തുള്ളി വെള്ളം നിഷേധിച്ചു

മനോഹരങ്ങളും ആ താരങ്ങളെയും മരിച്ചു നീ
എൻ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നതെന്നിനായി ?

ഞാനോന്നുതിയാൽ നീ പോയിരുന്നുകിൽ
എൻ ആത്മാവിൻ നീറലും തിരിനേനെ
മരത്തെ പിഴുതെന്നിനൊ കാറ്റിനും കഴിവില്ല
നിനെനയെൻ മാനത്തുനിന്നു നിർത്താൻ

നീയൊന്നു മാറിയാൽ മാർഗം തെളിഞ്ഞാൽ
എനിക്കെന്നേൻ സപ്പനത്തിൽ എത്തിച്ചേരാം

എൻ്റെ മനസ്സാം ആകാശവീമിയിൽ നിന്നു നീ
എൻ ലക്ഷ്യമാം വെളിച്ചുമർ മരയ്ക്കരുതേ

നമ്മളോന്നല്ലയോ ?

Gayathri V
Faculty Associate
Dept. of Computer Science

മിനിത്തിളങ്ങുന വർണ്ണപമയങ്ങൾ
മാറ്റാലി കൊള്ളുന സർബ്ബപക്കാരങ്ങൾ
കെടാതെ മിനുന ശരിാനൽ വീഥികൾ
തീരില്ല വാക്കുകൾ കാഴ്ചകൾ വർണ്ണിക്കാൻ

ഈ വിസ്മയ പ്രഹോളിക്കുളിലായ നിന്നു നീ
കുതുകം മിനുന വെള്ളാരം കല്ലുമായ
പുകൾ നിരിഞ്ഞാരു കുട്ടിയുട്ടപ്പുമായ
ഞാനന്നവരെ ആദ്യമായ കാണവേ

മറ്റാരു രാജ്യവും മറ്റാരു ഭാഷയും
സംഘട്ടം ദൃശ്യമായ മാറ്റിരയന്നല്ലാതെ
ശക്തമായ ദിനം തോറും ഈ കൊച്ചു സംഘട്ടം
ആപ്രളാദമല്ലതല്ലി നിന്നൊരാനാളുകൾ

ഞങ്ങളാലാവുന വാക്കുളാലെയും
ആയിരമായിരും ആംഗ്യങ്ങളാലെയും
ഉള്ളിലെ ആശയും വ്യമകളും ഭീതിയും
ഹൃദയത്തിൻ ഭാഷയിൽ ആത്മാവിൽ നിന്നവേ

ടുവിലാ വിനോദയാത്രതെ അന്ത്യമായ
പിരിയലും യാത്ര ചൊല്ലലും ശോകമായ
നിർത്താതെ പൊട്ടിക്കരണ്ണു ഞാനെക്കിലും
കാലം അതൊരോർമ്മയായ എങ്ങോ മരയ്ക്കവേ

ആദ്യമായ് അനുനൻ കുഞ്ഞു ഹൃദയത്തിൽ
മായാതെ മരയാതെ സത്യത്തിൻ ഉർവിളി
ദേശങ്ങൾ കാലങ്ങൾ രൂപങ്ങൾ ഉൾവിളി
മനുഷ്യരേൻ സപ്പനവും ദു:ഖവും ഒന്നു തനെ!

കുഞ്ഞുങ്ങൾ അരിയുമീ നിസാർത്ഥ ചിനകൾ
യുദ്ധവും കാലയും വെട്ടിപ്പിടിക്കലും
അരിയുന “വിദ്യാ സന്ധനരം” മുതിർന്നവർ
അരിയാതെ പോകലോ, അരിയായ്മ നടക്കലോ ?

കുണ്ട്



Deepika CS
Sophomore
Integrated Physics

അപ്പുരത്തെ വീട്ടിലെ കുണ്ട്
ഇന്നലെ പിറന്റെയുള്ളൂ...
ങ്ങൾ നൃസിന്ദർ ശ്രേഷ്ഠം
ലഭിച്ചുവാരാ കടിഞ്ഞുശ്ര കണ്ണമണി

പെറ്റുവീഴ്വം മുൻപേ
ഗണിച്ചുവാരാ ജോത്സ്യൻ
ബാലാരിഷ്ടതകൾ തീരാൻ
ങ്ങൾ നൃസിന്ദർ പോമങ്ങൾ

അമ്മയ്ക്കു പൊന്നുണ്ണി
ഡോക്ടറായിട്ടും
അച്ചുവന്നെന്നാരു
ശാസ്ത്രത്തിൽനാവണം

കുടുംബത്തിലേക്കുള്ള
കളക്കാണവനെന്നുറപ്പിച്ചു മുത്തേഴ്സും
പാടുപറിപ്പിച്ചിടന്നായി
ടീച്ചുമായത്തി മുത്തേഴ്സും

പാൽനന്നവുണ്ണാത്ത
കൊച്ചു ചുണ്ണിൽ
നോക്കി പറയുന്നു വാൺഡക്കാർ
ചേരുക ഞങ്ങൾത്തിൽ

കുടുംബത്തിൽ
ജീവനും സാത്തിനും സുരക്ഷയെന്നും
ഭാവിയും ഭദ്രമെന്നും.....

കുണ്ടിന്റെ ഭാവിത്തായി
പെറ്റുമയേക്കാൾ

വേവലാതി പുണ്ണവർ

നാടുകാരും

ഇന്നിനെ ഇന്നാക്കി

ജീവിക്കാനിയാതോര്

നാളേഴ്സ്യായ മാത്രം

നോമുനോറോർ

പുണ്ണിരിക്കുന്നൊരു

കുണ്ടുമുഖം നോക്കി

ചൊല്ലി നാനും
നിശ്ചവദമായി
സാധിക്കുമെങ്കിൽ
മനുഷ്യനായീടുക
നല്ലാരുലക്കത്തിൽ
പിന്നണിയാവുക.

മരം പെരുപ്പോൾ

Sandhya V
Asst. Professor
Dept. of English

ജീവിതം ഒരു മാര്യാദിരുജനകിൽ.....
ഇടമുറിയാതൊരിടവ പ്പാതി.....
കാറും കോളും നിന്നെന്ന മാനം,
നന്നെന്ന മുശ്രിപട്ടപ്പിലെ കുറച്ചിരുട്
മഴയേതാടുന്ന കുട്ടികൾ
ചെളിവെള്ളും തെറിപ്പിച്ച് ചില കലപിലകൾ
പുസ്തകത്താളുകളിലെലാറു നന്നെന്ന മയിൽപ്പിലി
വെള്ളത്തെ പുക്കാളിപ്പോലെരാറു ബാല്യം

ഓർമ്മക്കല്ലാടിക്ക് മഴചാലിച്ചേഴ്സുതിയ പുതിയ നിറം
ഉലയുന്ന ചെടികളും ചില്ലുകളും
അവ മനസ്സിൽ കുറിച്ചിട്ട് മായാത്ത വരികൾ.
ജാലകവാതിലുകളിലും മഴ തന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ
മഴചാറലിൽ കേൾക്കാതെ പോയ മഴകിലുക്കങ്ങൾ.....
ഉത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യങ്ങൾ.....
നന്നയുന്ന കല്യകിഞ്ഞേ ഒറ്റപ്പുടകൾ.....
ഒഴിനെ ഇടനാഴികളിലെ ചാറ്റൽ മഴ തുന്നികൾ.....
മിച്ചിനന്നെന്നാരു വിചപിയൽ
കൊഴിയുന്ന വാക്പ്പുകളും ഓർമ്മചിത്രങ്ങൾ.....

മഴക്കിണ്ണിരിക്കുന്നു
ഇപ്പോൾ, മരം പെരുക്കയാണ് ...

ചുടികാരം



Nila S
Fresher
Integrated Physics

മുന്നുകാലാൽ ഓടിനടക്കും അസ്വദവീരാ നീ ആർ?
ങന്നാമൻ വൈക്കം വൈക്കം, രാമൻ പരേ പരേ
മുന്നാമൻ മറ്റവരുടെ പിന്നാലെ വൈച്ചുപിടിക്കും ...

വൃത്തത്തിൽ തന്ന ഓടിക്കളിക്കും കൊച്ചുപരേ
നിരുൾ കാലടികൾ ചിലപ്പോൾ ശീജമാകുന്നതെന്നേ?
എന്നേ ചിലപ്പോൾ ഈ മെല്ലുളിച്ചുനന്ന്?

എല്ലാം ഒരു തോന്തലാവാം, എന്നായാലും നീയെരാ
അത്വുഡം തന്ന
കാലചക്രത്തിന്റെ മാറ്റങ്ങൾ, നാം ഏവരുടെയും മാറ്റങ്ങൾ
തുറന്നുകാട്ടും മായാവിരൻ നീ ... !!

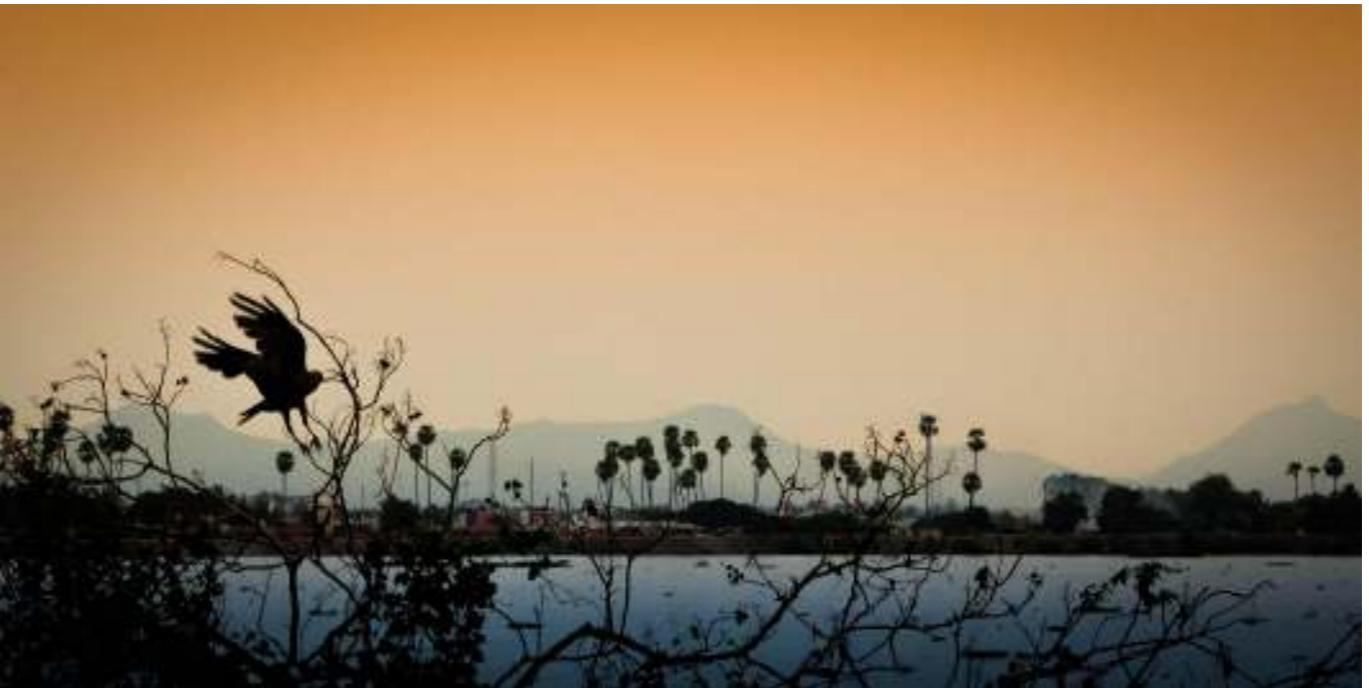
നീ ഇല്ലാതൊരിടം ആത്മാവില്ലാത്ത ശരീരത്തിനു തുല്യം
അനിയന്ത്രിതനായി, സ്വപനം നിലയ്ക്കാത്ത നീ
മായ്ക്കാത്ത
മുറിവുകളില്ല, ഓർമ്മകളില്ല ...

ഓർമ്മകൾ സ്വപ്നങ്ങൾ



Gopika Sivakumar
Fresher
Mass Communication

ഓർമ്മകൾ മനസ്സിൽ വിടരുപോൾ
എൻ മനം നൃജീവനു.
ഓർമ്മകളിൽ ആയിരു സ്വപ്നങ്ങൾ വിശ്വാസികൾ
എൻ ജീവിതം നശാം.
വിടരുന്ന ഓരോ പ്രഭാതവും മനോജ്ഞ
സ്വപ്നങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിൽ...
ആ സ്വപ്നത്തിൽ മാസ്മരിക്കയിൽ
എൻ ദുഃഖങ്ങൾ മറഞ്ഞെന്നെന്നെന്നെ.



Picture Courtesy: Dinesh Kumar C

B.Tech Aerospace Engineering



2011 – 2015

B.Tech Chemical Engineering



2011 – 2015

B.Tech Civil Engineering



2011 – 2015

B.Tech CSE - A



2011 – 2015

B.Tech CSE - B



2011 – 2015

B.Tech CSE - C



2011 – 2015

B.Tech CSE - D



2011 – 2015

B.Tech CSE - E



2011 – 2015

B.Tech ECE - A



2011 – 2015

B.Tech ECE - B



2011 – 2015

B.Tech ECE - C



2011 – 2015

B.Tech EEE - A



2011 – 2015

B.Tech EEE - B



2011 – 2015

B.Tech EIE



2011 – 2015

B.Tech Mechanical Engg. - A



2011 – 2015

B.Tech Mechanical Engg. - B



2011 – 2015

B.Tech Mechanical Engg. - C



2011 – 2015

M.Tech Automotive Engg.



2013 – 2015

M.Tech Biomedical Engg.



2013 – 2015

M.Tech CEN



2013 – 2015

MTech CSE



2013 – 2015

MTech CVP



2013 – 2015

M.Tech Cyber Security



2013 – 2015

M.Tech Embedded Systems



2013 – 2015

M.Tech Engineering Design



2013 – 2015

M.Tech Manufacturing Engg.



2013 – 2015

M.Tech Power Electronics



2013 – 2015

M.Tech Remote Sensing



2013 – 2015

M.Tech VLSI Design



2013 – 2015

B.A Mass Communications



2012 – 2015

MA Communication



2013 – 2015

M.C.A



2012 – 2015

MSW



2013 – 2015

Dept. of Mathematics



2014 – 2015

Dept. of Sciences & Humanities



2014 – 2015

Central Library



2014 – 2015

Corporate and Industrial Relations



2014 – 2015

Dept. of ICTS



2014 – 2015

Dept. of Administration



2014 – 2015

Sports Captains



2014 – 2015

Cultural Secretaries



2014 – 2015

Amritadhwani Editorial Team



2014 – 2015



That's all Folks!

We hope you enjoyed
Amritadhwani '15

Readers are invited to share their valuable
feedback by writing to us at
amritadhwani.2015@gmail.com